

အိမ်ကွယ်

ချစ် စ ရှု အိမ် က ဂေဗး

1670005
KS 2500..

ဆေးပညာလောက နောက်ခံဝတ္ထု မဟုတ်သော်လည်း
 ဝတ္ထုရေးဆရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း
 စေတနာတစ်ခုကို အခြေခံခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။
 စေတနာ ဆိုတာက စာရေးသူ၏ ရင်ထဲတွင် ရှိနေပြီးသား
 စိတ္တဇ သဏ္ဍာန်ကိုလည်း အရင်းတည် ပေါက်ပွားဟုကြတာချည်းပါပဲ။
 စိတ္တဇသဏ္ဍာန် ကြီးလေလေ၊ စေတနာကြီးလေလေ။
 'ချစ်စရာအိမ်ကလေး'သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် ပေါ်ခဲ့ဖူးသမျှ
 စိတ္တဇသဏ္ဍာန်တွေထဲက အကြီးဆုံး စိတ္တဇသဏ္ဍာန်ကို
 အခြေပြု ရေးသားခဲ့တာပါ။
 ရေးနေရင်းလည်း ရင်ထဲတွင် တနင့်နှင့် ခံစားခဲ့ရပါသည်။
 ထွက်ပေါ်လာသည့် ဇာတ်လမ်း၏ စေတနာပီပြင်မှု ရှိမရှိကိုတော့
 စာပတ်သူအများ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။

ချစ်စရာအိမ်ကလေး
 ချစ် စ ရာ အိမ် က လေး

အမှတ် - ၁၀၊ မဉ္ဇူလမ်း၊ ပါရမီရိပ်သာ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၁၃၆၁၊ ၀၉ ၅၁၅ ၄၅၂၊ ၀၉ ၈၆၁ ၈၈၀၃

ပုံနှိပ်မှုတံဆိပ်

အမျိုးအစား - ပန်းချီသိန်းရွှေကြည်

ပျက်နှာစုံ - CAN

ပျက်နှာစုံအမျိုးအစား - သိန်းစိုးအောင်

အမျိုးအစား - သက်ဆွေ

ထုတ်ဝေသူ - ပါမောက္ခဒေါက်တာရဲမြင့်ကျော်၊
Professional Publishing House၊
အမှတ်(၁၀)၊ မဇ္ဈလမ်း၊ ပါရမီ၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၁ ၆၆၁၃၆၁၊
၀၉ ၅၁ ၅၄၅၂၀၊ ၀၉ ၈၆ ၁၈၈၀၃

ပုံနှိပ်ခြင်း - ဒုတိယအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၃။
အုပ်ရေ - ၁၀၀၀

ပျက်နှာစုံနှင့် အမျိုးအစား - ဒေါ်ခင်စိ (မြ-၀၁၄၈၀)
အမှတ်-၉၈၊ ဒေါ်ဖွားရှင်လမ်း၊
ဒဂုံဆိပ်ကမ်းစက်မှုဇုန်၊
ရန်ကင်းမြို့။

စပင် - Star

စာအုပ်ချုပ် - အိုမိဂါ

စာနံပါတ် - ၂၅၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅.၈၃

လက်ကိုင်ကျော်
ချစ်စရာအိမ်ကလေး / လက်ကိုင်ကျော်၊ ရန်ကင်းမြို့။
Professional Publishing House၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၃။
၁၂၄ - စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီတာ။
(၁) ချစ်စရာအိမ်ကလေး

လက်ကောက်

ချစ် စ ရှာ အိမ် က လေး

စာရေးသူ၏ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ပါမောက္ခ ရဲမြင့်ကျော် ဖြစ်သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ရောဂတ်တိုင်းဒေသကြီး မြန်အောင်မြို့နယ်၊ မြို့မတံကြီးကုန်း ကျေးရွာတွင် အဘ ဦးတင်ညွန့်၊ အမိ ဒေါ်မြရီတို့မှ ဖွားမြင်သည်။

ကလေးအထူးကုဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပြည်တွင်းပြည်ပ ဆေးပညာဆိုင်ရာ ဘွဲ့လွန်နှင့် ဒီပလိုမာ ရှစ်ခု ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၈၀ မှ ၁၉၈၅ ခုနှစ်အတွင်း ဆေးတက္ကသိုလ် ၁ ရန်ကုန်နှစ်လည် မဂ္ဂဇင်းများတွင်လက်ာရည်ကျော်ကလောင်အမည်နှင့် ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာများ စတင် ရေးသားခဲ့သော်လည်း ၂၀၀၄ ခုနှစ်ကျမှ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း များတွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည် “ကြီးကြာ တောင်ပံခတ်သံ” နှင့် အမျိုးသားစာပေဆု (လူငယ်စာပေ)၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေသော ဝတ္ထုရှည် “ဒေါက်တာရွှေသွေးနှင့်မပန်းမုံ” နှင့် အမျိုးသား စာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်)တို့ ရရှိခဲ့သည်။

“ကြီးကြာတောင်ပံခတ်သံ”ကို ရုပ်ရှင်ကြီးအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့ရာ အကောင်းဆုံးဇာတ်ကားနှင့် အကောင်းဆုံးဇာတ်ညွှန်း အကယ်ဒမီ နှစ်ဆု ရရှိခဲ့သည်။

ကလောင်ခွဲ ဒေါက်တာရဲ အမည်ဖြင့်လည်း ကလေးကျန်းမာရေး ပညာပေး စာပေများနှင့် လူငယ်စာပေများ ရေးသားလျက်ရှိသည်။

ယခုအခါ ဆရာသည် ဆေးတက္ကသိုလ် ၂ ရန်ကုန်တွင် ကလေး ကျန်းမာရေးပညာဌာန ပါမောက္ခ ဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သုတ၊ ရသ စာပေများ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားလျက်ရှိသည်။

ချစ်စရာအိမ်ကလေး

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာစာ

တော်တော်ကလေး ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်ကို ဦးစွာ ဝန်ခံပါရစေ။ ယခင်စာအုပ်တွေမှာ ရေးဖူးပြီးခဲ့သလိုပင် “စာရေးဆရာ” ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ကျွန်တော်၏ ပထမအိမ်မက် စစ်စစ်ပါ။ ဒုတိယအိမ်မက် ဖြစ်သော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝကို နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်လည်ပြီးမှ စာရေးဆရာဘဝ ရောက်လာခဲ့တော့ စာရေးဖို့ ရင်ထဲမှာပြည့်နေသော ဝမ်းစာတွေက ဆရာဝန်လောကမှာ ကျင်လည်ခဲ့ရင်း ရလာခဲ့သော ဝမ်းစာတွေ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်၊ စာရေးဆရာထက် စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာပဲ ဖြစ်ချင်ပါသည်ဟု မကြာခဏ ပြောတတ်သော်လည်း ဝတ္ထုရှည် သုံးပုဒ်ထွက်ပြီးသည်အထိ သုံးပုဒ်စလုံး ဆရာဝန်နှင့် ဆေးလောကနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ချည်း ဖြစ်နေသည်။ သုံးပုဒ်စလုံးကိုလည်း ပရိသတ်လက်ခံအားပေးခဲ့သည်။ ပထမနှစ်အုပ်က အမျိုးသားစာပေဆုများပင် ရရှိခဲ့ပြီး ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုကို ရိုက်သော ရုပ်ရှင် ကလည်း အကယ်ဒမီရခဲ့သည်။ အဲသည်လိုအချိန်မှာ စတုတ္ထမြောက် ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော ဆရာဝန်နှင့် ဆေးလောကနောက်ခံ မဟုတ်သည့် “ချစ်စရာအိမ်ကလေး” ကို ထုတ်ဝေရသည့်အတွက် စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သော ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ဘယ်လောက် ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိမည် ဆိုတာကို ပရိသတ်များ ရိပ်မိနိုင်လောက်ပါသည်။

ဆေးပညာလောကနောက်ခံ ဝတ္ထုမဟုတ်သော်လည်း ဝတ္ထုရေးဆရာတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စေတနာတစ်ခုကို အခြေခံခဲ့တာတော့ အမှန်ပါ။ စေတနာဆိုတာက စာရေးသူ၏ရင်ထဲတွင် ရှိနေပြီးသား စိတ္တဓသဏ္ဍာန်ကိုလည်း အရင်းတည် ပေါက်ဖွားလာကြတာချည်းပါပဲ။ စိတ္တဓသဏ္ဍာန် ကြီးလေလေ စေတနာ ကြီးလေလေ။

“ချစ်စရာအိမ်ကလေး” သည် ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ပေါ်ခဲ့ဖူးသမျှ စိတ္တဓသဏ္ဍာန်တွေထဲက

အကြီးဆုံး စိတ္တဇသတ္တိကို အခြေပြု ရေးသားခဲ့တာပါ။ ရေးနေရင်းလည်း ရင်ထဲတွင် တနင်္ဂနွေ ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဇာတ်လမ်း၏ စေတနာပီပြင်မှု ရှိမရှိကိုတော့ စာဖတ်သူအများ ဆုံးဖြတ်ရမှာပါ။ ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက် စေတနာကတော့ “လင်္ကာရည်ကျော်” သန္ဓေတည်ရာ မိခင် မဂ္ဂလင်းတစ်စောင်ဖြစ်သော Family မဂ္ဂလင်း၏ဆောင်ပုဒ်နှင့် သွားတူနေသည်ဟု ခံစားမိ၍ ဤဝတ္ထုကို အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်အဖြစ် Family မဂ္ဂလင်းတွင် ထည့်သွင်းခဲ့ပြီး လုံးချင်းဝတ္ထု ထုတ်ဝေရန်ကိုလည်း Family မဂ္ဂလင်းကိုပဲ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။

ဇာတ်သိမ်းခန်းက ကျွန်တော်စေတနာ၏ အမြဲတေပို့ ယခုမှစ၍ ဖတ်မိသည့် ပရိသတ်အတွက် တော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းကို ကြိုညီမထားလျှင် အကောင်းဆုံးဟု မှာချင်ပါသည်။

ဆန္ဒဖြင့်...
လင်္ကာရည်ကျော်

ချစ်စရာအိမ်ကလေး

ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် အမှာစာ

ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်စဉ်က အမှာစာထဲမှာ ပါသလိုပါပဲ။

ပထမဦးဆုံးသော ဆေးပညာ လောကဗေဒဆိုင်ရာ စာအုပ်တိုင်းနှင့် ရေးခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုရှည်၊ ပြီးတော့ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်၊ ပြင်းထန်သော စေတနာတို့နှင့် ရေးခဲ့ရသည့် ဝတ္ထုရှည်၊ သမားရိုးကျ ဇာတ်လမ်းတွေနှင့် ကွဲပြားလွန်းလှသော ဝတ္ထုရှည်၊ ပရိသတ် လက်ခံမှ ခံယူမလားဟု အကြီးအကျယ် ရင်ခုန်ခဲ့ရပါသည်။

ပရိသတ်က တစ်ခဲနက်လက်ခံခဲ့ရုံမက ဒုတိယအကြိမ် ပြည့်စုံပုံနှိပ်ရပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာ ကျေးဇူးတင်စရာပါပဲ။

မျက်ရည်တွေ နောက်ကစေတနာကို မြင်နိုင် ခံစားနိုင်ကြသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ချစ်စရာအိမ်ကလေးများ တည်ဆောက်ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေ။

ဆန်းဖြင့်...
လင်္ကာရည်ကျော်

နက်ရှိုင်းစွာ

ချစ် စ ရာ အိမ် က လေး

လက်ကရည်ကျော်၏

ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

ဝတ္ထုရှည်

၁။ ကြီးကြားတောင်ပံခတ်သံ	၂၀၀၇
၂။ ဒေါက်တာရွှေသွေးနှင့် မပန်းပွဲ	၂၀၀၉၊ ၂၀၁၀၊ ၂၀၁၂
၃။ နေဝင်အိပ်တန်းတက်	၂၀၁၀
၄။ တိမ်တွေ တောင်တွေနှင့် ခရီးသည်	၂၀၁၂
၅။ ချစ်စရာအိမ်ကလေး	၂၀၁၁
၆။ တစ်ပွင့်ကျန်	၂၀၁၂

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

၁။ ပထမ အိပ်မက် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၀၇၊ ၂၀၁၀
၂။ သမားလည်ပြန် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၀၉
၃။ သိင်္ဂါရအလှည့် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၀
၄။ အပြုတောရတနာ ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၀
၅။ ဆရာနုလုံးသား ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၁
၆။ နေညိုကမ်းနဖူး ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၁
၇။ ဝိုးတဝါး အတွေးစများနှင့် ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၁
၈။ နုလုံးသားညာဘက်အပေါ်ခန်း ဝတ္ထုတိုများ	၂၀၁၂

ပါမောက္ခရုံးမြင့်ကျော် (ဒေါက်တာရဲ)

ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး၏ ထုတ်ဝေပြီးသောစာအုပ်များ

ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်

၁။ ကလေးကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ အယူအဆအမှားများ	၂၀၀၇
၂။ ရင်သွေးရတနာ ကလေးများအတွက်	၂၀၀၈
၃။ ရင်သွေးတို၊ ရှင်သန်ကျန်းမာဖို့	၂၀၀၈
၄။ စိန်တုံးကြီးများအကြောင်း	၂၀၀၉
၅။ ရှေးဦး ကလေးသူနာပြုနည်း	၂၀၀၉
၆။ ကလေးနုလုံးရောဂါများအကြောင်း	၂၀၀၉
၇။ ဒါ စိုးရိမ်စရာလားနှင့် စိုးရိမ်စရာများ	၂၀၀၉
၈။ မမွေးဖွားမီမှ အရွယ်ရောက်သည်အထိ ကလေးပြုစု စောင့်ရှောက်နည်းများ	၂၀၁၁
၉။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်၏ အရူးလွယ်အိတ်	၂၀၁၁
၁၀။ ကလေးဆရာဝန်၏ ဆရာဝန်ကလေးဘဝ	၂၀၁၁
၁၁။ အရောင်စုံ အသွေးစုံ ကလေးကျန်းမာရေးဆောင်းပါးများ	၂၀၁၁
၁၂။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ကလေးကျန်းမာရေးဆောင်းပါးများ	၂၀၁၁
၁၃။ လူငယ်တွေဖတ်စေချင်သည့် ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးများ	၂၀၁၂
၁၄။ နောက်ဆက်တွဲ ကလေးကျန်းမာရေးအယူအဆ အမှားများ	၂၀၁၂
၁၅။ တကယ်နော်ခက်သည့်အရွယ်တွေအကြောင်း	၂၀၁၃

အိမ်ကောင်း

ချစ် စ ရှု အိမ် က ဇေး

A Happy Family is but an Earlier Heaven

မင်္ဂလာကျောင်း

ချစ်စရာအိမ်ကလေး ၅

လ ကံ ရည် ကျော်

ရောဝတီ မြစ်ကမ်းနဖူးကို မေးတင်လာသော နေလုံးနီနီကြီးကြည့်၍ ဒုရဲကြပ်ကလေး နေလင်း
လက်က နာရီကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

မနက် ၆:၃၀ နာရီ။ ဒါဆိုလျှင် လွမ်းအောင်မြင် မကြာခင် ရောက်လာတော့မည်။

လွမ်းအောင်မြင်က အချိန် သိပ်တိကျသည်။ တစ်ခါမှ နောက်မကျ။ မစော။ ရောဝတီ မြစ်ကူး
တံတားကြီး၏ မကျေးဘက်ထိပ်ကို လွမ်းအောင်မြင် စရောက်ချိန်သည် မနက် ၅:၃၀။ သည်ဘက်
မင်းဘူးဘက်ခြမ်းထိပ် နေလင်း တာဝန်ကျလေ့ရှိရာ ရဲကင်းတဲကလေးဘက်သို့ ရောက်ချိန်သည်
၆:၃၀။ လမ်းလျှောက်သည့် မြန်နှုန်းပင် အပြောင်းအလဲ ရိပ်မရ။

ပြီးလျှင် နေလင်း၏ ကင်းတဲကလေးဘေးက တံတားလက်ရမ်းမှာ ခြေတင်၍ အကြော လျှော့မည်။
တာဝန်ကျနေသူက နေလင်းဟုတ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်မည်။ ဟုတ်နေလျှင် လှမ်းခေါ်၍ အာလာပသလ္လာပ
ပြောမည်။ ပြီးတော့ မင်းဘူးဘက်ခြမ်း ကမ်းနဖူးက စေတီကလေးပေါ် ဖိနပ်ချွတ်၍ တက်သွားမည်။
ဘုရားဝတ်ပြုမည်။ ပြီးတော့ ပြန်ဆင်းလာ၍ နေလင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး မကျေးဘက်သို့ ပြန်လျှောက်
သွားမည်။ ဒါပဲ။

ဒါ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲသည့် လွမ်းအောင်မြင်၏ နိစ္စဓူဝ အလေ့အကျင့်၊ သည်လိုနှင့်ပင်
လွမ်းအောင်မြင်ဆိုသည့် အင်တာနက် ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူငယ်လေးနှင့် နေလင်းဆိုသည့် ဒုရဲကြပ်ကလေးတို့
ခင်မင်နေတာ သုံးလခန့်ပင် ရှိနေလေပြီ။

နေလင်း တံတားဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကွက်တိပါပဲ။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

အားကစားဝတ်စုံ အထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ထားသည့် လွမ်းအောင်မြင် လမ်းလျှောက်လာ နေသည်။

“ညီလေး... အိမ်သတ်ရ” လူမျိုး ဖြစ်နေပြီလား”

ရောဝတီမြစ်ထဲမှဆောင်းတွင်းနှင့်မလိုက်ဖက်လောက်အောင်ကျယ်ပြန့်ပြောလှသည့်သောင်ပြင် ကြီးပေါ်တွင် ထိုးထားသော တံငယ်ကလေးများ၊ သောင်ပြင်ဘေး ရေကျန်နေသေး သည်နေရာ မြစ်ကြော ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ သွားလာနေကြသော မော်တော်ကလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် လွမ်းအောင်မြင်ကို နေလင်းက စလိုက်သည်။

လွမ်းအောင်မြင်က လှည့်ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုနေလင်းရ”

“ပြန်လေကွာ၊ တောင်ငူကို တစ်ခါတလေ”

လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ပြန်မှာပါ၊ မကွေးက တက္ကသိုလ်တွေ ကျောင်းပိတ်၊ ဆိုင်လည်း လူရှင်းတဲ့ ဒီဇင်ဘာလ လောက်ဆို ပြန်မှာ၊ နည်းနည်းပဲ လိုတော့တာပဲ”

နေလင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ဖားသားကြီး၊ ဖားသားကြီးတွေရော မလာကြဘူးလား”

အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် လူငယ်ကလေးမို့ မိဘရင်ခွင်မှခွဲခွာ၍ တစ်မြို့တစ်ရွာတွင် စီးပွားရေး လာလုပ်နေရလျှင် မိဘ လွမ်းရှာပေလိမ့်မည် ဆိုသည့် စာနာမှုဖြင့် မေးမိသည်။

လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းမော၍ တိုးတိုးရယ်သည်။

“ပြန်သွားတာ မကြာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုနေလင်းရ”

နေလင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်၍ ပြီးပြသည်။

“ကျွန်တော်က အိမ်လွမ်းနေတာတော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိဘအိမ်ကို လွမ်းနေတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ ...”

ရုတ်တရက် အံ့ဩဟန်ပြုပြီးမှ နေလင်း သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ပြီးသွားသည်။

“လက်စသတ်တော့ ရည်းစားအိမ် လွမ်းနေတာကိုး၊ ဟုတ်လား”

လွမ်းအောင်မြင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“ကြိုကြိုဖန်ဖန် ကိုနေလင်းရယ်၊ ရည်းစားရှိမှတော့ ရည်းစားပဲ လွမ်းတော့မှာပေါ့၊ ရည်းစားနေတဲ့ အိမ်ကို သွားလွမ်းစရာလား”

နေလင်းက မလျှော့။

“ဝိုးနေတုန်းနေမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ကောင်မလေး လှလှကလေးက ရှိ၊ မင်းက အိမ်ဝက

လ ကံ ရည် ကျော်

လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းရောင်လုပ်၊ မစွဲသေးတော့ ကောင်မလေးရော အိမ်ကြီးပါ လွမ်း၊
ဟုတ်လား၊ ဒါ စဉ်းစားတတ်ဖို့ မင်းတို့လို ဘွဲ့တွေဘာတွေ ရစရာမလိုပါဘူး။”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ နေလင်းပခုံးကို လက်တင်သည်။

“ကိုနေလင်း အပြောကောင်းတာ၊ အကင်းပါတာ ကျွန်တော် သိပြီးသားပါဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ
ကတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘယ်လို မဟုတ်တာလဲ”

“အဲဒီ အိမ်မှာ ကောင်မလေးလှလှကလေး ရှိနေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ တစ်ယောက်တောင်
မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက် ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မပိုးဖူးပါဘူး။”

နေလင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“ဘယ်သူမှ မင်းရည်းစားလည်း မဟုတ်၊ မင်း ပိုးနေတာလည်း မဟုတ်ရင် ဘာကိစ္စ မင်းက
ကိုယ့်အိမ်ကို ကျော်ပြီး အဲဒီအိမ် သွားသတိရ နေရတာလဲ၊ မင်းနဲ့ အဲဒီအိမ်က ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ဖွဖွရယ်၍ ရောဝတီမြစ်ကြီးဘက်ကို လက်ဝှေ့ယမ်း ပြသည်။

“မြစ်ကြီးကို မြင်လို့ပေါ့ဗျာ၊ သူတို့က မောင်နှမသုံးယောက်၊ အကြီးဆုံးက ယယု၊ အလတ်က
ရော၊ အငယ်က နဒီတုံး၊ ရောက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ ယောက်ျားကလေး၊ မမ ယယုက ကျွန်တော်
တို့ထက် နှစ်နှစ် ကြီးတယ်၊ ညီမလေး နဒီက နှစ်နှစ် ငယ်တယ်၊ သူတို့နာမည်တွေကြားရင် ကျွန်တော်
ရောဝတီမြစ်ကြီးကို မြင်ရုံနဲ့ အဲဒီအိမ်ကို ဘာလို့သတိရတယ် ရှင်းရောပေါ့”

နေလင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“နာမည်တွေကတော့ ဆန်းပါ၊ လှပါကွာ၊ သူတို့မိဘတွေ တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တတ်ပုံပဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါသည်။

“သူတို့မှာ မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မသိခင်ကတည်းက ဆုံးသွားကြတယ်
ပြောတာပဲ၊ သူတို့ဦးလေး လူဖျိုကြီးနဲ့ သူတို့အဒေါ် အဖျိုကြီးက မိဘလို စောင့်ရှောက်ထားကြတာ”
နေလင်း စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်သပ်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း သူတို့ကို ဒီလောက် သတိရနေတယ်ဆိုမှတော့ မင်းနဲ့ အဲဒီ အိမ်နဲ့
ရင်းရင်းနှီးနှီး ပတ်သက်မှု တစ်ခုကတော့ ရှိမှာပဲ၊ ကဲ ... ပြောစမ်း၊ ယယုနဲ့ နဒီ ဘယ်သူ ပိုလှသလဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“ဘယ်သူ ပိုလှတယ်ဆိုတာ တစ်မိနစ်ကြည့်ပြီး နှိုင်းယှဉ်ခံစားရင်တောင် ရွေးရခက်လောက်
အောင် နှစ်ယောက်စလုံးက လှကြပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သတိရတဲ့ အကြောင်းရင်းထဲမှာ
အဲဒါ အဓိက မကျပါဘူး”

“ဘာ အဓိက ကျသလဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ပြုံးပြန်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“အဓိက အကျဆုံး အချက်ကတော့ အဲဒီ အိမ်ကလေးက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲဗျ၊
ကိုင်း . . . ဆက်လျှောက် လိုက်ဦးမယ်ဗျ၊ အဲဒီ အကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးချင်ရင် ဂျူတီထွက်ရင်
ဆိုင်သာ လာခဲ့ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို လွှမ်းအောင်မြင် စေတီကလေးဘက် ဆက်လျှောက်သွားတော့ နေလင်း
တစ်ယောက် မချင့်မရဲနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

□

“လွှမ်း” အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နေလင်းထိုင်ပြီး ၁၅ မိနစ်ခန့် အကြာ
တွင် မကွေး ပညာရေးကောလိပ်မှ လက်ထောက်မော်ကွန်းထိန်း ဦးအောင်ချစ် ရောက်လာသည်။

“လာ . . . ဆရာချစ်”

“ဟာ . . . မောင်နေလင်း၊ တယ်စောပါလား၊ ညက ဂျူတီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်မပြန်သေးဘဲ လွှမ်းအောင်မြင်ကို လာစောင့်နေတာ၊ ဒီကောင် ဆိုင်မဖွင့်
သေးလို့”

ဦးအောင်ချစ်က ဝင်ထိုင်သည်။

“မင်းက အင်တာနက်တွေ ဘာတွေ ကြည့်မလို့လား”

နေလင်း လက်ဖက်ရည်သီးအောင် ရယ်သည်။

“ခလုတ်တောင် ဘယ်နားနှိပ်ရမယ် မသိပါဘူး ဆရာချစ်ရယ်၊ မနက်က ဒီကောင် လမ်းလျှောက်
လာရင်းဆိုတော့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် တိုးလိုးတန်းလန်း ပြောသွားတာ သိချင်နေတာနဲ့ ဆက်မေးမလို့
လာထိုင်စောင့်နေတာ”

ဦးအောင်ချစ်က စားပွဲထိုးကလေးကို “ထုံးစံအတိုင်း” ဟု လှမ်းအော်ပြော၍ လက်ညှိုး တစ်ချောင်း
ထောင်ပြသည်။

“မင်းတို့ လူပျိုနှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားနေမှတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် အကြောင်းပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

“မှားတယ် ဆရာ”

“နို့ ဘာ အကြောင်းတုံး”

“အိမ်ကလေး တစ်လုံးအကြောင်း”

“ဟေ . . .”

ဦးအောင်ချစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

နေလင်းက မနက်က လွှမ်းအောင်မြင် ပြောပြသော အကြောင်းများကို ဇာတ်စုံပြန်ခင်း ပြသည်။

ဦးအောင်ချစ် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။

“အနံ့ရသဟေ့ ကုန်ကြမ်းနဲ့ပဲ”

လ ကံ ရည် ကျော်

ဦးအောင်ချစ်မှာ စာတိုပေစ ကလေးများ စဖော်ပြခြင်း ခံနေပြီဖြစ်သော မအောင်မြင်သေးသည့် စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်ကြမ်း လိုချင်ရင် ဆရာပါ စောင့်ပေါ့။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီဗျာ”

“လွမ်း” အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့သံဘာကုတ်ခါးကို သော့ဖွင့်နေသော “လွမ်းအောင်မြင်” ကို လှမ်း၍ မြင်ရလေသည်။

“တကယ်တော့ အဲဒီ အိမ်ကလေးက ကျွန်တော်တို့ အိမ်နောက်ဖေးခြမ်းဘက်မှာ အမြဲရှိနေခဲ့ တာဗျ”

လွမ်းအောင်မြင် စကားစတော့ ဦးအောင်ချစ်ရော၊ နေလင်းပါ စိတ်ဝင်တစား ငြိမ်၍ နားထောင် သည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က နှစ်ထပ်တိုက်ခံ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဗျ။ ခြံက ကေဝက်လောက်ကျယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြံနဲ့အိမ်နဲ့ အပြည့်လောက်ပါပဲ။ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းဆိုတာ တောင်ငူမှာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ အဲဒီ လမ်းအရှည်ကြီးပေါ်က မျက်နှာစာတန်းမှာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အိမ်ကလေးကတော့ မျက်နှာစာတန်း မကျဘူး။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘေး လူသွားလမ်းကလေးကနေ ဝင်သွားရတယ်။ အိမ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်နေတဲ့ အိမ်ခန်းက အပေါ်ထပ် အနောက်ဘက်ခြမ်းမှာရှိတော့ ကျွန်တော်တို့ အခန်းပြတင်းပေါက် ဖွင့်လိုက်ရင် အဲဒီအိမ်ကလေးကို တန်းပြီး မြင်နေရတယ်။ အိမ်ကလေးက တစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ် အမည်းရောင် သေးသေးကလေးပါ။ သွပ်အမြူ မိုးထားတယ်။ ခြံကတော့ ကေဝက်လောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်က သေးသေးကလေးဆိုတော့ ခြံအကျယ်ကြီး လိုပါပဲ။ ခြံထဲမှာ နင်းဆီခြံကလေးလည်း ရှိတယ်။

ခြံနံဖက်စလုံးက တော်တော်ကျယ်တော့ အဲဒီအိမ်ကလေးမှာ ဘယ်သူတွေနေကြတယ်၊ ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ကြတယ်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းပဲဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ပါပဲ။ အဓိက အဲဒီ ပြတင်းပေါက်မှာ ကျွန်တော် သွားသွား ငေးနေမိတာက အိမ်ကလေးကို မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ကလေးနောက်က ရှုခင်းကို။

အိမ်ကလေးနောက်မှာ ရေကန်ကြီး တစ်ကန်ရှိတယ်။ အဲဒီ ဟိုဘက်မှာ လယ်ကွင်းတွေ၊ ဟိုး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားမှာတော့ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီး ရှိတယ်။ လယ်ကွင်းနဲ့ ရေကန်ကြီးစပ် သွားတဲ့နေရာမှာ ဗျိုင်းကလေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီ နောက်ခံနဲ့ကျတော့ အိမ်ကလေးကလည်း ရောပြီး လှနေတာပေါ့။

အဲသလိုနဲ့ အဲဒီ အိမ်ကလေးမှာ ဘယ်သူတွေ နေကြတယ်၊ ဘာတွေ လုပ်နေကြတယ် ဆိုတာကို မသိဘဲ ကလေးဘဝကတည်းက ငေးငေးနေမိတာ ကျွန်တော် ငါးတန်းရောက်တဲ့နှစ် အထိပါပဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ငါးတန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် အဖြစ်အပျက်နှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုက

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်၊ တစ်ခုက ထူးထူးခြားခြား

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်ရပ်ကတော့ လွှမ်းအောင်မြင်၏အမေ ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က လွှမ်းအောင်မြင်၏ အဖေ ဦးလွှမ်းမိုးသူကို စိတ်ဆိုးပြီး မိဘများရှိရာ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဆိုသည်မှာ လွှမ်းအောင်မြင် လူမှန်း သိတတ်ကတည်းက သည်လိုအဖြစ်မျိုး အနည်းဆုံး သုံးခါနှင့် သည်လောက်မဟုတ်သော ရန်ပွဲပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် မြင်ဖူးခဲ့ပြီးသားမို့ ဖြစ်သည်။

“ငါ့သားကို ထားခဲ့”

ဦးလွှမ်းမိုးသူက ခြင်္သေ့ ဟောက်သံမျိုးဖြင့် ကြိမ်းဝါးသည်။

“ငါ့သား”ဆိုသည်မှာ သူ့ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်းလည်း “လွှမ်းအောင်မြင်” သိပြီးသား။ သိပ်တခုတရ စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်မနေ။

ညီလေး “လွှမ်းချစ်ခင်”ပေါ့။

ပြတင်းပေါက်က ရှုခင်းကိုသာ ဆက်၍ ငေးမောနေမိခဲ့သည်။

“စိတ်ချ . . . ကျွန်မသားပဲ ကျွန်မခေါ်သွားမှာ”

ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က အံ့ကြိတ်ထားလျက်က ရေရွတ်သည်။

မိကိုလည်း လှည့်ကြည့်စရာ မလို။

အစ်ကိုကြီး “လွှမ်းမြင့်မြတ်”ပေါ့။ သည်လိုပဲ အစ်ကိုကြီး ရန်ကုန် ပါသွားနေကျ။ အဲသလို ပါပါသွားရင်းက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ရန်ကုန်က မေမေရဲ့မေမေ ဘွားဘွား၏ အသည်းကျော် ကလေးပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“လွှမ်းအောင်မြင်” နားမလည်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

အစ်ကိုကြီးက မေမေသားဆိုလျှင် ဖေဖေနှင့်ရပြီး မွေးထားတာ မဟုတ်လို့လား။ ညီလေးက ဖေဖေသား ဆိုလျှင်လည်း မေမေပဲ မွေးထားတာ သူ့အသိလေ။

သည်ထက် ပိုဆိုးတာက သူ့ကိုရော ဘယ်သူက မွေးထားတာတဲ့လဲ။ စိတ်ရှုပ်စရာ။ ၁၂ နှစ်သား ဦးနောက်က ဉာဏ်မမီပဲ။

ကောင်းတာက သည်အတိုင်းသာ ပစ်ထားလိုက်။ အချိန်တန်လျှင် “မပြုံး”ဆိုသည့် ကရင်မ ကြီးက သူ့ကို လက်တို့ လာခေါ်၍ ထမင်းကျွေးလိမ့်မည်။ မေမေနှင့် အစ်ကိုကြီးက ဆိုက်ကားနှင့် ထွက်သွားလိမ့်မည်။ ဖေဖေက ညီလေးကို ဘိလိယက်ခုံ ခေါ်သွားလိမ့်မည်။

တစ်ပတ်၊ နှစ်ပတ်၊ အလွန်ဆုံး သုံးပတ်ပေါ့။

သူက သည်လိုပဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်နေရသည့် အိမ်ကလေးနှင့် ရှုခင်းကလေးကို ဆက်ငေးထား။

အချိန်တန်လျှင် ဖေဖေ လာခေါ်လိမ့်မည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

“သား . . . အောင်ရေ လာ သား၊ ညီလေးပါ ခေါ်ခါ၊ ဖေဖေတို့ ရန်ကုန် သွားရအောင်၊ မေမေနဲ့ အစ်ကိုကြီးကို သွားခေါ်ရအောင်”

ဖေဖေက နည်းနည်း သောက်ထားပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ကားက ဒရိုင်ဘာ မောင်းမှာပဲ။

နေတစ်ဝက် ခရီး။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မေမေက အခန်းထဲက ထွက်မတွေ့ဘဲ နေမည်။ အစ်ကိုကြီးက ပြေးထွက် လာမည်။ ဖေဖေက ဖက်ထားမည်။ မျက်ရည် အနည်းငယ် ဝဲမည်။

မေမေရဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့က မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် “မင်းလည်း အပြင်ထွက်တာ၊ အရက်သောက်တာ လျော့ဦး”ဟု ပြောမည်။

“စိတ်ချပါ ဦးနဲ့ ခေါ်ခေါ်ရယ်၊ ဦးနဲ့ ခေါ်ခေါ်လည်း သိပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ မိဘပေးစားလို့ ယူရတာဆိုပြီး အမြဲ ပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်က သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်နေမိမှန်း သိလျက်နဲ့ ဦးနဲ့ ခေါ်ခေါ်ဆီမှာ လာတောင်းယူတာပေါ့။ သူလည်း တကယ်ကို တာဝန်ကျေတဲ့ ဝနီးကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ အခုက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှု လွဲကြတာ သက်သက်ပါ”

ဖေဖေက လေသံပျောက်လေးနှင့် ပြောမည်။ ပြီးတော့ မေမေနှင့် အစ်ကိုကြီး ပြန်ပါလာမည်။ ဒါပဲ။ သည် အဖြစ်အပျက်တွေက ရိုးနေပြီမို့ လွှမ်းအောင်မြင်၏ စိတ်မှာ ဘာမှ မထူးဆန်း။ ဒါက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အဖြစ်အပျက်။ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကတော့ လွှမ်းအောင်မြင်မှာ “ဧရာ”ဆိုသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ရလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဧရာ”ဆိုတာ တကယ်တော့ သူလိုကိုယ်လို ၁၂ နှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှ မထူးခြားပါ။

မူလတန်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ အခြေခံပညာ မူလတန်းအောင်သဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင်တို့ တက်နေရာ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပဉ္စမတန်းနှစ် ရောက်မှ ပြောင်းလာသူများထဲတွင် ပါလာသူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

လွှမ်းအောင်မြင်ရော ရောပါ အတန်းဖော်များထက် သိသိသာသာ အရပ်မြင့်နေသဖြင့် အတန်းပိုင် ဆရာမက နောက်ဆုံးတန်းတွင် အတူတွဲ၍ နေရာချပေးရာမှ လွှမ်းအောင်မြင်နှင့် ဧရာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားသည်။

အဲသည်မှာ လွှမ်းအောင်မြင်က ရောကို “မင်း ဘယ်မှာနေသလဲ”ဟု မေးမိရာက အလွန် ထူးခြားသော တိုက်ဆိုင်မှုကို စတင်သိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ အိမ်နောက်က အိမ်ကလေးမှာလေကွာ”

ချစ် ရေ့ အိမ် က လေး

လွမ်းအောင်မြင် မျက်မှောင် ကြွတ်မိသည်။
 “မင်းတို့ ပြောင်းလာတာလား။ ငါဖြင့် ဘယ်သူမှ သတိ မထားမိပါဘူး”
 ရောက ရယ်သည်။
 “ခြံချင်းက ကပ်လျက်ပေမယ့် ခြံတွေက ကျယ်နေတာ မင်း ဘယ် သတိထားမိပါ့မလဲ၊ ငါတောင်
 မင်း ပြောင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတာ တစ်ခါတလေ မြင်ဖူးလို့ သိနေတာ”
 “ဒါဆို မင်းတို့ နေနေတာ ကြာပြီပေါ့”
 “ကြာပေါ့”
 လွမ်းအောင်မြင် မျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။
 “အတော်ပဲ၊ ငါ့မှာ သူငယ်ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိမ်ကို လာလည်ကွာ”
 ရောက ပြုံး၍ မဖြစ်ပါဘူးကွာဟု ဆိုသည်။
 “ဘာလို့လဲ”
 “မင်း နှင်းဆီပင်တွေ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ငါတို့က နှင်းဆီ ရောင်းတယ်ကွ။ အိမ် ရောက်ရင်
 အလုပ်က စောင့်နေတာ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ အိမ်ကလည်း ခဏခဏ ရန်ဖြစ်သံ ကြားရတယ်။ မလာရဲ
 ပါဘူးကွာ”
 လွမ်းအောင်မြင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိသည်။
 “ဒါဆို ငါ လာလည်မယ်”
 “ဒါလည်း မဖြစ်ပါဘူး”
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ငါ့မှာ အစ်မတစ်ယောက်၊ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ”
 “အောင်မာ... ကြီးကျယ်တဲ့ကောင်”
 လွမ်းအောင်မြင်က ခေါ်ဖွဲ့ဟန်လုပ်တော့ ရောက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပါသည်။
 “အလကား စတာပါကွာ။ မမ “ယခု”က ၁၄ နှစ်၊ ညီမလေး “နီ”က ၁၀ နှစ်၊ တို့အားလုံး
 ကလေးပဲ ရှိကြသေးတာ။ တွန့်တိုစရာ မရှိပါဘူး။ မင်း မှန်မှန်သာ လာလည်၊ ငါ့ဦးနဲ့ ခေါ်ခေါ်ကလည်း
 သဘော သိပ်ကောင်းတာ”
 လွမ်းအောင်မြင် ကြောင်တက်တက် ဖြစ်သွားသည်။
 “ဦးနဲ့ ခေါ်ခေါ် ဟုတ်လား”
 ရောကမျက်နှာက အပြုံး အနည်းငယ် လျော့သွားသည်။
 “အေး . . . တို့မောင်နှမတွေမှာ မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးကွ။ ဦးနဲ့ ခေါ်ခေါ်က မောင်နှမ
 အရင်းတွေ။ တို့ ဦးနဲ့ခေါ်ခေါ် ဆိုပါတော့ကွာ”
 မိဘ မရှိ၊ ညီ မရှိ၊ အစ်ကို မရှိဘဲ အစ်မနှင့်ညီမသာ ရှိသည့် ရောဘဝနှင့် မိဘလည်း ရှိ၊

လ ကံ ရည် ကျော်

ညီလည်းရှိ၊ အစ်ကိုလည်းရှိပြီး ညီမနှင့် အစ်မ မရှိသည့် မိမိဘဝ ဘယ်ဟာက ပျော်စရာပိုကောင်းကြောင်း သိချင်သည့်စိတ်မျိုး လွှမ်းအောင်မြင် ရင်မှာ ဖြစ်လာသည်။

ရောအိမ်ကို လည်ဖြစ်အောင် သွားလည်ဦးမှ။

“ညနေကျတော့ မင်း လိုက်သွားရောလား”

လွှမ်းအောင်မြင်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေရင်းက ရုံးတက်ရန်အချိန်လည်း နီးနေသဖြင့် နာရီ တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသော ဆရာဦးအောင်ချစ်က ဖြတ်မေးသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က လက်ကျန် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကုန်အောင်မော့သောက်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“မလိုက်ဖြစ်သေးဘူး ဆရာချစ်ရဲ့ တကယ်တော့ သူ့အိမ်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားတာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖတ်ပြီးမှ”

ဒုရဲကြပ်ကလေး နေလင်း မျက်ခုံးပင့်သွားသည်။

“ဘာ ကဗျာလဲ ညီရ”

“ကျွန်တော်က စာဖတ်တာတော့ တော်တော် ဝါသနာ ပါတယ်လေ။ လူက ၁၂ နှစ် ဆိုပေမယ့် ဝတ္ထုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ အစုံ ဖတ်နေပြီ။ အဲဒါ အဲဒီလ ထုတ်တဲ့ မဂ္ဂဇင်း။ “သပြေ”ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီထဲက ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် ကြိုက်လို့ လက်ရေးနံ့ကူးထားတာ ကျွန်တော့်ဗလာစာအုပ် နောက်ဆုံး စာမျက်နှာမှာ ရှိနေတယ်။ ကဗျာက ဒီလို ...

ခေါင်းစဉ်က

“စံပယ်ဆို ဖြူမှ”တဲ့။

အဖွေးထည်

အသွေးရယ် စံပယ်ပန်းကိုဖြင့်

ခြယ်ဆန်းမှာစိုး။

အခါကြို

စံပယ်ရယ် ပညာစုံပြန်တော့

ဖြူခဲပုံ တစ်ခါကြိုက်ကိုလ

လွှမ်းရိုက်တိတ်ခိုး ... တဲ့။

ရေးတဲ့သူနာမည်က ... “လင်္ကာစိုး”တဲ့။

နေလင်းက ၁၂ နှစ်သား ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ကောင်ပဲဟု မှတ်ချက်ပေးသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“ဒွေးချိုးကလေးက နဘေတို့တိ တို့တိ ချိတ်ထားတာ အသံလှလို့ရယ်၊ စာသားလေးတွေ လှလို့ရယ် ကြိုက်တာပါဗျာ။ အချစ်ကဗျာ ဟုတ် မဟုတ်တောင် မသိပါဘူး”

ဆရာ ဦးအောင်ချစ်ကတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်လောက်က အထိတော့ “လင်္ကာစိုး”ရဲ့ ကဗျာတွေ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ကြီးကြားကြီးကြား ပါနေကျကွ။ ဆရာလည်း သဘောကျလို့ စောင့်ဖတ်ဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်း မော်ဒန်တွေ ခေတ်စားလာတော့ ပျောက်သွားတယ်။ ဘယ်ရောက်ပြီ၊ ဘာလုပ်နေတယ် မသိပါဘူး။ နို့ ... မင်း တတ်လမ်းမှာ “လင်္ကာစိုး”ရဲ့ ကဗျာက ဘယ်လို ပတ်သက်နေတာတုန်း”

“အဲဒီ ကဗျာကို ကျွန်တော် ကူးထားတာကို “ဧရာ”က တွေ့သွားတယ်လေ။ မင်း ကဗျာတွေ စိတ်ဝင်စားလို့လားတဲ့လေ။ အေး ... ငါ ရေးလည်း ရေးတတ်ချင်တယ်လို့ ပြောတော့ ရယ်တယ်။ အိမ် လိုက်ခဲ့တဲ့။ ငါ့ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်တဲ့”

“သူ့ ဦးက”

“သူ့ ဦးက “လင်္ကာစိုး”လေ။

ဦးအောင်ချစ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပါသည်။

“လင်္ကာစိုးဆိုတာ ငါ ကြားပါကြားဖူးပြီး တစ်ခါမှ မသိဖူး မမြင်ဖူးခဲ့တာ၊ လက်စသတ်တော့ မင်း ပြောပြမယ့် အိမ်ကလေးက “လင်္ကာစိုး”ရဲ့ အိမ်ကလေးပေါ့။ စိတ်ဝင်စား လာပြီကွာ။ အရေးထဲမှ ကျောင်းက တက်တော့မယ်”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်သည်။

“မနက်ဖြန် ဆုံတာပေါ့ ဆရာရယ်။ နက်ဖြန် ကျောင်းပိတ်တာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ပြော ကြတာပေါ့။ ကိုနေလင်းလည်း အားတယ် မဟုတ်လား”

နေလင်းက မချင့်မရဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

မင်းကုန်း

ချစ်စရာအိမ်ကလေး: J

လ ကာ ရည် ကျော်

J

သည်နေ့တော့ ရုံးပိတ်၊ ကျောင်းပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် လွှမ်းအင်တာနက်ဆိုင်ကလေး စည်ကား လျက်ရှိသည်။

ဆရာချစ်ခေါ်ဆရာဦးအောင်ချစ်၊ ဓုရဲတပ်ကြပ်ကလေး နေလင်းတို့အပြင် ဆရာချစ်ဆီမှ တစ်ဆင့် ကြားဖြင့် အိမ်ကလေးအကြောင်း ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားနေသူ ဂျီတီစီကျောင်း သားကလေး မောင်ဥက္ကာတို့ပါ အင်တာနက်ဆိုင်ရှေ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်၍ လွှမ်းအောင်မြင် ထွက်အလာကို စိတ်မရည်စွာ စောင့်နေကြသည်။

ခဏနေ့တော့ လက်ဝါးကလေးတစ်ချက် ထောင်ပြု၍ လွှမ်းအောင်မြင် ထွက်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စားပွဲထိုးကလေးကို ထုံးစံအတိုင်း ဖျော်နေကျအတိုင်း ဖျော်တတ်သလို ဖျော်ခဲ့။ ဘာမှ မကွန့်နဲ့ဟု နောက်တောက်တောက် လှမ်းမှာပြီး ခုံတစ်လုံးဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

□

“ရောတို့အိမ် ကျွန်တော် သွားလည်မယ့်နေ့က ညနေ ၅ နာရီလောက် ကျွန်တော် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး အောက်ဆင်းလာတယ်။ မေမေနဲ့ တွေ့တယ်။ မေမေလည်း အပြင်သွားမယ့် အဝတ်အစားမျိုးတွေနဲ့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ အင်္ကျီအသစ် ထုတ်ဝတ်လာလို့ ဆူတယ်”

□

“ဟဲ့ ဘာလို့ အင်္ကျီက ထပ်ထုတ်လာပြန်တာလဲ။ မပြုံးတစ်ယောက်တည်း နင်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ ချွတ်သမျှ လိုက်လျှော်နေရတာ ဘယ်လို လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ရေမချိုးခင်က ဝတ်တာပဲ ပြန်ဝတ်ချင်ဝတ်”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

မဝတ်ရင် သားကြီး မနက်ကချွတ်ပြီး လှန်းထားတဲ့ အင်္ကျီကလေးကို ဝတ်”

လွမ်းအောင်မြင် နာခေါင်း ရှုပ်ပြသည်။

“မေမေကလည်း ချွေးစေ နံနေပြီ”

“အမယ် ချွေးနဲ့ မခံနိုင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လျော်ပါလား။ ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ ဘယ်သူမှ အဲဒီလို ကြေးမများဘူး။ နင်ကိုက ကြီးကျယ်တယ်။ သွား သွား အဲဒါ ပြန်ခေါက်ထည့်လိုက်။ တန်းက အစ်ကိုအင်္ကျီကို ယူဝတ်”

“မေမေ ထားလိုက်တော့၊ သားအင်္ကျီက သား ပြန်ဝတ်ထားပြီ”

အစ်ကိုကြီး လွမ်းမြင့်မြတ်က အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းအော်သည်။

“အဲဒါပဲကြည့်၊ သားကြီးက ဘယ်တော့မှ ကြေးမများဘူး။ အပြင်သွားမှာတောင် ဝတ်ပြီးသား ပြန်ဝတ်တယ်”

“အပြင် ဟုတ်လား”

“အေးလေ ရပ်ရင် သွားကြည့်ကြမလို့လေ။ အကြီးရော အငယ်ရော လဲထားကြ ပြီးပြီ။ နင်က မလိုက်ဘူးလား”

“သားမှ မသိတာ”

“ဟဲ့ ဒီလောက် ပြောနေကြတာ၊ မပြီး ပါပါတယ်။ နင့်ဟာနင် ဘာသိတာသာနေလို့ မသိတာ။ ကဲ လိုက်မလား မလိုက်ဘူးလား”

“ဘာကားလဲ မေမေ”

အိမ်ရှေ့ပေါက်က ဖေဖေ ဝင်လာသည်။

“ပြရာကား ကြည့်မလိုကွာ၊ တို့တောင် မသိဘူး။ မင်းဟာမင်း လိုက်ချင်လိုက်၊ မလိုက်ချင်နေ” လွမ်းအောင်မြင် ရင်ထဲတွင် အစာမကြေ။

“မလိုက်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ မလိုက်လို့ နင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ”

“ကျွန်တော် နောက်ခြံသွားမလို့၊ နောက်ခြံမှာ သားတို့ အတန်းထဲက ကောင်ကလေး ရှိတယ်။ သားကို လာလည်ဖို့ ခေါ်ထားတယ်”

ဦးလွမ်းမိုးသူ မျက်ခုံး မြင့်တက်သွားသည်။

“နင်းဆီခြံလား၊ ငါဖြင့် လူနေမှန်းတောင် မသိဘူး”

“ရှင်ကလည်း လူမနေဘဲ နင်းဆီ ဘယ်သူ စိုက်မလဲ”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

“အေး သွား သွား ညဉ့်မနက်နဲ့နော်။ တို့ပြန်မရောက်ခင် ရောက်အောင်လာ”

ဖေဖေ မှာသံအဆုံးတွင် လွမ်းအောင်မြင်သည် ရောတို့ အိမ်ကလေးဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပါသည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

နှင်းဆီခြံ၏ အလယ်တွင် ကွပ်ပျစ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။
ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်တွင်တော့ သူ ကြားဖူးခဲ့သမျှ အိမ်သားအားလုံး ရှိနေကြပါသည်။
ရောက ထိုင်ရာမှထ၍ သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။

“လာ လွမ်းအောင်မြင်။ ဒါ ငါ့ဦးနှံ ဖြစ်ဖို့ ဒါ မမ ယမုံ၊ ဒါ ညီမလေး နဒီ၊ ဒါ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဟိုဘက်အိမ်က လွမ်းအောင်မြင်”

ဦးဆိုသည် ဦးလင်္ကာစိုးက အသက် ၄၀ ခန့်၊ ပိန်ပိန်ရည်ရည်၊ ဆံပင်ကျဲကျဲ။ ဒေါ်ဒေါ် ဆိုသည် ဒေါ်နွယ်နီစိုးက အသက် ၃၀ ကျော်။ အသားဖြူဖြူ၊ ရုပ်ချောချော၊ ခပ်အေးအေးပုံပါပဲ။

ယမုံနှင့် နဒီကတော့ အသက်အရွယ် မရောက်သေးတာတောင် ထင်းနေအောင်လှသည်။ ယမုံက အသားလတ်လတ်၊ နဒီက နှင်းပွင့်ကလေးလို ဖြူဆွတ်နေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခွဲမရအောင် တူတာကတော့ မျက်လုံးနှင့် မျက်ခုံးပါပဲ။ ထူထဲသော မျက်ခုံးများအောက်မှာ ရှည်လျားသော မျက်တောင်များ အနားသတ်ကွပ်ထားသည့် တောက်ပသော မျက်ဝန်းများ ရှိကြသည်။ မျက်လုံး သိပ်လှသော ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆိုပါစို့။

ဦးမှအပ တစ်အိမ်လုံးက လွမ်းအောင်မြင်ကို ဖော်ရွေစွာ ပြုံးပြု၍ ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြု ကြသည်။

ဦးကတော့ စားလက်စ လက်ဖက်သုပ် ပန်းကန်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပြန်ချရင်းက လွမ်းအောင်မြင်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်တည်တည် ပြောသည်။

“ညီမနဲ့ အစ်မက အပျိုဖြစ်တော့မယ် ရောရယ်၊ သူငယ်ချင်း ယောက်ျားလေးတွေ အိမ်ခေါ် လာစရာလား၊ တော်တော်ခက်တဲ့ကောင်”

လွမ်းအောင်မြင် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပူနွေးသွားသည်။ လှည့်ပဲ ပြန်ပြေးရတော့မလို၊ ဝင်ပဲ ထိုင်ရ တော့မလို ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ကရယ်၍ ဦးပခုံးကို ပုတ်သည်။

“အစ်ကိုရယ် ကလေးက အစ်ကိုအကြောင်း သိတာမဟုတ်ဘူး၊ အဟုတ် မှတ်နေဦးမယ်၊ လာ သား ထိုင်၊ လက်ဖက်သုပ်စား၊ မင်းတို့ဦးက ကလေး သိပ်ချစ်တတ်တာ၊ သူချစ်ရင်လည်း တစ်ချိန်လုံး စ နေရော”

သည်တော့မှဦးက ရယ်ပြသည်။ သည်တော့မှလည်း လွမ်းအောင်မြင် နေရထိုင်ရလွယ်သွားသည်။ ကွပ်ပျစ်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ ယမုံက ဘယ်သူမှမနှိုက်ရသေးသော လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန် အသစ် တစ်ခု လှမ်းပေးသည်။

“မောင်လေး စား”

“ကျေးဇူးပဲ မမ”

“လွမ်းအောင်မြင်က ကဗျာ သိပ်ဝါသနာပါတာ ဦးရဲ့၊ သူ့ စာအုပ်ထဲမှာ ဦး ကဗျာတစ်ပုဒ်

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ကူးရေး ထားသေးတယ်။ အဲဒါ သားက အဲဒါ ငါ့ဦးပဲလို့ပြောတော့ ဦးနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေတာ”

“ဟေ”

ဦးက ရေနွေးကြမ်းခွက် ကိုင်လျက်က မျက်လုံးပြူးပြုသည်။

“အမာခံ ပရိသတ်ပဲကွ၊ ဝမ်းသာတယ်ကွ၊ နေဦး နေဦး”

ဦးက ကွပ်ပျစ်ပေါ် ချထားသော စာအုပ်များကို မွှေနှောက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ် ဆွဲယူသည်။ လှန်လှောရှာဖွေပြီး စာမျက်နှာတစ်ခုကို ဖွင့်ပြီးသားအနေအထားနှင့် လွှမ်းအောင်မြင်ဘက်သို့ စာအုပ် လှမ်းပေးသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်၊ အနှစ် ၂၀ လောက်က ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းပါ။

ဦး ဖွင့်ပြထားသည့် စာမျက်နှာတွင် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရှိနေသည်။

“မဝံသေး”

သိစေတိတ်ရည်

ရက်ကြာရှည်၍

နာရီရက်ပေါင်း

လသို့ပြောင်းပြီ

ချစ်ကြောင်းတင်ရေး မဝံသေး။

လင်္ကာစိုး” တဲ့။

“ဟာ ကောင်းလိုက်တာ ဦးရယ်”

ဦးက တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရယ်သည်။

“ဒါဆို ဦးကို ဝေဖန်တဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာ မှန်တာပေါ့သားရဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“အခုက ကာရန်မဲ့ခေတ် မော်ဒန်ခေတ် ရောက်ပြီလေ။ အဲဒါ ဝေဖန်ရေးဆရာ တစ်ယောက်က ဦးကဗျာတွေကို ရှင်းလွန်း လွယ်လွန်းလို့ ငါးတန်းကျောင်းသားကြိုက် ကဗျာများတဲ့။ ဆော်ထည့် ထားတာ။ သားက ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ သူပြောတာ မှန်တာပေါ့”

“ဟာ ဦးကလည်း”

လွှမ်းအောင်မြင် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။ ဦးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေတော့ ဒေါ်ဒေါ်က ဦးကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ကလေး နေရခက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ကလေးက အဲဒါတွေ ဘယ်နားလည်မှာ တဲ့လဲ”

“ဟ သူ့ကို စနေတာမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ ရှင်းပြနေတာ၊ သူ့အားကျတဲ့ ကဗျာဆရာရဲ့ နည်းတွေက နေဝင်နေပြီ။ သူ အခုကစပြီး အဲဒါတွေ လေ့ကျင့်ပြီးတော့ ကြီးလာတော့ ဘယ် စာအုပ်ထဲမှ

လ ကံ ရည် ကျော်

ရေးလိုရာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အဲဒါ နားလည်အောင်ရှင်းပြနေရတာ”
 လွှမ်းအောင်မြင် နားမလည် ပါးမလည်နှင့်ပင် နည်းနည်းစိတ်ညစ်သွားသည်။
 ရောက ရယ်၍ သူပုခုံးကို ပုတ်သည်။
 “လာ ငါတို့ ခြံနောက်ဘက်မှာ ဗျိုင်းတွေသွားကြည့်ရအောင်။ ဒီအချိန်ဆို နေဝင်တဲ့ အရောင်ရယ်၊
 လယ်ကွင်းရယ်၊ ဗျိုင်းတွေရယ် သိပ်လှတာပဲ”
 သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား ဆင်းရပ်သည်။
 “ဟဲ့ သား၊ ကျောင်းအင်္ကျီအဖြူလေး ရှောင်သွားဦးမယ်၊ ထားခဲ့လေ”
 ဒေါ်ဒေါ်က လှမ်းသတိပေးတော့ ရောက ရှပ်အင်္ကျီအဖြူလေးကို ချွတ်သည်။ အောက်က
 စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ရှိနေသည်။
 ချွတ်ထားသော အင်္ကျီအဖြူကလေးကို လှမ်းပစ်ပေးတော့ နဒီက ဖမ်းယူသည်။
 “နဒီ အဲဒါ ကိုကို ခုတင်ခြေရင်းက လျော်မယ့်အဝတ်ပုံထဲ သွားထားလိုက်စမ်းပါ”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”
 “နေ နေ ညီမလေး၊ မမကို ပေး၊ မမ တော်ကြာ အဝတ်တွေလျှော်မလို့၊ ထည့်လျှော် လိုက်မယ်”
 အင်္ကျီအဖြူကလေး ယမုံထဲ ရောက်သွားပြန်သည်။
 ညီအစ်မနှစ်ဦး မောင်ဖြစ်သူ၏အင်္ကျီကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးနေသည်ကို ကြည့်ရှင်း လွှမ်း
 အောင်မြင်၏ရင်ထဲတွင် အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာတစ်ခု ပေါ်လာသလို ခံစားနေရသည်။
 “လာ”
 ရောက ခေါ်သည်။ နှစ်ဦးသား ထွက်လာကြတော့ ဒေါ်ဒေါ်က နောက်မှနေ၍ “ကန်ကြီး နားအထိ
 မသွားကြနဲ့နော် သားတို့”ဟု သတိပေးလေသည်။

“ဟာ အစ်ကို၊ ကောင်းခန်းလေး မြန်မြန်ပြောပြစမ်းပါ”
 ဥက္ကဏ စိတ်မရည်စွာလောတော့ လွှမ်းအောင်မြင်က ဘာလဲကွ ကောင်းခန်းလေးဟု မေးသည်။
 “အစ်ကိုတို့ လူဖျို အဖျိုဖြစ်တဲ့ နောက်ဇာတ်လမ်းကလေးတွေလေး၊ ယမုံနဲ့လား၊ နဒီနဲ့ လား”
 နေလင်းက ဥက္ကဏခေါင်းကို မနာအောင် ထုသည်။
 “နောက်ဆုံးမှ လာနားထောင်ပြီး ရမ်းသန်းစွတ်တင်နေတယ်။ လွှမ်းအောင်မြင်က သူ ဘယ်သူနဲ့မှ
 ဇာတ်လမ်းမဖြစ်ခဲ့ဘူးလို့ ကြံပြောထားပြီးသားကွ”
 “ဟာဗျာ ဒီအခန်းကလေး စောင့်နေတာ”
 လွှမ်းအောင်မြင်က ရယ်သည်။
 “ကိုယ်နဲ့ မဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့ ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ ယမုံနဲ့တော့ ဇာတ်လမ်းလို့ ပြောလို့ရမလားပဲ”
 ဥက္ကဏ လက်ဖျောက်တီးသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ဟာ လုပ်စမ်းပါ။ အစ်ကိုအစ်ကို အင်္ကျီမလျှော်ဘဲ ပြန်ပြန်ဝတ်တတ်တဲ့ လူကြီးနဲ့ သိပ်လှတဲ့ ယမုံနဲ့ ဘယ်လို တွေ့သွားကြတာလဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ စကားဆက်သည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပေါင်းပြီး မောင်နှမလေးယောက်လို ဖြစ်သွားတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်း ညီအရင်းတွေထက် သူတို့ မောင်နှမတွေကို ပိုခင်သွားတယ်။ ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုလည်း ကိုယ့်ဦးလေးအရင်း။ အဒေါ်အရင်းတွေ လိုပဲ။ နီးကလည်း နီးတော့ အားအားနေ သူတို့ နင်းဆီခြံထဲပဲ ရောက်ရောက်နေတာ။ နှစ်နှစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ သူတို့ မိသားစုကလေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို မိသားစုဝင် တစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ရင်းရင်းနီးနီး ဆက်ဆံ ကြတယ်။ ပျော်ဖို့လည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့နဲ့ ကလေးတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စကားမပြောတာ၊ အကျကျကောက်တာ၊ အပြစ်တင်တာ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်နဲ့ရော ၁၄ နှစ် ဖြစ်လာတော့ မမ ယမုံက ၁၆ နှစ်၊ ၉ တန်း ကျောင်းသူဘဝမှာ သိပ်လှလို့ ဆိုပြီး ကျောင်းမှာ လူသိများလာတယ်။ လိုက်ကြတဲ့ ကောင်တွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မမယမုံက အေးတယ်၊ တည်ငြိမ်တယ်၊ စာလိုက်ပေးလည်း ငြင်းလိုက်တာပဲ။ အတင်းထည့်လိုက်လို့ စာပါလာရင်လည်း ဖတ်မကြည့်ဘဲ ဒေါ်ဒေါ်ကို အပ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီလို အနေအထိုင် တည်တာ ကြာတော့ လူတွေက သိလာတယ်။ သိပ် မလိုက်ရဲကြတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ထဖောက်တာ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး လွမ်းမြင့်မြတ်ပေါ့။ အဲဒီတုန်းက သူက ၁၀ တန်းကျောင်းသား”

“ဟေ့ကောင် ဖိုးအောင်၊ မင်းသူငယ်ချင်း ရောက ယမုံ မောင်လေးဆို ဟုတ်လား”

လွမ်းအောင်မြင် မျက်ခုံး ပင့်ကြည့်သည်။

“အင်းလေ ကိုမြတ်ကလည်း သူတို့ ဟိုနောက်ဖေးအိမ်မှာတင် နေနေတာ၊ ကြာပဲ ကြာလှပြီ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

“မင်းနဲ့ ယမုံနဲ့ရော ခင်လား”

“ခင်ပါတယ်၊ ကိုမြတ်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လွမ်းမြင့်မြတ်က မခိုးမခန့် ရယ်သည်။

“ငါ့ကို ဂျှိုင်းပေးပေါ့ကွ၊ ကောင်မလေးက ဒီလောက်လှတာ”

လွမ်းအောင်မြင် သက်ပြင်းချသည်။

“မမယမုံက သိပ်အေးတာ၊ ကိုမြတ်က သူ့ကို ကြိုက်လို့လား”

လွမ်းမြင့်မြတ် ပခုံး တွန့်ပြသည်။

“တစ်ခါနှစ်ခါပဲ မြင်ဖူးပါတယ်။ လှတော့ တော်တော်လှသားကွ။ အထူးသဖြင့် မျက်ခုံးကလေး”

လ ကာ ရည် ကျော်

တွေက တော်တော်လှတယ်။ ကိုယ်လုံးကလေးကလည်း အရွယ်မရောက်သေးဘူး ဆိုပေမဲ့”

“ကိုမြတ်”

လွမ်းအောင်မြင် ကုန်းအော်သဖြင့် လွမ်းမြင့်မြတ် အကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာလဲဟာ အလန်တကြားဟု ပြန်မေးသည်။

“ကိုမြတ် သိတောင်မသိတဲ့ မိန်းကလေး အလကားနေရင်း သွားမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

လွမ်းအောင်မြင်က သွားစေ့ထားသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“နှောင့်ယှက်တာလားကွ၊ စိတ်ဝင်စားတာပဲဟာ”

“သူက စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ”

“သူမှ ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားတာ စာတွေပေးရင်တောင် မဖတ်ဘူး။ သူ့အဖော်ကို ဒီအတိုင်း အပ်တာ”

“အဲဒါက တခြားကောင်တွေလေကွာ၊ အခုက ငါပဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က နာခေါင်းရှုံ့၍ လွမ်းမြင့်မြတ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုမြတ်က ဘာမို့လဲ”

“ငါက သူ့ဌေးသားလေကွာ။ ရုပ်လည်း ဖြောင့်တယ်။ သူ့ကို အရင်လိုက်တဲ့ လူတွေထဲမှာ ငါ့လောက် မိဘချမ်းသာတဲ့လူ၊ ငါ့လောက် ရုပ်ဖြောင့်တဲ့လူ ပါလို့လား”

ဘုရားရေ။

သူ့ဌေးသား ဆိုတာတော့ ထားပါတော့ သူတို့ မိဘတွေက အချမ်းသာကြီး မဟုတ်ပေမဲ့ သူတို့နေသည့် ကျောင်းက ကျောင်းသား မိဘတွေထဲမှာတော့ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

ရုပ်ဖြောင့်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေတာကျတော့ ရယ်စရာ ကောင်းမနေဘူးလား။ ဝက်ခြံ ခပ်များများ အသားညိုညို အရပ်ခပ်ပျပ်ပျပ် သူ့အစ်ကိုကို သူ ငေးကြည့်ရင်း မမယမုံနှင့် ဘယ်လိုမှ တွဲဖက်စဉ်းစား၍ မဖြစ်နိုင် ဖြစ်နေရသည်။

ငြင်းနေလည်း မထူးပါ။

လွမ်းမြင့်မြတ်အကြောင်း သူ သိသည်။ အမြဲတမ်း သူ အမှန်သမား။ အဲဒီလို အမြဲတမ်း သူ့အမှန်ဟု ယူဆတတ်သူမို့ သူ့ကို သိပ်ချစ်ကြသည့် သူတို့မေမေနှင့် ရန်ကုန်က အဘိုး အဘွား အဖော် ဦးလေးတွေကလည်း ဝိုင်းပင့် ပေးထားကြသည်။

“သားကြီးက အရွယ်နဲ့ မလိုက်ဘူး။ သိပ်တွေးခေါ်တတ်တာ”

“သူ့ အမေ ငယ်ငယ်က လှခဲ့တာတွေအားလုံး သားကြီးက အမွေရတာ၊ သူ့အမေနဲ့ တထေရာ တည်းပဲ”

လွမ်းအောင်မြင် သက်ပြင်းသာ ချစ်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ချမ်းသာရုံ၊ ရုပ်ချောရုံနဲ့တော့ ကိုမြတ်ကို မမယမုံက စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့”

“ဘာလို့လဲကွ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဂုဏ်မက်၊ ငွေမက်တဲ့ လူချည်းပဲ၊ သူတို့အဆင့်အတန်းနဲ့ ဝိုင်းကောင်ဆို နည်းလား”

လွမ်းအောင်မြင်က လှောင်ရယ် ရယ်သည်။

“သူက ဘယ် နှစ်အရွယ်မှာ ဒီကိစ္စတွေ မစဉ်းစားဘူးဆိုတဲ့ ခံယူချက်မျိုးရှိတဲ့လူ၊ ကိုမြတ်က မိန်းကလေးတွေကို တန်ဖိုးမထားတတ်ဘဲနဲ့တောင် အပျော်တွဲချင်တဲ့လူ၊ အတွေးအခေါ်ချင်း ယှဉ်ရင်တောင် သူက မြင့်နေပြီ၊ ကိုမြတ်ကို လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လွမ်းမြင့်မြတ်မျက်နှာ ညိုပုပ်သွားသည်။

“အောင်မာ မင်းက ညီအစ်ကိုချင်းဘက်က မနေဘဲ ဟိုဘက်က ဝင်နာနေရအောင် မင်းက ယမုံကို ကြိုက်နေတာလား”

“ကိုမြတ် မပိုက်ရိုင်းနဲ့နော်၊ ကျွန်တော့်အသက် ၁၄ နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က တကယ့် မောင်နှမတွေလိုနေတာ”

လွမ်းမြင့်မြတ်က ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၍ သူဝတ်ထားသော စပိုက်ရှပ်ဘတ်မှ တံဆိပ် စာတန်းကို ပြသည်။

“ဒီမှာကြည့် ငါဝတ်ထားတဲ့ စပိုရှပ်၊ YONEX တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ် မင်းနားလည်လား၊ "Y"ဆိုတာ ဆေးပညာမှာ ယောက်ျားတွေရဲ့ သင်္ကေတ၊ "X"ဆိုတာက မိန်းမတွေရဲ့ သင်္ကေတ၊ အဲဒီနှစ်လုံးရဲ့ အလယ်မှာ "ONE" ဆိုတာ ရှိတယ်၊ "ONE" ဆိုတာ တစ်၊ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကြားထဲမှာ ဆက်သွယ်မှု တစ်ခုပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါပဲ ဟေ့ကောင်၊ အပိုတွေ ပထာယူမနေနဲ့၊ မင်း မဂ္ဂိုင်းပေးလည်း ရတယ်၊ ငါ့ဘာသာ ဂျိုင်းမယ်”

လွမ်းမြင့်မြတ် စကားကို အနိုင်နှင့်ပိုင်း၍ ထွက်သွားပါသည်။

“မင်းအစ်ကိုက တော်တော် ရင့်တာပဲကွ”

နေလင်းက မခံချင်စွာပြောတော့ ဆရာချစ်က ရယ်သည်။

“ရင့်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ၁၇ နှစ်သား တော်တော်များများဟာ ဒီလိုပါပဲ၊ ဘေးက တည့်မတ် ပေးမယ့် လူမရှိရင် တွေးတာခေါ်တာ နည်းနည်း ဘေးရောက်တတ်တာပေါ့၊ မင်းတို့လည်း ၁၇ နှစ် လောက်တုန်းက ဒီလိုပဲ နေမှာပါ။ မမှတ်မိကြလို့ ဖြစ်မှာပါ”

ဥက္ကဋ္ဌက မခံချင်။

“ဟာ ဆရာချစ်ကလည်း ကျွန်တော် အခုမှ ၁၇ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ၁၇ နှစ်တုန်းက အဲဒီလို မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုလွမ်းအောင်မြင်ရဲ့ မမယမုံလည်း ကြည့်၊ ဘယ် နှစ်နဲ့ ဘယ်လောက် ပြည့်ဝ တည်ငြိမ်သလဲလို့”

လ ကံ ရည် ကျော်

ဆရာချစ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“လင်္ကာစိုးတို့ မောင်နှမက မိဘအရင်းတွေသာ မဟုတ်တယ်။ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက် ပဲ့ပြင်တဲ့ နေရာမှာတော့ မိဘအရင်းတွေထက်တောင် သာနေတဲ့ပုံပဲ။ တစ်ရွယ်တည်းလို သူငယ်ချင်းလို ပေါင်းလာကြပြီးမှ အနီးကပ် အကြံပေး ပဲ့ပြင်နေဟန် တူတယ်။ ကဲ ဆက်ပါဦး။ မင်းအစ်ကိုက နောက်တော့ ယခုကို လိုက်ရောလား။”

လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော့်အစ်ကိုက ညီတွေနဲ့သာ အာကျယ်တာဗျ။ လက်တွေ့ကျ သတ္တိတော့ သိပ်မရှိဘူး။ သူလိုက်စကားပြောမယ်ကြပြီး လိုက်သွားသေးတယ်။ သူလိုက်လာတာ မလာတာကို လုံးဝ အသိအမှတ် မပြုတဲ့ ဟန်ပန်မျိုးလုပ်ထားတဲ့ မမယခု မျက်နှာကို မြင်တော့ ဘာမှမပြောရဲဘဲ လှည့်ပြန်လာခဲ့သတဲ့”

နေလင်းက သဘောကျစွာ ရယ်သည်။

“မင်းက ယခုကို မေးမကြည့်ဘူးလား။”

လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းခါပြသည်။

“မမေးပါဘူး။ မတော်လို့ အဲဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောမှ သိသွားတာဆိုရင် ကျွန်တော်ပါ နေရခက်မှာပေါ့။”

“ဇာတ်လမ်း ပြတ်သွားရောလား။”

နေလင်းက မေးသည်။

“အဲဒီတုန်းကတော့ ပြတ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက အဲဒီနှစ် ၁၀ တန်း ကျတယ်ဗျ။ မမယခုက ကိုးတန်းအောင်လာတော့ ၁၀ တန်းမှာ တစ်တန်းတည်း ဖြစ်သွားတယ်။ ကျောင်းမှာက တန်းခွဲမတူပေမယ့် ကျူရှင်ကျတော့ တစ်တန်းတည်း ပြန်ဆုံကြတယ်။ အဲဒါနဲ့”

“အစ်ကိုရေ ကွန်နက်ရှင် ပြတ်သွားလို့ဗျာ”

အင်တာနက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသော လူငယ်တစ်ယောက်က လွှမ်းအောင်မြင်ကို ပြောသဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင် ပြောလက်စ စကားပြတ်သွားသည်။

“ကဲ သွားလုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

လွှမ်းအောင်မြင် ထထွက်သွားတော့ ဆရာချစ်၊ နေလင်းနှင့် ဥက္ကာတို့ မချင့်မရဲနှင့် ကျန်နေခဲ့ ကြပါသည်။

မိန်းမတို့

ချစ်စရာအိမ်ကလေး

၃

လ ကာ ရည် ကျော်

၃

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”
 လွမ်းအောင်မြင်က ဣကြောင်ကြောင် အမူအရာနှင့် မေးတော့ ရဲကြပ်ကလေး နေလင်းက
 စိတ်မရည်စွာနှင့် မင်းအစ်ကိုနဲ့ ယခု ကျွန်ုပ်မှာ ဆုံကြတဲ့အိ ရောက်ပြီလေဟု ပြောသည်။
 “နေဦး ကျွန်တော် ဖြတ်မေးဦးမယ်”
 ရှိတီစီ ကျောင်းသားကလေး ဥက္ကာက ဖြတ်ဝင်လာသည်။ သည်နေ့တော့ သူ ပြောပြထားသဖြင့်
 လွမ်းအောင်မြင်၏ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်လာသော ရှိတီစီကျောင်းသူကလေး “အိမြတ်”
 လည်း သူတို့စိုင်းမှာ ပါလာသည်။
 “ဘာလဲဟ”
 “လောတယ် ပြောပြော၊ စိတ်မရည်ဘူး ပြောပြော၊ အစ်ကို ကိုယ်တိုင်ရော၊ အဲဒီ အစ်မ ယခုနဲ့
 ဘာဇာတ်လမ်းမှ တကယ် မဖြစ်ခဲ့ဘူးလား”
 လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်သည်။
 “ဟ ငါက အဲဒီတုန်းက ၁၄ နှစ်လေကွာ”
 “မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ နောက်တော့ နောက်တော့ ပြောတာ”
 “ဥက္ကာ မဟောက်နဲ့ဟာ၊ ငါတို့ ဒီမှာ အစီအစဉ် အတိုင်းပဲ နားထောင်ချင်တယ်”
 အိမြတ်က ဝင်ဟောကံသည်။ ဆရာချစ်က အေးလေဟု ဆိုသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍
 ဆက်ပြောသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“နောက်တော့ ကိုမြတ်က မမယမုံကို စာပေးရောဗျ”

လွမ်းမြင့်မြတ်က စာကြည့်စားပွဲတွင် စာထိုင်ရေးနေသော လွမ်းအောင်မြင်၏ ဘေးသို့ ရောက်လာပြီး စားပွဲတွင် တင်ပလွှဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းအစ်ကိုကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာပုံလဲ”

ကော်လံနစ်ဖက်ကို မသိမသာ ဆွဲပြနေသော လွမ်းမြင့်မြတ်ကို လွမ်းအောင်မြင်က ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်မိသည်။ ခါတိုင်းလိုပဲ။ ဘာမှ မထူးခြား။

“ဘာပုံ ဒီလိုလဲ ကိုမြတ်ရဲ့”

“ကြည်လာတဲ့ပုံလေး၊ ကြည်ပုံပေါ့”

လွမ်းအောင်မြင် ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

“ကိုမြတ်က ဘယ်သူနဲ့ ကြည်လာလို့လဲ”

လွမ်းမြင့်မြတ်က တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ဟ အခုတလော ငါလိုက်နေတာ မင်း မမယမုံပဲ ရှိတာ၊ ယမုံနဲ့ ကြည်လာတာပေါ့ကွ”

လွမ်းအောင်မြင် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ပါ။

မမယမုံနှင့် လွမ်းမြင့်မြတ်၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာတဲ့လဲ။

“သူက ကိုမြတ်ကို အဖြေ ပေးလိုက်လို့လား”

“အဲဒီ သဘောမျိုးပေါ့ကွာ”

“ဘာလဲ အဲဒီ သဘောမျိုးဆိုတာ”

“ငါ စာပေးတာ ယူသွားတယ်လေကွာ၊ မကြိုက်ရင် ဘယ်ယူသွားပါ့မလဲကွာ၊ ငါ မပြောဘူးလား။ ငါ့လို လူတော့ ဘယ်ပြန်မကြိုက်ဘဲ နေပါ့မလဲလို့”

ဘယ်လိုပြောပြော လွမ်းအောင်မြင် အတွက်တော့ မမယမုံသည် လွမ်းမြင့်မြတ်လို လူမျိုးကို စဉ်းစားဖို့ မပြောနှင့်။ အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝမှာ သည်လို ကိစ္စမျိုးတွေကို စဉ်းစားလိမ့်မည်ဟုပင် မယုံကြည်။ လက်မခံနိုင်ပါ။

ဆက်ပြောနေသော လွမ်းမြင့်မြတ်စကားတွေကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍ အသာလှည့်ထွက်ခဲ့ပြီး နောက်ပေးအိမ်ကလေးသို့ လှမ်းခဲ့ပါတော့၏။

နင်းဆီခြံ အလယ်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် စာဖတ်နေသော ဦးကို တွေ့ရသည်။ လွမ်းအောင်မြင်ကို မြင်တော့ ပြုံး၍ “လာဟေ့ သား”ဟု ပြောသည်။

လွမ်းအောင်မြင်က “ဦး”ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘယ်ကစာလဲ ဦးရဲ့”

လ ကံ ရည် ကျော်

ဦးကရယ်၍ စာဖြင့် လွမ်းအောင်မြင် ခေါင်းကို မနာအောင်ရှိက်သည်။

“ခွေးကောင်လေး၊ ငါ့ကို ဒီအရွယ်နဲ့များ ရည်းစားနဲ့ စာပေးစာယူ လုပ်နေတယ် ထင်နေလား မသိဘူး”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ “မသိဘူးလေ၊ ဦးက လူပျိုကြီးဆိုတော့ ရည်းစားတော့ ရှိမှာပဲ ထင်တာပေါ့” ဟု ပြောသည်။

“ကဲ ရော့”

ဦးက စာကို လွမ်းအောင်မြင်ကို လှမ်းပေးသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က အူကြောင်ကြောင် မော့ကြည့်တော့ ရယ်၍ “ကဗျာပါကွ၊ ဖတ်ကြည့်” ဟု ဆိုသည်။

“အချစ်နဲ့စီး မိတ်ဆက်ခြင်း” တဲ့။

သညာမရှိ၊ သိတော့သိသည်

တွေ့ထိလောင်ညှိုး၊ အမှသည်းမှ

ဖွဲ့စီး မငြိမ်းတတ်ပါကြောင်း ။ ။

သညာမရှိ၊ သိတော့သိသည်

ထွန်းညှိမသာ၊ စီးမဖြာမှ

စီးစာ အရေးကြီးပါကြောင်း ။ ။

ဖွဲ့စီးတစ်ဖက်၊ ကျွမ်းလောင်လျက်က

တစ်ဖက်စီးတိုင်၊ မညှိနိုင်စို့

ခွေးပြိုင်ပြိုင်ဖြာ၊ ဆင်းရဲလာခဲ့

သညာမရှိ၊ သိတော့သိသည်

သတိမခို၊ ပညာလိုက

စီးကို မဆော့သင့်ပါကြောင်း ။ ။

လက်ကစိုး

“ဟင် ဦးရဲ့ ကဗျာက ဦးဆီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စာအိတ်နဲ့ ရောက်လာရသလဲ”

ဦးက ရယ်သည်။

“ပယ်လိုက်လို့ပေါ့ကွ၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က မြန်စို့လိုက်တာ”

“ဟင် ဒီလောက်ကောင်းတာကို၊ ပြီးတော့ ဦးက ကလောင်သစ်မှ မဟုတ်တာ”

ဦးက ပြုံးသည်။

“ကလောင်သစ် မဟုတ်သလို၊ ပုံစံသစ်လည်း မဟုတ်တော့ဘူးလေ၊ အခုမဂ္ဂဇင်းတွေက သည်လို ကဗျာမျိုးတွေ မထည့်သလောက် ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒါကြောင့် ပယ်တာပေါ့။ ဒီမှာ တောင်းပန်စာကလေးလည်း

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ပါတယ်။ မော်ဒန်ကဗျာလေးတွေ ပြောင်းရေးပေးပါတဲ့”

လွမ်းအောင်မြင်က နာခေါင်းရုံသည်။

“ဦးက ရေးမလို့လား”

“ရေးရမှာပေါ့ သားရယ်။ ကဗျာပုံဖြစ်ဖြစ်၊ ဝတ္ထုပုံဖြစ်ဖြစ် အနုပညာပစ္စည်းဆိုတာ မိဒီယာလို ခေါ်တယ်။ ကိုယ်ပေးချင်တဲ့ ခံစားချက်၊ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့ စကားကို လူအများရင်ထဲကို ရောက်အောင် ပို့တဲ့နေရာမှာ သုံးတဲ့ ကြားခံပစ္စည်း သက်သက်ပဲ။ ဒီပုံစံနဲ့ပို့လို့ မရရင် ဟိုပုံစံနဲ့ ပို့ရမှာပဲ။ အယူဝါဒတွေ၊ ပုံစံတွေကို ဦးကတော့ သိပ်ပြီး ပုံသေဆုပ်ကိုင် မထားချင်ဘူး”

ဦး၏ကဗျာကို တစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်ရင်း လွမ်းအောင်မြင်ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မမယမုံ တစ်ယောက်များ အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် “မီး”ကို ကစားချင်နေပြီလား။

“ဦး မမယမုံရော”

“ဟေ”

ဦးက မျက်လုံး ပြူးပြုသည်။ “ဘာကိစ္စ ဧရာကို မမေးဘဲ မင်းက ယမုံကို မေးရတာလဲ”ဟု စသည်။

“ဦးကလည်း မေးစရာရှိလို့ပါ”

ဦးက ရယ်သည်။

“ဘုရားစင် ရှင်းနေလေရဲ့ကွာ၊ မင်းသူငယ်ချင်း ဧရာနဲ့ နဒီက ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဈေးကို ပါသွားတယ်။ မင်းစောင့်ရင်း ယမုံနဲ့ ဝင်လုပ် အားပေးချင်ပေး။ ဦး စိတ်မဆိုးဘူး ဟုတ်လား”

လွမ်းအောင်မြင်ရယ်၍ ပျဉ်ထောင် အိမ်ကလေးဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

မမယမုံနှင့်အတူ လွမ်းအောင်မြင် ဘုရားစင်ကို ကူရှင်းပေးသည်။ တွေ့တွေ့ထူးထူးတော့ လုပ်တတ် စရာမလို။ မမယမုံက ဘုရားစင်ရှေ့ စားပွဲငယ်ကလေးပေါ်မှာ စူးထောက်ထိုင်လျက်က ကမ်းပေးသော ယန်းအိုး၊ သောက်တော်ရေခွက် အစရှိသည်တို့ကို လှမ်းယူ၍ ဘေးက စားပွဲတစ်လုံးမှာ စီကာရီကာ ချပေးရင်း စောင့်နေရုံသာ။

ဘုရားစင် ခန်းဆီးစမှာ တွယ်ကပ်နေသော ပင့်ကူမျှင်များကို ရေစိုအဝတ်နှင့် သုတ်ယူနေသည့် ယမုံကိုကြည့်ရင်း လွမ်းအောင်မြင်ရင်ထဲတွင် ဟာနေမိသည်။ ဖြူလည်း မဖြူ၊ ညှိလည်း မညှိသော အသားအရေသည် သည်မျှထိအောင် လှနိုင်ပါသတဲ့လား။ မဲ့ခြောက်မပြောနှင့် မဲ့နီ မဲ့နက်မျှပင် မရှိ ဟကတိ ညီညာသောအရောင်ဖြင့် ဖိုပြည့်ဝင်းလက်နေသော အသားအရေသည် အိမ်နေရင်းဝတ်သည့် တီရှပ်ကလေးနှင့်ပင် ထင်းနေအောင် ပေါ်လွင်နေသည်။

ညှိချောတဲ့၊ ဖြူဝင်းမွတ်လျှင်တဲ့၊ စာဆိုတော်တွေ ဖွဲ့သွားလိုက်ကြသည့် အလှဘွဲ့တွေ။ သည်လို အစွန်းနှစ်ဖက်၏ အလယ်တည့်တည့်မှာ ညီညာဝင်းမွတ်နေသော အသားအရေပိုင်ရှင်အား

လ ကာ ရည် ကျော်

စာဆိုတော်တွေ မမြင်ဖူးခဲ့ကြဟန် တူသည်။

သည်လောက်လှသည့် မိန်းကလေးက လိမ္မာယဉ်ကျေးတာ ကလေးကလည်း ပိုလိုက်သေးသည်။ သူ့အပေါ် အစ်မရင်းချာသဖွယ် ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံတတ်တာ ကလေးကလည်း ဆောင်းလိုက်သေးသည်။ ရန်ဖြစ်နေတာ၊ စိတ်ကောက်နေတာ၊ စိတ်ညစ်နေကြတာကို တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးရလောက်အောင်ကို စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသည့် မိသားစုလေးနှင့်ကလည်း တွဲနေလိုက် သေးသည်။

သည်မိန်းကလေးကို တကယ့်အစ်မအရင်းသာ တော်စပ်ခွင့်ရလိုကတော့ ဘာမှ ဝမ်းနည်းစရာ မရှိ။ ခက်သည်က သည်မိန်းကလေးကို သူ့အစ်ကို လွှမ်းမြင့်မြတ်လို လူမျိုးနှင့် တွဲစဉ်းစားကြည့်ရ မှာလည်း ရင်ထဲတွင် ဖျိုချင်၊ အန်ချင်စရာ။

“ဟဲ့ အောင်၊ ဘာငေးနေတာလဲ၊ ယူလေ”

မမယမုံက ပန်းအိုးတစ်လုံး လှမ်းပေးရင်း သတိပေးတော့မှ လွှမ်းအောင်မြင် သတိဝင်လာပြီး ရယ်မိသည်။

“ဆောရီး၊ မမကို မေးမလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

လွှမ်းအောင်မြင်က ပန်းအိုးကို စားပွဲငယ်ပေါ် သွားချသည်။

“မမ ကျွန်တော်အစ်ကို စာပေးတာ ယူသွားတယ်ဆို”

ယမုံက ခဏတွေဝေ စဉ်းစားနေပြီးမှ သွားတန်း ဖြူဖြူကလေးပေါ်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီနေ့ စာလိုက်ပေးတဲ့ လွှမ်းမြင့်မြတ်က အောင်အစ်ကိုပဲ၊ ဟုတ်တယ် မမ သူ့ကို သိတယ်”

လွှမ်းအောင်မြင်က မျက်နှာ ပုပ်ပြသည်။

“အစ်ကို ဆိုပေမယ့် သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ပုံစံသိပ်မတူပါဘူး။ မမက သူ့စာကို ဘာလို့ ယူသွားရ တာလဲ”

ယမုံက ဖွဖွရယ်သည်။

“သူက လမ်းပိတ်ပြီး စာပေးတာလေး စာကိုယူမှ လမ်းဖယ်ပေးမှာတဲ့။ ကဲ ဘယ်လောက် လွယ်သလဲ၊ လမ်းဖယ်ပေးအောင် အကျယ်ကြီး ရန်ဖြစ်စရာ မလိုဘူးပေါ့။ ယူပြီး ထွက်လာလိုက်ရုံပဲ။ မမဖြင့် အဲသည့်စာတောင် မဖတ်ဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း ခေါ်ခေါ်ကို အပ်လိုက်တာ၊ ခေါ်ခေါ်ဆိုမှာ မမအပ်ထားတဲ့ စာတွေ တစ်ထုပ်ကြီးပဲလေ”

ကောင်းလိုက်တာ။

ယမုံမှ ရင်ထဲကအလုံးကြီး ကျသွားသည်။

“သူက လာကြွားနေတာ မမရဲ့”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ပြောလိုက်ပါဟယ်၊ အိမ်မက်တောင် မမက်နဲ့လို့၊ မမက အထက်တန်း၊ ကျောင်းသူဘဝမှာ အဲဒါတွေ လုံးဝမစဉ်းစားသလို စဉ်းစားတတ်တဲ့ လူငယ်တွေကိုလည်း သိပ်အထင်သေးတာလို့”

“ဘာတွေ အထင်သေးနေတာလဲ မမရဲ့”

အိပ်ပေါ်တက်လာသော ရောက လှမ်းမေးသည်။ နောက်မှာ နဒီလေးလည်း ပါလာသည်။
ဒေါ်ခေါ်က ခြံထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ဟန် တူသည်။

“အောင်အစ်ကို လွမ်းမြင်မြတ်လေး၊ မမကို နေ့လယ်က စာလိုက်ပေးလို့”

ရောက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

“လိမ္မော်သီး ပီးဖုတ်လား”

နဒီကလေးကပါ မျက်လုံးကလေး ပိတ်အောင်လိုက်ရယ်တော့ ယမုံက မျက်နှာတည်တည်နှင့် ဟန်သည်။

“သူများအားနည်းချက်ကို မပြောင်ရဘူးလို့ ဒေါ်ခေါ် သင်ထားတယ်လေ၊ မောင်လေး ဝင့်လိုက်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

လွမ်းအောင်မြင်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် “ဘာလဲကွ၊ လိမ္မော်သီးပီးဖုတ်”ဟု ဝင်မေးသည်။

“မင်းအစ်ကိုလေကွာ၊ မမကို လမ်းသွားရင် လိုက်လိုက် လူလုံးပြနေတာ ငါတို့အငယ်တွေလည်း တွေ့နေတာပဲ။ တို့က သူ့မျက်နှာကြီးက အထွတ်အထွတ်နဲ့ နီနေလို့ လိမ္မော်သီးပီးဖုတ်လို့ ခေါ်တာ”

သူပြောမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရုပ်ချောသည်ဟု ပြောနေသော လွမ်းမြင်မြတ်ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင် မိရင်း လွမ်းအောင်မြင် ရယ်မိသည်။

“ရယ်မနေနဲ့ ငအောင်၊ မင်းအိမ်ဘက် ပြန်ပြေးဦး၊ ဟိုမှာ တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်နေပုံရတယ်၊ ငါတို့ ဖြတ်လာတာ အော်သံ၊ ဟစ်သံတွေ ကြားနေတယ်”

လွမ်းအောင်မြင်က ပခုံး တွန့်ပြသည်။

“မင်းကလည်း မကြားဖူးတာကျလို့”

“မဟုတ်ဘူးဟ၊ ဒီတစ်ခါ ဆိုးပုံ ရတယ်၊ မင်းအစ်ကို အိမ်ဘေးမှာ ထွက်ရပ်နေတယ်၊ မျက်နှာတော့ မမြင်ခဲ့ရဘူး၊ ကြည့်ရတာ ရှိက်ကြီးတင် ငိုနေပုံပဲ၊ ခါတိုင်းလောက်သာဆို သူလည်း မင်းလိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေမှာပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုလည်း လစ်လိုက်ဦးမယ်၊ မမရေ သွားပြီနော်”

“သွား သွား မောင်လေး၊ မမပြောတာလည်း နောက်မှပြောတော့နော်၊ သနားပါတယ်”

လွမ်းအောင်မြင် ဖိနပ်ချွတ်မှ သူ့ဖိနပ်ကို ကမန်းကတန်း ပြေးစီးပြီး ဆင်းခဲ့တယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲဟ”

ဆရာချစ်က ဝင်မေးသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က ပခုံးတွန့်ပြသည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

“အဲသည်ညက ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီနေ့အထိကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ မသိခဲ့ရဘူး ပြောရမှာပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေက ခါတိုင်းလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ဖြစ်နေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်နေ့ကတော့ ဖေဖေ အရက်တွေ တော်တော် မူးနေပုံပေါ်တယ်။ ပန်းကန်တွေလည်း ခွဲထားတာ အများကြီးပဲ။ မေမေကလည်း ငိုနေတယ်။ ကိုမြတ်ကလည်း ငိုနေတယ်။ ကျွန်တော်က ကိုမြတ်ကို တိုးကပ်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးတော့ ငါ့လာမမေးနဲ့၊ မင်းရော ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာသလဲ၊ သွား ဟိုဘက်ခြံမှာ သွားနေစမ်းလို့ အော်တယ်။ အဲဒါ ထူးခြားတာပဲ။ ကိုမြတ်က နည်းနည်း ကြောင်ပေမယ့် အဲသလောက်တော့ စိတ်မပျော့ဘူး။”

“နောက်တော့ မင်းအမေက သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဆင်းသွားရောပဲလား။”

နေလင်းက မေးသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါလည်း နောက်ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ။ မေမေ ဒီတစ်ခါ ဆင်းမသွားဘူး။ အိမ်မှာပဲ ဆက်နေတယ်။ ဖေဖေနဲ့တော့ တစ်ပတ်လောက် စကားမပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်အိမ်တည်းမှာပဲ ဆက်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု ထူးခြားတာက ခါးတိုင်း ရန်ဖြစ်ရင် ဖေဖေက ညီလေးကို ခေါ်ဖက်ထားနေကျ။ သည်တစ်ခါ ကိုမြတ်ကို အတင်းခေါ်တယ်။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိမ်မြတ်က ဝင်စပ်စုသည်။

“မသိဘူး။” “သားကြီးလာဦး၊ ငါ့သားကြီးလာဦး၊ ငါ့သားကြီးသနားပါတယ်လို့ အော်အော်ခေါ်တယ်။ ငိုသံပါကြီးနဲ့ ကိုမြတ်ကလည်း မသွားဘူး။ နံရံကို ဖိုပြီး ငိုနေတယ်။”

“တောက် မင်းကြောင့်၊ မင်းကြောင့်၊ ငါလည်း နွားဖြစ်၊ ငါ့သားကြီးလည်း စိတ်ထိခိုက်ရပြီ”

“အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ရှင် ဘာမှ နွားမဖြစ်ဘူး။ အရက်တွေ သောက်လွန်းလို့ ရူးနေ ကြောင်နေတာ။ ခွေးရူးလို မြင်မြင်ရာ လိုက်ကိုက်နေတာ။ ကျွန်မ သိက္ခာကို မစော်ကားနဲ့”

လွမ်းမြင်မြတ်ကို ဘာမှ မေးမရသည့်အဆုံး လွမ်းအောင်မြင် လွမ်းချစ်ခင်ကို လိုက်ရှာသည်။ လွမ်းချစ်ခင်က ဒေါ်ပြီးနဲ့အတူ မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ သူကတော့ ငိုမထား။ ဒေါ်ပြီးကတော့ မျက်လုံးတွေ နီရဲနေသည်။

သူက အိမ်ရှေ့ခန်းဘက် မေးငေါ့ပြတော့ လွမ်းချစ်ခင်က ပခုံး တွန့်ပြသည်။ သူလည်း ဘာမှမသိ ဆိုသည့်သဘော။

ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသဖြင့် လွမ်းအောင်မြင် အပေါ်ထပ် သူ့တို့ အိပ်ခန်းကလေးဆီ တက်လာ ခဲ့သည်။

သူ့ခုတင်ပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ “ဦး” ပေးထားသည့် ကဗျာပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကလေးကို သွားတွေ့သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ဟုတ်သားပဲ။ ဦးပြောဖူးသည်။ သူ စပ်နေကျ လေးလုံးတွေ၊ လေးချိုးတွေမဟုတ်ဘဲ ခေတ်ပေါ် ကဗျာဆန်ဆန် သူ တစ်ပုဒ်တော့ ရေးဖူးသည်။ အဲသည်စာအုပ်ထဲမှာ ပါသည်။ နာမည်က “နားဆင်ပါ သက်ဝေ” တဲ့။

လွမ်းအောင်မြင် အိမ်ရာပေါ် ပက်လက် လှန်ချလိုက်ပြီး ကဗျာစာအုပ်ကလေးကို ဖွင့်သည်။ ခြင်တွေ ဝဲလာသဖြင့် ခြင်ထောင်ပင် ချလိုက်သေးသည်။ တွေ့ပြီ။ သည်မှာ။

“နားဆင်ပါ သက်ဝေ”

“ဆယ်ခါရုံ တစ်ခါ အခွင့်ကလေး သာတုန်း
မယုံရင် လှောင်ရယ်ရင်း၊ အပျင်းပြေကလေးပေါ့ သက်ဝေ။
ပုံပြင်လို ထင်ချင်ထင်၊ အရင်တော့ ပြောပါရစေဦး
ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားသရွေ့ ပြီးငွေရင်တော့ ဟန့်လိုက်နော် သက်ဝေ။
ဟောဟိုက မိုးပေါ်မှာ လကလေးလည်း သာနေသားပဲ။ ။
မကြားစေ၊ မသိစေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝေးနေသားပဲ။ ။
အပြောမှားရင် တစ်ခါတိုင်း စိတ်တော့ မဆိုးနဲ့ကွာ။
ငါ့အထင်ဆို နင် ဒီလိုပဲ မြင်မှာပါ”

“ဖိုးအောင်”

လွမ်းမြင်မြတ်က ဒေါသတကြီးအော်သံကြီးအနားမှာကပ်လျက်ပေါ်လာသဖြင့်လွမ်းအောင်မြင်က ကဗျာကို ပြီးအောင် ဆက်မဖတ်နိုင်ဘဲ စာအုပ်ကို အလန်တကြားချ၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဘာလဲ ကိုမြတ်”

“မင်း၊ မင်း၊ အဲဒီစာအုပ်ကို ချထား။ ဆက်ဖတ်နေရင် မင်းကို ငါ ဆွဲထိုးမယ်၊ အသေထိုးမှာ ဟေ့ကောင်”

လွမ်းမြင်မြတ်၏ မျက်လုံးများက သူ့ရူးတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူနေသဖြင့် လွမ်းအောင်မြင်၏ မခံချင်စိတ်ကို ကြောက်စိတ်က ဖုံးသွားသည်။

“ကိုမြတ်ပဲ ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် သွားနေဆို”

“မင်းကိုငါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နေလိုပြောတာ၊ ဝတ္တု ဖတ်ခိုင်းထားတာ မဟုတ်ဘူး”

လွမ်းအောင်မြင်က စာအုပ်ကို ထောင်ပြသည်။

“ဝတ္တု မဟုတ်ပါဘူး။ ကဗျာစာအုပ်ပါ”

“မရှည်နဲ့”

လွမ်းမြင်မြတ်က ကုန်းအော်သည်။

လ ကာ ရည် ကျော်

လွှမ်းအောင်မြင် တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။
“သားကြီးရေ သားကြီး ဖေဖေဆီ လာခဲ့ပါဦးကွာ”
အောက်ထပ်က ဖေဖေ ဝိုသံပါကြီးနှင့် အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ လွှမ်းမြင်မြတ် မျက်ရည်တွေ
တွေတွေကုလာရင်းက “တောက်” တစ်ချက်ခေါက်၍ အိပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။

နေလင်းက ရယ်သည်။
“ငါ့သား မင်းအစ်ကို နေရာဆိုလည်း ထိုးမှာပဲ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ တစ်အိမ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့
အချိန် အေးအေးဆေးဆေး ကဗျာစာအုပ် ထိုင်ဖတ်နေရတယ်လို့”
“ထိုင် မဖတ်ပါဘူး ကိုနေလင်းရ အိပ်ဖတ်တာပါ”
“အစ်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”
အိမ်ပြတ်က လက်ညှိုးကလေး တစ်ချောင်းထောင်၍ ဝင်မေးသည်။
“အစ်ကိုမေမေက တစ်ခုခု ဟိုအင်း အစ်ကိုအဖေ သဝန်တိုလောက်အောင် ရှိခဲ့ဖူးလို့လားဟင်”
လွှမ်းအောင်မြင်က ဖွဖွပြီး၍ ခေါင်းခါပြသည်။
“မသိဘူး ညီမရယ်၊ အဲသည်နေ့က တတ်လမ်းက အဲသည်မှာ ပြတ်တာပဲ။ ရှေးလျှောက်လည်း
ဖေဖေနဲ့မေမေက သိပ်ချစ်ချစ်ခင်ခင် မရှိကြပေမဲ့ အဲသလို စွပ်စွဲတာမျိုးကြီးတွေတော့လည်း မရှိတော့
ပြန်ဘူး။ အစ်ကိုက ၁၄ နှစ်၊ အစ်ကို သိသိသမျှတော့လည်း ဖေဖေ အဲသလောက် ပေါက်ကွဲစရာ
ဘာမှတော့ မရှိဘူး။ ခက်တာက ဖေဖေက နေ့တိုင်း သောက်နေတာပဲ။ အဲသည် တစ်ရက်ပဲ
အဲဒါမျိုးတွေ ကြားရတာဆိုတော့ အရက်မှူးတာကြောင့်လို့လည်း ပြောလို့ မရပြန်ဘူး။ အစ်ကိုကတော့
ဘဝမှာ ပြန်မမှတ်မိချင်တော့တဲ့ အချိန်တွေထဲမှာ အဲသည် ညဟာ ထိပ်ဆုံးက ပါတာပဲ။ တတ်နိုင်ရင်
ဦးနှောက်ထဲမှာ အမှောင်ခန်း တစ်ခန်းထား၊ အဲသည် ညက အဖြစ်အပျက်တွေကို ထည့် သော့ခတ်ပြီး
သော့ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

ဥက္ကာက သက်ပြင်းချ၍ ဝင်ပြောသည်။
“ကဲ အစ်ကို၊ အဲဒါတွေ မှေးထားချင် ထားလိုက်ပါ အစ်ကိုရ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မမယမုံ
အကြောင်းပဲ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ဆက်ပြောပြစမ်းပါဦး”
အိမ်ပြတ်က မျက်စောင်းထိုး၍ “ကဲနေရော”ဟု ဆိုသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က ရယ်ကာ
“ကဲ ဆက်ပါမယ်၊ ဆိုင်ထဲကို တစ်ချက် ဝင်ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”ဟု ဆိုသည်။
“ရတယ် ကိုယ့်လူ၊ ဒီနေ့တော့ ကျောင်းပိတ်တယ်၊ မင်းဇာတ်လမ်းကို စိတ်ရည်ရည် စောင့်
နားထောင်မယ်၊ ထမင်းစားချိန် ရောက်ရင်တော့ မင်းက ထမင်းပါကျွေး၊ ငါတို့ ဒီက ဘယ်မှမသွားဘဲ
စောင့်နေမယ်”

ဆရာချစ်က ဝင်ပြောတော့ လွှမ်းအောင်မြင်ကရယ်၍ “ရပါတယ် ဆရာရဲ့”ဟု ပြောပြီး အင်တာနက်
ဆိုင်အတွင်း ဝင်သွားသည်။

အနုပညာ

အနုပညာအိမ်စာလား

မြန်မာ့အနုပညာအိမ်စာလား

၄

စိမ်းစိုသော ဝါးရုံတောကလေး အလယ်တွင် ချထားသော စားပွဲကလေးကိုပတ်၍ လွှမ်းအောင်မြင်၊ နေလင်း၊ ဆရာချစ်၊ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် အိမ်ခြံတို့ ထိုင်နေကြသည်။

“ဟိုင်းကလပ်” စားသောက်ဆိုင်ကလေးက မကွေးမြို့အတွက်တွင် ရှိပြီး ဝါးရုံတောကလေး အသွင် ဖန်တီးထားသဖြင့် အေးမြပြီး နေချင့်စဖွယ်။ အဓိကအားဖြင့်တော့ သီချင်းအကျယ်ကြီး မဖွင့်၊ စင်တင်တေးဂီတမရှိ၊ အရက်သောက်ခွင့် ပေးမထားသည့်အတွက် အေးအေးဆေးဆေး နေလယ်စာ စားရင်း စကားပြောချင်သည့် လွှမ်းအောင်မြင်တို့ လူသိုက်အတွက် ကွက်တိဖြစ်နေသည်။

စားစရာတွေက ရောက်မလာသေး။

“ဆက်ကွာ၊ လွှမ်းအောင်မြင်”

ဆရာချစ်က စကားစသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က ဘယ်နေရာ ရောက်သွားပြီလဲဟု ပါးစပ်လှုပ်၍ တိုးတိုးစဉ်းစားသည်။

“အစ်ကိုက ၁၀ တန်း၊ ၁၆ နှစ်”

ဥက္ကဋ္ဌက ထောက်တော့ အိမ်ခြံက မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဝင်ငြင်းသည်။

“ဟဲ့ ၁၄ နှစ်ပါ။ ရှစ်တန်းလေ”

“နင်ကလည်း အစ်ကို ၁၆ နှစ်လောက်ရောက်မှ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာတွေက မြန်မြန် လာမှာ။ နှစ်နှစ်လောက် ကျော်ပစ်လိုက်ရအောင်။ နို့ဖို့ မမယပုံ အကြောင်း မရောက်ဘဲ သူ့အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေတာတွေချည်းပဲ ကြားနေရတယ်”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ဆရာချစ်က ဝင်၍ လက်ကာပြသည်။

“ငါက အဲဒါတွေ စိတ်ဝင်စားနေတာကွ။ မင်းတို့လည်း နားထောင်သင့်တယ်။ သင်ခန်းစာ ရသလားမမေးနဲ့”

“ဟာ ဆရာချစ်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေက အဲသလိုမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်တို့က ဘာသင်ခန်းစာ ယူရမှာလဲ”

“ဟာ ယူရမှာပေါ့ကွ။ လွှမ်းအောင်မြင်ရဲ့ မိဘတွေက ချမ်းသာလျက်သာနဲ့ နေရိုသရွေ့ အချင်းချင်း ပြဿနာ ရှာနေကြတော့ လွှမ်းအောင်မြင်တို့ခများမှာ မိန့်ဖန်နဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှိလျက်သာနဲ့ ဘဝမှာ မပျော်၊ အိမ်ကိုမခင်၊ လက်ကားနဲ့ နွယ်နီဖိုးတို့က အပျိုကြီး၊ လူပျိုကြီးတွေ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ မိဘမဲ့တို့ တူမတွေကို စောင့်ရှောက်တာ မိဘ ပီသလွန်းတော့ မောင်နမ သုံးယောက်စလုံး ချိုတဲ့ တုံကြားက ပျော်နေကြတဲ့အပြင် လွှမ်းအောင်မြင်ပါ အဲဒီမှာ သွားပျော်နေတာ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် မိဘ ဖြစ်လာတဲ့အခါ အဲဒီ တတ်လမ်းလေး သတိရဖို့လိုတယ်”

“အင်း ဆရာချစ် ပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်တောင် အခု နားထောင်ရင်းနဲ့ မိဘကောင်း တော်တော်ဖြစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာချစ်ရ အဲဒါတွေ ကျွန်တော်က နားလည်သွားလည်း ကျွန်တော်ယူမယ့် မိန်းမကပါ နားလည်မှုဖြစ်မှာ”

ဥက္ကာက တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

“ဒါက လွယ်ပါတယ်ကွာ”

နေလင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်လို လွယ်တာလဲ အစ်ကိုနေလင်းရ”

“ပြန်ပြောပြရ သက်သာအောင် မင်း အိမ်ပြတ်ပဲ ယူလိုက်ပေါ့”

အိမ်ပြတ်က မျက်နှာကလေးရဲ၍ “ယူစရာလား ဒီကောင့်ကို”ဟု ရှက်ရမ်းရမ်းတော့ ဥက္ကာက တဟားဟားရယ်၍ “ကောင်းသားပဲ”ဟု ပြန်ပြောသည်။ အိမ်ပြတ်က “ကောင်းဦး ကောင်းဦး”ဟု ဆိုကာ ဥက္ကာကို လက်သီးနှင့် ထုသည်။

“တကယ်တော့ ဥက္ကာပြောတဲ့ နှစ်နှစ်က ကျော်ရမှာပါပဲ။ ထူးခြားဖြစ်စဉ် သိပ်မရှိဘူးလို့ ပြောရမှာ ပါပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေလည်း အဲသည်နှစ်နှစ်မှာ သိပ် ရန်မဖြစ်ကြတော့ဘူး”

လွှမ်းအောင်မြင်ကစပြောတော့နေလင်းက “ဘယ်လိုလုပ်တည့်သွားကြတာလဲ”ဟု ဝင်မေးသည်။

“တည့်သွားကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့ ရန်ဖြစ်ချိန် မရှိတော့တာ”

“စီးပွားရေး ထပ်တိုးခဲ့လို့လား”

လွှမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါသည်။

“အိမ်မှာ ဖဲခိုင်းပေါ်လာလို့ဗျ”

ပိုကာခိုင်းပါ။

လ ကံ ရည် ကျော်

ကြေးကြီးနှင့် လောင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်။ ငါးဆယ်၊ တစ်ရာတန်ပိုင်းမျိုး၊ သူဌေးတွေ အပျော်ကစားကြတာမျိုး ဖြစ်သည်။

ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလူစုမိသွားသည် မသိ။ မြို့ပေါ်က ကုန်သည်ပွဲစား သူဌေး၊ သူဌေး ကတော် ၁၀ ယောက်လောက် လွှမ်းအောင်မြင်တို့အိမ်မှာ စုမိသွားသည်။ မအား၍ မလာနိုင် သူတွေ နတ်လျှင်ပင် တစ်နေ့မှာ ရှစ်ယောက်လောက်တော့ အမြဲရှိသည်။ တစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်မ ကစားနိုင်သူတွေ အများကြီးမို့ အလှည့်ကျပင် ဝင်ကြရသည်။

တစ်ယောက်လုပ်တာကို တစ်ယောက်က အမြဲ လိုက်ကန့်ကွက်နေကြသော လွှမ်းအောင် မြင်၏ မိဘနှစ်ဦးသည် ပိုကာဝိုင်းကိစ္စမှာတော့ တော်တော်ကလေး တက်ညီလက်ညီ ရှိကြ သည်။

ဖေဖေက ညနေတိုင်း သောက်နေကျအရက်ကိုပင် ပိုကာဝိုင်းမှာ ထိုင်သောက်သည်။ ဒါ လည်း ပြဿနာမရှိ။ ခါတိုင်းသောက်နေကျထက်ပင် အတန်ငယ် နည်းသွားသေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့လို ထိုင်သောက်သူတွေ သုံးယောက်လောက်တော့ ရှိသည်။

စီးကရက်သောက်သူကတော့ ယောက်ျားတွေရော၊ မိန်းမတွေပါ အများအပြား။ သည် တော့ အဲသည်ပိုင်းနား သွားလိုက်လျှင် အရက်နဲ့၊ စီးကရက်နဲ့၊ လူနဲ့တို့ရော၍ လုံးနေသည်။

စီးကရက်နံ့ရလျှင် ချောင်းဆိုးတတ်၍ အရက်နံ့ရလျှင် အန်ချင်တတ်သော လွှမ်းအောင်မြင် က ထိုပိုင်းနား ဘယ်တော့မှ မသွား။ လွှမ်းမြင်မြတ်ကတော့ သွားရုံသာမက ဖေဖေအိမ်ကို တစ်လှည့်၊ မေမေအိမ်ကိုတစ်လှည့်ဝင်၍ ဖဲချပ်ကလေးတွေ ကိုင်ပေးတတ်သေးသည်။ ဖေဖေ အရက်ထင်ခဲ့သည့် အခါမျိုး မေမေ အမြည်းထလုပ်ပေးသည့် အခါမျိုးတွေမှာပေါ့။

လွှမ်းအောင်မြင်က အိမ်မှာ ဖဲပိုင်းရှိတာ မကြိုက်ပါ။ အပျော်ကစားကြတာပဲ ဆိုပေမယ့် ဖေဖေကို အပြီးရှိသည့် စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေက ရဲကို လက်တို့လိုက်လို့ ဝင်အဖမ်းခံရလျှင် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရချေရဲဆိုတာမျိုးတွေ ခဏခဏတွေ့၍ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်တတ်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အဲသလိုမျိုး ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ ဖေဖေစီးပွားပြိုင် ဘက်တွေအားလုံး အဲသည်ဖဲပိုင်းထဲမှာ ပါနေကြဟန်တူပါရဲ့။

လွှမ်းမြင်မြတ်ကတော့ မိဘကို အလွန်ချစ်တတ်သော သားကြီးညွှန်ရသီဟီ မိဘ “ပိုကာ” ဆိုလျှင် သူလည်းလိုက် “ပိုကာ” လိုက်တာပင်။ ၁၀ တန်း တစ်နှစ်ကျထားသောသား ပိုကာဝိုင်းထဲ ရောက်နေတာကိုပင် မဟန်တတ်လေသော မိဘနှင့် စာကျက်ရမှာပျင်းသော လွှမ်းမြင်မြတ်တို့ တစ်ထပ်တည်းဟပ်၍ပင်နေချေ၏။ သို့သော် အဲသည်နှစ်မှာလွှမ်းမြင်မြတ် ၁၀ တန်း အောင်သွားပါသည်။

အောင်စာရင်းထွက်၍ လွှမ်းမြင်မြတ် ၁၀ တန်းအောင်ကြောင်း သိရသောအခါ ရန်ကုန်မြို့နေ အဘိုး အဘွားများက လှမ်းခေါ်ပါသည်။ အချစ်ဆုံးမြေးကို သီးခြား ဂုဏ်ပြုချင်ဟန် တူပါရဲ့။ လွှမ်းမြင်မြတ် ရန်ကုန်မှာ တစ်လလောက် သွားနေသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

မမယမုံလည်း အောင်သည်။ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ တစ်ဦးတည်းသော မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးရှင် မမယမုံကို မြန်မာစာဆရာမက ပတ်ကားဖောင်တိန်တစ်ချောင်း ဆုချသည်။

ဦးဦးနှင့်ဒေါ်ဒေါ်တို့က ခြံထဲတွင် အုန်းနီခေါက်ဆွဲ ချက်ကြသည်။ ပရိသတ်က သိပ်များများစားစား တော့ မဟုတ်။ သူတို့ မိသားစုငါးယောက်ရယ်၊ လွမ်းအောင်မြင်ရယ်၊ မမယမုံ သူငယ်ချင်း လေး၊ ငါးယောက်ရယ် ဒါပဲ ဖြစ်သည်။ လွမ်းအောင်မြင်တို့ အိမ်ဘက်ကိုတော့ ချိုင်နှင့် ပို့သည်။

“မမ ဘာတက်မှာလဲဟင်”

လွမ်းအောင်မြင်က မေးတော့ ယမုံက လှပစွာ ပြုံးသည်။

“မြန်မာစာပဲပေါ့မောင်လေးရယ်။ တောင်ငူမှာပဲလည်း တက်လို့ရတယ်။ မမလည်း ဝါသနာပါတယ်။ ဦးနုဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဝိုင်းပြပေးနိုင်တယ်”

လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“လွမ်းမြင်မြတ်ကရော”

ယမုံက မေးတော့ လွမ်းအောင်မြင် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မမက သတိရနေသေး”

ယမုံက သီးမတတ် ရယ်သည်။

“ဟဲ့ အောင်က မမမောင်လေး။ အောင်အစ်ကိုဆိုရင် မမအစ်ကိုပဲပေါ့”

“သူကမှ မမကို အဲသလို မရိုးသားတာ”

မမယမုံက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“အောင်အစ်ကိုက ရိုးသားပါတယ်”

“ဘယ်လို မမ”

“အောင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ လောကကြီးမှာ ရိုရိုသမျှ ၁၇ နှစ်သားတွေထဲမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြည့်ပြည့်ဝဝ တွေးတတ်၊ ပြောတတ်၊ နေတတ်တဲ့သူ နည်းသလား။ များသလား”

“နည်းမှာပေါ့ မမရဲ့”

“ဟုတ်တယ် အများစုကတော့ တွေးမှာ။ ပြောမှာ။ ပြုမှာ။ ဖြစ်နေကြတာပဲ။ အထူးသဖြင့် အောင်တို့အိမ်လို စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အောင်”

“ဟာ မမကလည်း ဆိုးစရာလား”

“အေး အဲသလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးလာရတာ နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင် နိုင်မှာပဲ။ လူငယ်တွေက အူကြောင်ကြောင် နိုင်တဲ့သူတွေ အများကြီးဆိုပေမယ့် မသိသာဘူး။ လူငယ်လည်း လူငယ်အလျောက် ဖုံးတတ်ဖိတတ် ဟန်ဆောင်တတ်ကြတယ်။ အောင် အစ်ကိုကြီးက ဟန်မဆောင် တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကြည့်ရင် အူကြောင်ကြောင်ကြီး ဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့် မမက သူ့ကို ရိုးသားပါတယ်လို့ ပြောတာ”

လ ကံ ရည် ကျော်

လွမ်းအောင်မြင်က ပြီးသည်။

“မမက သနားနေတာလား”

ယမုံက ရယ်ပြန်သည်။

“နည်းနည်းမှ စိတ်မညွတ်ပါဘူး အောင်ရယ်။ ငါ့မောင် ကိုယ့်အစ်ကိုကို အထင်သေးနေမှာစိုးလို့ ရှင်းပြရတာ။ သူ့မှာ အနည်းဆုံး အောင်ထက်သာတာ တစ်ခုရှိတယ်လို့လား”

“ဘာလဲ မမ”

“မိဘကို မျက်စိမှိတ် ချစ်တတ်တာလေး။ မိဘတွေ ဘာဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ ဘာလုပ်နေ လုပ်နေ၊ သူ ဘယ်တုန်းက ဝေးဝေးသွားဖူးလို့လဲ။ အောင်က ဟိုမှာ မပျော်ရင် မမတို့အိမ်ဘက်ကို ကူးလာလိုက် တာပဲ မဟုတ်လား”

လွမ်းအောင်မြင်က နှုတ်ခမ်းစုပြသည်။

“မမကလည်း ကျွန်တော် ဒီလာလာနေတာ မမတို့၊ ဦးတို့အားလုံးကို ချစ်လို့လည်း ပါပါတယ်”

ယမုံက ရယ်သည်။ ယမုံ ရယ်တာကို ငေးကြည့်နေရင်းက သည်လောက်လှသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ သည်လောက် မိခင်ဆန်၍ နွေးထွေးသော ရယ်သံကလေး ရှိနေနိုင်ပါလားဟု လွမ်းအောင်မြင် တအံ့တဩ တွေးမိသည်။

“မမတို့ကလည်း အောင်ကို မိသားစုဝင်ပဲလို့ သဘောထားပါတယ် အောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် မိသားစု အစစ်ပေါ်မှာ စိတ်ကုန်တဲ့စိတ်မျိုးတော့ မပွေးမိစေနဲ့ အောင်။ သူ့စိမ်းတွေ အောင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် မိရင်းဖရင်းက သားသမီးကို မုန်းနေတုန်း ချစ်တာကို မိမယ်မထင်နဲ့”

အံ့ဩစရာ မမရယ်။ ဝမ်း နှစ်သမီးက ဘာလို့ သည်လောက်တောင် ပြည့်ဝနေရတာတဲ့လဲ။

“မမ”

“ရိုင်”

“ကျွန်တော်ရော အူကြောင်ကြောင်နိုင်လားဟင် မမ”

ယမုံက ရယ်ပြန်သည်။

“မနိုင်ပါဘူးကွယ်။ အောင်က အဲဒီလိုပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကြီးခဲ့တာချင်းတူပေမယ့် အောင် အစ်ကိုနဲ့ မတူတာရှိတယ်လေ။ အောင်က စာဖတ်တာကိုး။ စာတွေဖတ်တော့ လူတွေအကြောင်း၊ နားလည်နိုင် တာပေါ့။ လူတွေအကြောင်းသာ များများနားလည်ရင် လူတွေဟာ အားလုံးကိုယ်ခရီးကိုယ် သွားနေကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုး ရှိကြမှာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ လာပတ်သက်မိတဲ့ အနိက်မှာ တချို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ။ တချို့ကို ခွင့်လွှတ်ရမှာပဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“တချို့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ တချို့ကို ခွင့်လွှတ်ရမယ် ဟုတ်လားမမ”

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အငြိုးအတေး မထားရဘူး။ ကိုယ့်ကို ကူညီဖူးတဲ့သူ၊ စောင့်ရှောက်

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ဖူးတဲ့လူ၊ စိတ်ချမ်းသာစေဖူးတဲ့လူ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ မှတ်ထားရမယ်။ ကိုယ့်ကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ဖူးတဲ့ လူအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ရမယ်။ မေ့ပစ်ရမယ်။ တကိုးရဲ့ ဂီတလူလီထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဦး ဘာသာပြန်စပ်ထားတာ အောင် မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ “အို အနန္တများ၊ ခရီးသွားတို့ အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေ” ဆိုတာလေ။ အဲသလို စိတ်မျိုး၊ ထားရမှာ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့် မိဘဆရာသမားတွေ အပေါ်မှာပေါ့”

လွမ်းအောင်မြင် သက်ပြင်းချသည်။

“မမက ငယ်ငယ်လေးနဲ့ တွေးတတ်လိုက်တာနော်”

ယမုံက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“ဝါ မမတွေ့ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဘုရားဟောပါ။ မေတ္တာသုတ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆင်ခြင်ကြည့်ရင် ဒီသဘောတွေပါပဲ။

□

“တောက်”

ဥက္ကာက တောက်တစ်ချက် ခေါက်ပြီးမှ ဆရာချစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ လက်အုပ်ချီပြီး “ကန်တော့နော် ဆရာ” ဟု ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ”

“ရင်နှာလို့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာကျတော့ ဘာလို့ စဲသလောက်လှပြီး စဲသလောက် လိမ္မာယဉ်ကျေးတဲ့ မမမျိုးလေး မရှိတာလဲလို့။ ရှိရင် ကျွန်တော်ဖြင့် ဖူးဖူးမှတ်ပြီး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထားမှာ”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍

“ငါ့မှာလည်း မရှိရပါဘူးကွာ” ဟု ဆိုသည်။

“အစ်ကိုက မရှိပေမဲ့ ဆုံဖူး လိုက်သေးတယ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မှာသာ”

“ဥက္ကာ မနောက်နဲ့ဟာ ငါ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ သိချင်နေပြီ”

အိမ်ပြတ်က ဝင်ဖြတ်သည်။ နေလင်းက “စားစရာ မရောက်ခင် ဆက်ပြောဦးလေ လွမ်းအောင်မြင်” ဟု ဆိုသည်။

“ကိုဖြတ်က ပြန်လာတယ်ဗျ”

“ပြန်လာတော့”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်သည်။

“ညနေပိုင်းကြီး ရောက်လာတော့လည်း ဖဲပိုင်းနဲ့ပဲ တွေတာပေါ့ဗျာ”

□

“မေမေ”

လ ကံ ရည် ကျော်

“ဟင်”

ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က လက်ထဲက ဖဲတစ်ချပ်ကို ညာဘက်ဘေးသို့ ပစ်ချရင်း ထူးသည်။ ဘေးက လူက “အောင်မလေး၊ ပေးမှ ပေးပါ့မလားလို့ တစ်ညနေလုံး မျှော်နေရတာ ပေးမယ့်ပေးတော့ အထွေက ဖျက်တောင် တွဲပြီးပြီ” ဟု ညည်းတွားသည်။

လွှမ်းမြင့်မြတ်က သက်ပြင်းချ၍ ဆက်ပြောသည်။

“ဘွားဘွားက ပြောတယ်”

“ဟယ် လွန်တယ်ဟေ့၊ တစ်ညနေလုံး သူ့ချည်းပဲ”

ရေက လူတစ်ယောက်က ဖဲချပ်များအားလုံး စားပွဲပေါ် ပြန်ခင်းလိုက်သည်ကို ကြည့်၍ ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က မြည်တွန်တောက်တီးသည်။

တစ်ဝိုင်းလုံး ပိုက်ဆံဖဲက ဘယ်နှချပ်၊ ဒေါင်းကြေးက ဘယ်လောက် တွက်ချက်သံတွေ ဆူညံ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသဖြင့် လွှမ်းမြင့်မြတ် စိတ်ရှည်ရှည် ထိုင်စောင့်နေရသည်။

“မေမေ ဘွားဘွားက ပြောတယ်”

“အေးလေ ပြောလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က ဖဲချပ် အသစ်များဆီမှ ဖျက်နှာမခွာဘဲ မေးသည်။

“သားကို ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် လာတက်ပါလားတဲ့”

“သွားလေ”

ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က အလယ်ပုံက ဖဲတစ်ချပ်ကို ကောက်ယူရင်း ပြောသည်။ လွှမ်းမြင့်မြတ် က နှာခေါင်းရှုံ့ ၍ ခေါင်းခါသည်။

“သားက မသွားချင်ပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ တက်ရင်း ဖေဖေ အလုပ်ကူမလားလို့”

“ဒါလည်း ကောင်းတာပဲ၊ မသွားနဲ့”

“အဲဒါ ဘွားဘွားကိုပြောတော့ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ တိုင်ပင်ဦးတဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း နင့်အဖေပဲ မေးတော့၊ ငါတော့ ဒေါင်းပြီ”

“ဟာ ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်၊ မြန်လှချေလား၊ ဒီမှာ စီတုန်း ရှိသေးတယ်”

“မတူဘူးလေ၊ မနက်ကတည်းက ဘုရားသေသေချာချာ ရှိဖို့ထားတာ”

“မိုးကြိုး ပစ်နေပါ့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာက”

အသံတွေ ဆူညံရှုပ်ယှက်ခတ်နေစဉ် ဦးလွှမ်းမိုးသူ အရက်ခွက် အသစ်ကလေးကိုင့်၍ မီးဖိုချောင် ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အဒေါင်း မြန်လို့တဲ့တော်၊ ဒါထက် ဒီမှာ ရှင်သားက ရန်ကုန်မှာ တက္ကသိုလ် တက်ရမလားတဲ့”

“သားသဘော၊ ကြိုက်တာလုပ်၊ ကဲ ဘယ်အိမ် ဝင်ရမှာလဲ”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

လွမ်းမြင့်မြတ် ခေါင်းကုတ်၍ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့တော့သည်။
 “နောက်တော့ မင်းအစ်ကို ဘယ်မှာ တက်ဖြစ်သွားလဲ”
 ဆရာချစ်က မေးသည်။
 “ရန်ကုန်ပါပဲ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း သူငယ်ချင်းအသစ်တွေရ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့
 ကလည်း အလိုလိုက်ကြတော့ ပျော်သွားတာပါပဲ”
 “ယမုံကိုရော ဆက် မပိုးတော့ဘူးလား”
 လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းခါပြသည်။ သူတို့ချင်းတွေတောင် မတွေ့ကြတော့ဘူးဟု ဖြေသည်။
 အိမ်မြတ်က အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားနှင့်ကိုက်ရင်း ဝင်ပြောသည်။
 “အစ်ကိုပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲသိလား။ အိမ်မြတ်တို့ အိမ်မှာက ဖဲမရှိကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုရီးယား
 ကားကတော့ တစ်အိမ်လုံး အသည်းစွဲ။ အဲဒါ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် ဖောင်ဖြည့်မယ် လုပ်တုန်းက ကိုတီစီ
 လျှောက်ရမလား မေမေလို့ မေးတာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ကိုရီးယားကားကို စိုက်ကြည့်နေတာ
 တွေတုန်းက ရင်ထဲမှာ မကောင်းလိုက်တာလေ။ အခု အစ်ကို အစ်ကိုကြီးလည်း အဲသလို ခံစားရမှာပဲ”
 “ညည်းပြောမှ ဆရာတောင် ကိုရီးယားကား မကြည့်ရတော့ဘူး။ ကိုရီးယားကား ကြည့်တာကို
 ဖဲရိုက်တာနဲ့ တစ်ရိုက်တည်း ပြောထည့်လိုက်တာ”
 ဆရာချစ်က ပြောတော့ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။
 “အဲဒီ ဖဲဝိုင်းက ရှိသေးလား အခု”
 နေလင်းက ဝင်မေးတော့ “ဟော ရဲ့ သိသွားပြီ၊ ဒုက္ခပဲ”ဟုပြော၍ ဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။
 “ကျွန်တော် ၁၀ တန်းနှစ်လောက် အရောက်မှာ ဖေဖေက ပဲခိအရောင်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ဒီ
 မကွေးကို ခဏခဏ လာရတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ ဖဲဝိုင်းပျက်တာပါပဲ”
 “တော်သေးတာပေါ့။ မင်း ၁၀ တန်းနှစ်မှာ တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်း
 ဖြစ်သွားတာပေါ့”
 လွမ်းအောင်မြင်က ဖဲပြုံး ပြုံးသည်။
 “ဒုက္ခပေးမယ့်သူက ပေါ်လာတာပါပဲဗျာ”
 “ဘယ်သူလဲ”
 “နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က လွမ်းချစ်ခင် ကျွန်တော့်ညီ၊ နောက်တစ်ယောက်က နဒီ၊ ကျွန်တော်
 အမြဲတမ်း ညီမလေးတော်ချင်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး”
 အားလုံး မျက်လုံးပြုံးသွားသည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”
 “ဆရာတို့ ဟင်းရောက်ပါပြီ ခင်ဗျ”
 စားပွဲထိုးကလေး နှစ်ယောက် ဟင်းပွဲများကိုခိုင်း၍ ရောက်လာကြသည်။ အားလုံး သက်ပြင်းချ၍

လ ကံ ရည် ကျော်

ကုလားထိုင်ကိုယ်စီ နောက်ဆုတ်ပေးကြသည်။ အိမ်မြတ်က စာအုပ် အလွတ်တစ်အုပ်နှင့် ဘောင်ပင် တစ်ချောင်း လွှမ်းအောင်မြင်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ကဲ တတ်လမ်းတော့ ဆန်တင့်နှင့် ဖြစ်ပြန်ပြီ။ စားပြီးရင်တော့ ဆက်ပြော။ လောလောဆယ်တော့ ဟိုကဗျာ အိမ်မြတ်ကို ရေးပေး”

“ဘယ်ကဗျာလဲ”

“အစ်ကိုပြောပြတဲ့ ကဗျာတွေ သဘောကျလို့ အိမ်မြတ် လိုက်ကူးနေတာ။ စောစောက မမယမုံ ရွတ်ပြတဲ့ တဂိုးရဲ့ကဗျာကို ဦးလင်္ကာစိုး ဘာသာပြန်ထားတာ ဆိုတာလေ”

လွှမ်းအောင်မြင်က “ဪ” ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ကို လှမ်းယူသည်။

ဘာသာပြန်တာက အစ်ကို သေသေချာချာ မမှတ်မိဘူး။ ဆရာပါရဂူလိုတော့ ထင်တယ်။ အဲဒီ စာအုပ်ထဲက ခေယာသီချင်းတစ်ပုဒ်က တချို့ အပိုင်းကလေးကိုပဲဖြတ်ပြီး ဦးက သဘောကျလို့ လေးလုံးစပ် ပြန်စပ်ထားတာ။ ဦး စပ်ထားသလောက် အစအဆုံး ရေးပေးလိုက်မယ်လေ”

လွှမ်းအောင်မြင်က ဘောင်ပင်ကို ဖွင့်၍ စရေးသည်။

“ခရီးတစ်ထောက်နားခြင်း”

ကောင်းကင်ထက်ပင်၊ အရုဏ်ပြန်၏
အသံပလာ၊ သမုဒ္ဒရာ၌
သရကာဖန်ဆင်း၊ တေးသီချင်းဖြင့်
ထန်ပြင်းလှိုင်းထနေပါသည်။

လမ်းနှစ်ဖက်ခြမ်း၊ ဖုံးကွယ်လွှမ်းသော
ပန်းတို့ ပွင့်အာကြပါပြီ။

သို့လင့်တထူး၊ ငါတစ်ဦးမူ
တွေးမှူးဖုံးလွှမ်း၊ နှစ်၍ ရမ်းပြီး
လမ်းစ ဖွေရာနေပါသည်။

ဝမ်းမြောက်ကဲပို၊ တေးမဆိုပါ။
မြူးတူးပေါ့ပါး၊ မကစားပါ။
ရွာ၏ဈေးတွင်း၊ ဆိုင်သွားခင်းရန်
အလျဉ်းမဆောင်ရွက်တော့ပါ။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

စကားမပြော၊ မရယ်မောပါ။
ဝဲယာကိုတောင်၊ မကြည့်ယောင်ပါ။

ပွားများနေရက်၊ တိုးကာတက်သို့
သွက်သွက်ခြေချလိုက်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် . . .။
ကောင်းကင်နေဝါ၊ တက်လာရာဝယ်
တောမှာ ချိုးကူနေပါသည်။

မွန်းတည့်နေအောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်တို့
ခုန်ပေါက်သည့်ကြား၊ ဖြတ်၍သွားပြီး
နွားကျောင်းသားလည်း ညောင်ရိပ်ထဲတွင်
မက်ဆဲ အိပ်မက်နေပါသည်။

ထိုအခါငါသည်
ရေစပ်အနား၊ စိမ်းစိုထွားသော
မြက်သားပေါ်မှာ အိပ်ပါသည်။
ငါ့၏လက်ပါး၊ အဖော်များမူ
ငါ့အားကြည့်ရယ်၊ မဲမထီနှင့်
တည်လျက်မော့မူ၊ ရှေ့တူရူသည်
ဘယ်သူတစ်ယောက်၊ တစ်ဦးလောက်ပင်
နောက်မလှည့်ကြ၊ မနားကြဘဲ
ဝေးပြတောအောက်၊ ပျောက်ကွယ်ရောက်၍
ဘယ်လောက်ကျယ်ပြန့်၊ ကွင်းပြင်ဖြတ်ပြီး
ဘယ်ရပ်ဝေးစွာ၊ သွားကြမှာကို
ငါလည်း မမှန်းဆနိုင်ပါ။

အို
အနန္တများ၊ ခရီးသွားတို့

လ ကံ ရည် ကျော်

အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေ။

ပြက်ရယ်ရက်ပွား၊ ထချင်ငြားမင့်
ငါကားမကြံ၊ စိတ်ဆန္ဒတွင်
ဘာမျှ ကပ်ငြိမရှိပါ။

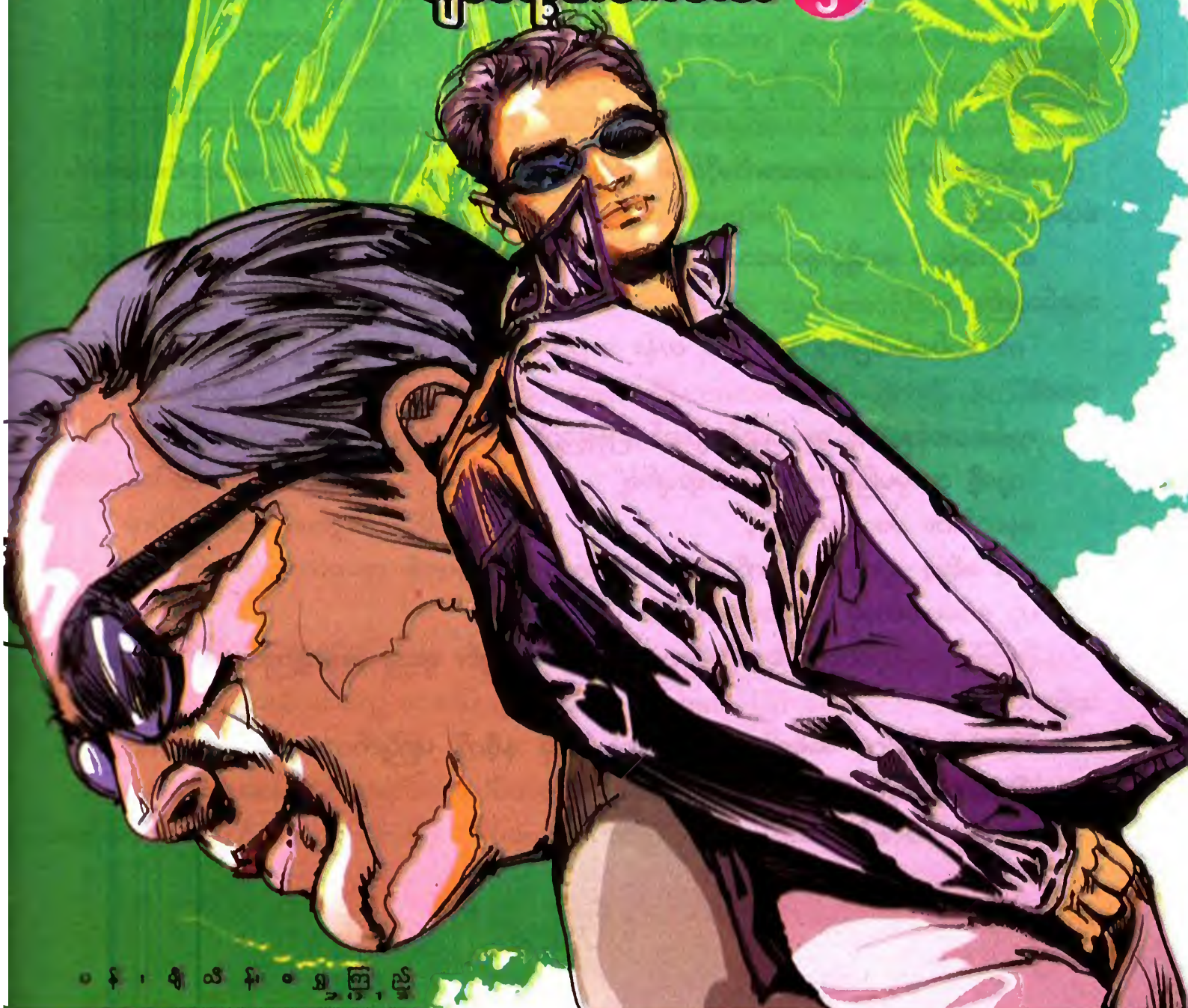
ငါကားနက်နဲ၊ ဤဆင်းရဲကို
မက်စွဲနှစ်သက်၊ နစ်မြုပ်လျက်သာ
ဆက်လက်နေလိုက်ပါဦးမည်။ ■

လင်္ကာစိုး

ပျော်ရွှင်စရာ

ချစ်စရာအိမ်ကလေး ၅

လ ကာ ရည် ကျော်

၅

ဟိုင်းကလပ် စားသောက်ဆိုင်၏ ဝါးရုံတောအတွင်းမှ အေးမြသော လေညှင်းတစ်ချက် ဝေ့လာသည်။

ဆရာချစ်က အချို့ပျံ့ပေးသော သင်္ဘောသီးတစ်ဖတ်ကို ခက်ရင်းဖြင့် နှိုက်ယူရင်းက မေးခွန်း ဆက်သည်။

“ကဲ လုပ်စမ်းပါဦးကွ၊ မင်း ၁၀ တန်း ရောက်တဲ့နှစ်မှာ လွှမ်းချစ်ခင်နဲ့ နဒီနဲ့က ဘာဖြစ်ကြ တာလဲ”

လွှမ်းအောင်မြင်က ဖျာကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်သည်။

“သူတို့ ဘာမှမဖြစ်ကြပါဘူး ဆရာချစ်ရဲ့”

နေလင်းက မကျေနပ်သံဖြင့်

“ဟ မင်းပဲ သူတို့က မင်းကို ဒုက္ခ ပေးခဲ့တယ်ဆို”

ဟု ဝင်မေးတော့မှ လွှမ်းအောင်မြင်က ပြုံးသည်။

“ဪ... ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အချင်းချင်း ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ကြပါဘူး။ ပြဿနာက သပ်သပ်စီပါ”

“နဲ့ အစ်ကိုညီက အစ်ကိုအစ်ကိုကြီးတုန်းကလို နဒီကို မကြိုက်ဘူးလား။ နဒီက ငယ်ငယ် ကတည်းက သိပ်လှတယ်ဆို”

ဟု ဥက္ကဋ္ဌက ဝင်မေးသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“လုတာပေါ့ ဥက္ကာရယ်။ မမယမုံက အသားလတ်လတ်ကလေးနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လှနေတာ။ နဖိက ဖြူဝင်းပြီး ထင်းနေအောင် လှတာ။ မမယမုံ အရွယ်စရောက်တာနဲ့ ပိုးချင်ပန်းချင်သူတွေ တာသီကြီး ပေါ်လာတာမျိုး နဖိကျရင် ပိုဆိုးမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတို့ မျှော်လင့် ပြီးသားကိစ္စ။ တကယ်လည်း နဖိ ရှစ်တန်းအရောက်မှာ အစ်ကိုတို့ ကျောင်းကသာမက တခြားကျောင်းတွေက ကောင်တွေပါ ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ခြေချင်းလိမ်၊ ချောင်းပေါက်ကြတော့တာ။ လွှမ်းချစ်ခင်ကတော့ သူနဲ့ တစ်တန်းတည်း တက်နေပေမယ့် သူ့ကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး။”

အိမ်မြတ်က ဝင်မှတ်ချက်ချသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ အစ်ကိုညီက “အရွယ် မတိုင်ခင်ဘူး” မဟုတ်လို့”

လွှမ်းအောင်မြင် မျက်မှောင်ကျသည်။

“ဘာလဲ အိမ်မြတ်ရဲ့ အရွယ် မတိုင်ခင်ဘူးဆိုတာ”

အိမ်မြတ်က လျှာထုတ်ပြသည်။

“ဒီကောင် ဥက္ကာနဲ့ အိမ်မြတ် ငြင်းကြတာလေ။ ဒီကောင်က ယောက်ျားကလေး ဆိုတာ မိန်းကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စား ရမှာပဲတဲ့။ စိတ်မဝင်စားဘဲ နေရင် ပုံမှန်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါ အိမ်မြတ်က ပြောတယ်။ ၁၀ တန်းအောင်၊ တက္ကသိုလ်ရောက် အရွယ်လောက်မှ စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ပုံမှန်ပေါ့။ အထက်တန်း ကျောင်းသားကတည်းက လိုက်စိတ်ဝင်စားနေရင်တော့ အရွယ်တောင် မရောက်သေးခင် “ဘူး” ကျတာမို့ အရွယ်မတိုင်ခင်ဘူးလို့ ခေါ်ရမယ်လို့”

“အစ်ကို အစ်ကိုကြီး လွှမ်းမြင်မြတ်လို့ပေါ့”

ဥက္ကာက ဝင်ထောက်တော့ ဆရာချစ်က လက်ကာပြသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်ကတော့ ဖွဖွ ပြီးသည်။

“အစ်ကိုကြီး ၁၀ တန်း မအောင်ခင်ကတည်းက မိန်းကလေးတွေကို လိုက်ပြီး စိတ်ဝင်စား နေတာ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ လွှမ်းချစ်ခင်က မိန်းကလေး တစ်ခုသာချန်ပြီး ကျန်တာအားလုံးကို လိုက် စိတ်ဝင်စားနေတော့တာ”

“ဘယ်လို ဟာမျိုးတွေလဲ အစ်ကိုရဲ့”

“စုံလို့ပေါ့ကွာ။ စတာတော့ စီးကရက်က စတာပဲ”

လွှမ်းချစ်ခင် ကျောင်းခြံစည်းရိုး ဝင်းနားတွင် သွားသွားပြီး စီးကရက် ခိုးသောက်နေတာ တွေ့ခဲ့သည်ဟု သူငယ်ချင်းတွေ လာပြောကတည်းက လွှမ်းအောင်မြင် တော်တော် စိတ်အိုက်သွား ခဲ့သည်။

အဖေရော၊ အမေရော စီးကရက်သောက်တတ်သူတွေဆိုတော့ စီးကရက်ဆိုတာ မကောင်းကြောင်း၊ သည်ကောင် လက်ခံအောင် နားချဖို့ သိပ်မလွယ်။ သည်ကြားထဲကမှ သည်ကောင်က အဖေက

လ ကံာ ရည် ကျော်

မြောက်စားလွန်းတာခံရတော့ အစကတည်းက လွှမ်းအောင်မြင်ကို သိပ်ရိုကျိုးသူ မဟုတ်။ လွှတ်ထား လို့ကလည်း မဖြစ်ပြန်။

စာ သိပ်ဖတ်သူပီပီ အလယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စီးကရက်သောက်တတ် နေသည့် လူငယ်တစ်ဦး မူးယစ်ဆေးဝါးအဆင့်အထိ တက်သွားဖို့ ဆိုတာ လက်တစ်ကမ်းသာ ရှိတော့သည်ကို လွှမ်းအောင်မြင် ကောင်းကောင်း နားလည်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း စကား စကြည့်တော့လည်း စိတ်ဝင်စားဟန် မပြ။

“မင်းဟာလေ အမြဲတမ်း သူများ အပြစ်ကို ရှာပြောဖို့ပဲ စိတ်ဝင်စား နေတယ်။ ကိုယ် ၁၀ တန်း၊ ကိုယ့်စာက အရေးကြီးနေတာ ကိုယ့်စာကိုယ် အာရုံစိုက် ဖတ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဖေဖေက အေးစက်စက် အသံနှင့်ပင် မာန်မဲလိုက်သေးသည်။ သိသည်လေ။ သူ အသည်းကျော်ကို အပြစ်ပြောလျှင် ဖေဖေက မကျေနပ်။ မိဘက သားသမီးကို ချစ်သည့် အချစ်ဆိုတာ ဒါမျိုး ဆိုလျှင်တော့ ဖေဖေကရော၊ မေမေကရော အရေးပေး ချစ်ခင်ခြင်း မခံရသည်ကိုပင် တော်ပါသေးရဲ့ဟု လွှမ်းအောင်မြင် တွေးမိသည်။

သို့သော် စေတနာနှင့် ပြောတာကို ရန်ပြန်လုပ်ခံရသည်ကိုတော့ သူ နည်းနည်းမှ မကျေနပ်။ အဲဒါနှင့်ပင် သူပြောတာ မမှားကြောင်းကို လက်ဆုပ်လက်ရ ဖမ်းပြရန် လွှမ်းအောင်မြင် ကြံစည် လေတော့သည်။

လွှမ်းချစ်ခင် အငိုက်မိသွားသည်။

အကယ်၍များ ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ရှေ့မှာ လွှမ်းချစ်ခင်ကို သူ့လွယ်အိတ် ခါပြပါဟု လွှမ်းအောင်မြင် ခိုင်းမိလျှင် မပြဘူး။ ဘာလုပ်ချင်သလဲဟု ပမာမခန့် ပြန်ပြောမည်က သေချာလှသည်။ ဖေဖေကလည်း လွှမ်းအောင်မြင်ကိုပဲ ရန်လုပ်မည်။

ဒါကို ရိပ်မိသော လွှမ်းအောင်မြင်က ဖေဖေတို့ မေမေတို့ရှေ့အရောက်တွင် ကျောင်းမှအတူ ပြန်လာသော လွှမ်းချစ်ခင်၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူ၍ လွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်း အားလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။

စာအုပ်တွေ၊ ဘောလ်ပင်တွေ၊ ပေတံတွေ။

ဘုရား၊ ဘုရား ဘယ်မှာလဲ စီးကရက်ဘူး၊ ဘယ်မှာလဲ မီးခြစ်။

“ကိုအောင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

လွှမ်းချစ်ခင်မျက်လုံးများ စီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

လွှမ်းအောင်မြင်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချ၍ စာအုပ်ပုံထဲတွင် ကမန်းကတန်းပြု၍ ရှာဖွေသည်။ ဘာမှမတွေ့။ ဒုက္ခပဲ။ လွှမ်းအောင်မြင် မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်၏ ဖေဖေက လှမ်းအော်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ဟေ့ကောင် ကလေးအိတ်ကို ဘာလုပ်တာလဲ”

တွေ့ပြီ။

ဒီမှာ မီးခြစ်၊ ဒီမှာ စီးကရက်ဘူး။

ဘုရားရေ၊ ဒါက...။

လွမ်းအောင်မြင် ဆတ်ခနဲတုန်၍ လက်ထဲက ပစ္စည်းကို ပြန်လွှတ်ချမိသည်။ ဟောင်ကောင် နိုင်ငံထုတ် ညစ်ညမ်းဓာတ်ပုံစာအုပ် တစ်အုပ်ပါလား။

လွမ်းအောင်မြင် ဆွဲထုတ်သော ပစ္စည်းများကိုကြည့်၍ ဦးလွမ်းမိုးသူ့ရော၊ ဒေါ်ခင်ခင်မြင်ပါ မျက်နှာ ဖျက်သွားကြသည်။ လွမ်းချစ်ခင်ကတော့ စာအုပ်ကို အတင်းလှယူ၍ လွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။

“ဟေ့ သား ဖိုးချစ်၊ မင်း ဆေးလိပ် သောက်တတ်နေတာလား”

ဖေဖေက လေသံ မပျော့မမာနှင့် မေးသည်။ လွမ်းချစ်ခင်က ခေါင်းခါ၍ ငုံ့ထားသည်။ ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“မသောက်လို့ အဲဒါတွေက ဘာလဲ”

“ဖေဖေဟာတွေ၊ သား စမ်းကြည့်တာ”

ဦးလွမ်းမိုးသူက ခေါင်းခါသည်။

“စမ်းလည်း မစမ်းနဲ့၊ ယောက်ျားကလေး ဆေးလိပ်သောက်တာ ဖေဖေ ဘာမှမပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ ၁၀ တန်းအောင်မှ သောက်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်”

“ဟုတ်ရင်သွား။ မင်း ဟိုစာအုပ်ကြီးကိုလည်း ဘယ်သူဟာဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပေးလိုက်တော့။ နွီးမှပဲ၊ ငါ့သားကလည်း အရွယ်ရောက်တာ မြန်လိုက်တာ”

အံ့ဩစရာပါ။

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အဲသည့်ကိစ္စ ပြီးသွားသည်။ လွမ်းချစ်ခင်က လွမ်းအောင်မြင်ကို မျက်စောင်း ထိုး၍ လွယ်အိတ်ကိုသိမ်းပြီး အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။

ဦးလွမ်းမိုးသူက လွမ်းအောင်မြင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာထားက စောစောကထက် တင်းနေသည်။

“မင်းကိုရော သူများကိစ္စ စိတ်မဝင်စားပါနဲ့လို့ ငါ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ၁၀ တန်း ကိုယ့်စာကိုယ် မကျက်ဘဲ သူများအပြစ်ရှာဖို့ပဲ မဲနေ”

ရင်ထဲ အောင့်ခနဲ။

“ဖေဖေ အဲဒါ ကျွန်တော့်ညီလေး၊ ကျွန်တော့်ညီမားတာ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားရဘူးလား”

“အောင်မာ မင်းကရော ဘယ်လောက် မှန်ကန်နေတဲ့ကောင် မို့လို့လဲ။ လွမ်းချစ်ခင်က အိမ်က ကားတောင် ခြံထဲမှာ စမ်းပြီး မောင်းတတ်နေပြီ။ မင်းက စက်ဘီးတောင် ဖြောင့်အောင် မစီးတတ်သေးဘူး။

လ ကံ ရည် ကျော်

သူများ မျက်နှာပုံ လိုက်မြင်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်စာကိုယ် သွားကျက်”
လွှမ်းအောင်မြင် စိတ်တိုတိုနှင့် ရောတို့ ခြံဘက် ကူးခဲ့ပါသည်။

ဥက္ကာက ကျွတ်ခနဲ မြည်တမ်းသည်။

“မယ့်နိုင်စရာပဲ အစ်ကိုရ၊ အဲသလို မိဘမျိုး တကယ် ရှိလို့လား”

လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကိုလည်း အစကတော့ ကိုယ့်မိဘကိုယ် သိပ် တွစ်ဖက်စောင်းနင်း နိုင်လွန်းတယ်၊ ငါ့မိဘလို မိဘမျိုး ဘယ်မှာမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငြူစုခဲ့မိဖူးသေးတယ်။ နောက်တော့ စာတွေဖတ်၊ နေရာတွေ အနံ့ရောက်၊ တခြားမိသားစုတွေနဲ့ပါ ထိတွေ့လာရတဲ့ အခါကျတော့ ဒါတွေဟာ နေရာတိုင်းမှာ ဖြစ်နေတာပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်သွားတယ်။ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

လွှမ်းအောင်မြင် သက်မတစ်ချက် ရှိုက်သည်။

“ဘာလို့ အဲသလို ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကိုတော့ နားမလည် နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သူများလိုပဲ ငါ့ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့ သားအရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားတွေ၊ ဘာတွေ ခဏခဏ တွေးမိတာပေါ့။ အရွယ်ရောက်လာလေလေ၊ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲမှာ အဖေနဲ့ရော၊ အမေနဲ့ပါ ရုပ်အတူဆုံးသား ဖြစ်လာလေလေဆိုတာ ကိုယ်တိုင်လည်း သတိထားမိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ပြောလွန်းမှပဲ အဲဒီ သံသယ ပျောက်တော့တယ်”

“အဲဒါ မင်းမိဘက မင်းကို မချစ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူတို့ အချင်းချင်း မချစ်တာ”

ဆရာချစ်က ဝင်ပြောတော့ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

“ဒီလိုလေကွာ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အကြီးဆုံးလူ၊ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းရှိသူဟာ အဖေလို့ ထင်သလား၊ အမေလို့ ထင်သလား၊ မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်”

နေလင်းက အဖေဟု ပြောသည်။

အိမ်ပြတ်က အမေဟု ပြောသည်။ ဆရာချစ်က ပြီး၍ ခေါင်းခါသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က အဲသလို ဖြစ်နေမှတော့ အဲဒီအိမ်က ဘယ်လိုပျော်စရာကောင်းတဲ့အိမ် ဖြစ်တော့မှာလဲ။ တကယ်တော့ လူတိုင်းရဲ့ဆန္ဒကို လူတိုင်းက ဖြည့်ပေးချင်နေရမှာ။ အဖေရော၊ အမေရော၊ သားသမီး အားလုံးရော တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေကြရင် အဲသလို ဖြစ်နေရမှာ။ သားသမီးရဲ့ဆန္ဒတွေက သူတို့ရဲ့အတွေ့အကြုံနည်းမှ၊ နားမလည်သေးမှတော့ကြောင့် မှားယွင်းနေတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာလည်း မိဘနှစ်ယောက်က တူညီတဲ့ လမ်းညွှန်မှုပေးရမှာ။ အဖေနဲ့အမေ ဆန့်ကျင်ဘက် လုပ်နေကြရင် သားသမီးက အမှန်နဲ့အမှားကို ခွဲသိဖို့ ခက်တယ်။ လွှမ်းချစ်ခင်ရဲ့ ပြဿနာက အဲဒါပဲ”

လွှမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ တွေးမိတယ်။ ဒါဆို ငါ့သားတွေ သူ့သားတွေ လုပ်နေကြတာကရော

ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မချစ်လို့လေ”

“ဘယ်သူ့ကို မချစ်တာလဲ ဆရာ”

“သူတို့အချင်းချင်း မချစ်တာ၊ သူတို့အချင်းချင်းမချစ်တော့ အိမ်ထောင်စုအတွင်းမှာ သူများကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်စိတ်ထက် သူက တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူလွှမ်းမိုးလိုစိတ်တွေက ကဲနေကြရော။ အဲဒါကြောင့် တစ်စည်းတလုံးတည်း ရှိနေရမယ့် မိသားစုကလေးအတွင်းမှာ ပိုင်နက်တွေ ထပ်ထူထောင် ကြတာ၊ ငါ့သား၊ သူ့သားပေါ့။ တခြားသားတွေကို မချစ်လို့ အဲသလို လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်၊ တိုက်ခိုက်လိုစိတ်တွေနဲ့ လုပ်ကြတာ။ မင်းက ကံကောင်းချင်တော့ ညီအစ်ကိုက သုံးယောက်ဖြစ်နေတော့ အလယ်ကနေ လွတ်သွားတာ”

လွမ်းအောင်မြင်က ဖဲပြုံးပြုံး၍ “အဲဒါ ကံကောင်းတာလား ဆရာချစ်ရဲ့”ဟု ပြန်မေးသည်။

“ကံကောင်းတာပေါ့။ တလောက်ကန်း အချစ်ခံရတာနဲ့စာရင် မှန်တန်းခပ်စိမ်းစိမ်း အချစ်ခံရတာက တော်သေးဆိုတာ အခု လွမ်းမြင်မြတ် ဘာတွေဖြစ်သွားလဲ၊ လွမ်းချစ်ခင် ဘာတွေ ဖြစ်သွားလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်ရင် ရှင်းနေတာပဲ”

“သမီးကတော့ လွမ်းချစ်ခင်လည်း မေတ္တာငတ်တာပဲလို့ ထင်တယ်”

အိမ်မြတ်က ဝင်ပြောသည်။

“ဆိုပါဦး”

“အဖေက မျက်စိစုံမှိတ်ချစ်တာ။ အလိုလိုက်တာ ခံရတာက ခံရတာပဲ။ သမီးနားလည်သလောက် ပြောရရင် သားတွေ ပထမဦးဆုံး စတွယ်တာတဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ဟာ အမေပဲ။ သမီးတွေအတွက်က အဖေပဲ။ အဲဒါ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဆရာ”

ဆရာချစ်က ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“မှန်တယ်။ ဆေးပညာ၊ စိတ်ပညာမှာ အီဒီပယ်ဖေ့စ် (Oedipal phase) လို့တောင် ခေါ် ကြတယ်”

“သူက မိခင်ဆီက မေတ္တာလိုချင်၊ သူလိုချင်တဲ့ မေတ္တာက မရတဲ့အပြင် သူချစ်တဲ့ သူ့အမေက သူ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့အဖေနဲ့ တစ်ချိန်လုံး မပြေမလည်ဖြစ်နေတော့ သူ စိတ်ဆင်းရဲရမှာပဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းညှိတ်သည်။

“အိမ်မြတ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ သူ ခိုင်ယာရီထဲမှာ “စကားစပြောတတ်စ ဘယ်ကလေးမဆို ပထမဦးဆုံး စပြောတဲ့စကားဟာ မေမေဆိုတာချည်းပဲလို့ ကြားဖူးတယ်။ ငါ့အလှည့်တုန်းက ဖေဖေလို့များ စပြောလိုက်မိလေသလား”လို့ရေးထားတာ အစ်ကို ခိုးဖတ်ရဖူးတယ်”

အိမ်မြတ် မျက်နှာကလေး ညှိုးသွားသည်။

“သနားပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ တကယ်တော့ မိခင်လို ကြင်နာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

လ ကံ ရည် ကျော်

ချစ်မိသွားရင်လည်း သူ လိမ္မာလာမှာပါ”

“အိမ်ခြံရံနဲ့ နင် တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်၊ အဲဒီ ရှစ်တန်းကတည်းက ဟိုစာအုပ်တွေဖတ် နေတဲ့လူကို နင်ပဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ သွားကယ်တင်ချေ၊ ပြီးမှ အောင်မလေးဆိုပြီး ထွက်ပြေးမလာနဲ့”

ဥက္ကာက ဝင်စတော့ အိမ်ခြံရံနဲ့ နီရဲသွားပြီး စားပွဲပေါ်က လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်ကို ကောက်၍ ဥက္ကာကို ပေါက်ထည့်သည်။

“အဲဒါ ညစ်ပတ်ဦး၊ ညစ်ပတ်ဦး”

ဥက္ကာက တဟားဟား အော်ရယ်သည်။

“ကဲပါ အစ်ကိုရ၊ အခုလောက်ဆို အစ်ကိုညီလည်း ဘွဲ့ရလောက်ရောပေါ့၊ မိန်းမ မရသေးရင် အိမ်ခြံနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

လွမ်းအောင်မြင် မျက်နှာပေါ်မှအပြုံး ဆွေးမြည့်ကြွေလွင့်သွားပါသည်။

“လွမ်းချစ်ခင်က ပိုပိုဆိုးလာတယ်၊ ကျောင်းလည်း ပြေးတတ်လာတယ်၊ ဆရာကြီးက မိဘ ခေါ်တွေ့ခိုင်းတာတောင် စက်ထဲက အလုပ်သမားကို အဖေဆိုပြီး ညှာခေါ်သွားသေးတယ်၊ စီးကရက်နဲ့ ကသေးလား၊ မက သေးလားတော့ မသိဘူး၊ သူနဲ့တွဲတဲ့ အဖွဲ့တွေထဲမှာ စာမေးပွဲ တဖုန်းဖုန်းကျနေလို့ အသက်ကြီးနေတဲ့ကောင်တွေလည်း ပါလာတယ်၊ အဲဒီကောင်တွေထဲမှာ တချို့က “ဆေး”ပါ သုံးသလိုလိုလည်း ကြားရတယ်၊ နောက်တော့ “ဆေး”အောင်မိုးနဲ့ပါ တွဲလာတယ်”

“ဆေးအောင်မိုး ဆိုတာက”

နေလင်းက ဝင်မေးသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က မဲ့ပြီးပြုံးသည်။

“လူဆိုးပေါ့၊ စာတော့ တော်တယ်၊ ရန်ဖြစ်လိုက်၊ ကျောင်းပြေးလိုက်၊ နောက်တော့ ပိန်သွားတော့ ဆေးကြောင့်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးတော့ ဆေးအောင်မိုးလို့ ခေါ်ကြတာ၊ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက ၁၀တန်းအောင်တော့ အဲဒီကောင်က ဆေးကျောင်းဝင်သွားတယ်၊ တကယ် ဆေးအောင်မိုး ဖြစ်သွား တာပေါ့”

“ဘုရားရေ”

“သိပ်အံ့ဩ မနေပါနဲ့၊ အဲဒီကောင် ဆေးကျောင်းသာရောက်သွားတာ ဆရာဝန် မဖြစ်လိုက်ပါဘူး၊ သုံးခါကျနဲ့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတာပါပဲ၊ သူတို့ ၁၀ တန်းအောင်တဲ့နှစ်က လွမ်းချစ်ခင်က ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်တော့ တွဲနေကြတာပေါ့လေ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် ရောက်နေပြီ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ တွဲနေရင် တစ်နေ့တော့ ပြဿနာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ပြောပြလည်း ကျွန်တော်ပဲ ရန်လုပ်တာပဲဆိုပြီး မပြောပြဖြစ်ဘူးပေါ့၊ ဒါနဲ့ပဲ တစ်ရက်ကျတော့ သူတို့အုပ်စု ညဉ့်နက်အောင် ပြန်မလာကြတဲ့ တစ်နေ့ ရောက်လာတယ်”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ဆေးအောင်မိုး ခြံတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသည်ကို လွှမ်းအောင်မြင် အပေါ်ထပ်မှနေ၍ လှမ်းမြင်သည်။ အထဲလည်း ဝင်မလာ။ ကျီးကန်းတောင်းမောက်။

နေပါဦး။ ဒီကောင် လွှမ်းချစ်ခင်နဲ့ပဲ အတူ ထွက်သွားတာမဟုတ်လား။

စိတ်ပူစိတ်ဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ခြံဝင်းတံခါးဝ အပြင်ထွက် လိုက်တော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေး သွေးဆုတ်နေသော ဆေးအောင်မိုးကို တုန်ရီ ထိတ်လန့်နေသော အနေအထားနှင့် တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်မိုး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ညီရော”

“ဟို ဟို”

“ပြောစမ်းပါကွာ မြန်မြန်၊ ငါ့ညီ ဘယ်မှာလဲ”

ဆေးအောင်မိုးက အထစ်အထစ်နှင့် ပြောသည်။

“ကျွန် ကျွန်တော်တို့ ပသီချောင်းကို ဖျော်ပွဲစားထွက်ကြတာ အစ်ကို”

“ဘာကွ၊ ပသီချောင်း အဝေးကြီးဟာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဖေဖေကားကို မောင်းယူသွားတာ။ ဟိုမှာ စမ်းချောင်းမှာ ရေကူးကြတာ”

လွှမ်းအောင်မြင် မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ညီ ရေနစ်သလား၊ ဟုတ်လား အောင်မိုး”

ဆေးအောင်မိုး အရူးတစ်ယောက်လို ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူးအစ်ကို။ ရေထဲ ဆင်းကြတုန်းက အတူတူပဲ။ နောက်တော့ ပျောက်သွားတာ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

လွှမ်းအောင်မြင် ဒူးများညွတ်ခွေ ကျသွားပါသည်။

“ပိုင်သူ မြေကွက်မှား၏တည်း”

နေရာကွဲတွင်၊ မိုးမင်းရှင်၍

သစ်ပင်နှစ်ပင် ပေါက်လာ၏

တစ်ဦးမြေရှင်၊ သူ့သစ်ပင်ကို

ပြုပြင်အားထုတ်၊ ပေါင်းမြက်နှုတ်၍ ကြီးကုတ်စိုက်ပျိုး၊ ပြုပါနိုးလည်း

နေမိုးမမှန်၊ မြေမသန်၍

ညွှန်လန်ခက်ကျိုး၊ မာန်ငုံလျှိုးခဲ့

ပျိုးပင်ကလေး သေရှာပြီ။

လ ကာ ရည် ကျော်

နေရိုးလည်းမှန်၊ မြေလည်းသန်သည့်
လက်ကျန်သစ်ပင်၊ သူ့မြေရှင်က
စဉ်စဉ်ကရ၊ လျဉ်းမပြု၍
နွယ်ထုရစ်ပတ်၊ ပေါင်းမြက်သတ်ခဲ့
ဝတ်ပြတ်ညှိုးရော်၊ ညည်းတွားအော်ပြီး
မမော်ရဘဲ သေပြန်ပြီ။ ။

လွှမ်းအောင်မြင်က ကဗျာ ရေးထားသော ဗလားစာအုပ်ကလေးအား အိမ်ပြန်ကို လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

“အဲဒါ အဲဒီနေ့ နောက်ပိုင်း ဦးရေးတဲ့ ကဗျာပဲ။ တစ်ပိုဒ် ကျန်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးအပိုဒ်
ကိုတော့ ရေးပြုရမှာ ရင်ထဲမကောင်းလွန်းလို့ ချန်ခဲ့ပါရစေ အိမ်ပြန်ရယ်”

အိမ်ပြန်သာမက တစ်ဖွဲ့လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။ အတော်ကြာမှ
ဥက္ကာက မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုညီက တကယ် ရေနစ်သေသွားတာလား”

လွှမ်းအောင်မြင်က သက်ပြင်းချသည်။

“အလောင်း ပြန်မရဘူးဆိုတော့ အဲသည်လိုပဲ ကောက်ချက်ချရတာပဲ။ သူ့အဖော်တွေပုံ
ကြည့်ရတာလည်း မူးယစ်ဆေး သုံးစွဲထားတဲ့ ပုံစံမျိုး ပေါက်နေတယ်။ မေးတော့လည်း အရက်ပဲ
သောက်တာပါလို့ ငြင်းကြတယ်။ ဆရာဝန် မှတ်ချက်မှာလည်း အရက်တင် မကလောက်ဘူးလို့
သံသယ ဖြစ်တယ်။ ဆီး အဖြေမှာတော့ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးထားတာ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ လွှမ်းချစ်ခင်လည်း
အရက်တော့သောက်ထားတယ်ပြောတယ်။ မူးနေတဲ့လူအချင်းချင်းကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်စောင့်ရှောက်
မှာလဲ။ ပျောက်နေမှ သိတော့တာပေါ့။ လူကြီးတွေလည်း သုံး။ လေးရက် ရှာရတာပဲ။ ဘာမှ မတွေ့
ကြဘူး။ နောက်ဆုံး သေပါပြီလို့ သတ်မှတ်ပြီး ဆွမ်းသွတ်ရတော့တာပေါ့။ ဖေဖေဆို စိတ်ထိခိုက်
လွန်းလို့ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားတာ တစ်လလောက် အလုပ် မလုပ်နိုင်ဘူး။ အရက်လည်း
အဲဒီကတည်းက ပြတ်သွားတယ်”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ငါ့ညီရာ”

နေလင်းက ညည်းတွားသည်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကို”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ဥက္ကာကပင် ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“အဲဒါက နောက် နှစ်နှစ်ကျော်ကြာ သူတို့ ၁၀ တန်းပြီးမှ ဖြစ်တာ။ အစ်ကိုပြောတော့ သူတို့

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ရှစ်တန်း ရောက်တဲ့နှစ်မှာ နဒီကလည်း ဒုက္ခပေးသေးတယ်ဆို။ နဒီ ဘာလုပ်တာလဲ”
 လွမ်းအောင်မြင်က ဝဲနေသော မျက်ရည်များကို လက်ခုံနှင့်သုတ်၍ ပြုံးပြသည်။
 “နဒီက ဘာမှမလုပ်ရှာပါဘူး။ သူ့ဟာသူ လှရုံကလေး လှတာပါ။ အဲဒီ အလှက သူ့ကို
 တော်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ ပေးခဲ့တာပေါ့။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုပါ ဝါလာလေရော”
 “အစ်ကိုကပါ သူ့ကို ကြိုက်သွားလို့လား”
 လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ ဥက္ကာခေါင်းကို မနာအောင်ထုသည်။
 “အစ်ကို ရင်ထဲမှာ နဒီက ရာသက်ပန် ညီမလေးပါကွာ။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့
 သွေးမတော်တာကိုပဲ အမြဲမြင်ခဲ့ကြတာပေါ့”
 “ဒါလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာတာပဲ”
 ဥက္ကာကပြောတော့ အိမ်ပြန်က မျက်စောင်းထိုးသည်။
 “ဥက္ကာ မနောက်နဲ့ဟာ။ အစ်ကို သူ့ဟာသူ ပြောပါစေ”
 လွမ်းအောင်မြင်က ပိုက်ဆံထည့်သော သားရေအိတ်ကလေးကို ခါးကြားသို့ ထိုးသည်။
 “ဒါ ဆက်ပြောရင် ဒီနေ့ ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အားရင် အားလုံးဆိုင် လိုက်ခဲ့
 ကြလေ။ နည်းနည်းလုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေးပြီးရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ပြန်ထိုင်ကြတာပေါ့”
 ဆရာချစ်က “တစ်နေ့လုံး နားထောင်မယ် ပြောထားပြီးသားပဲကွ။ စိမ်လိုက်၊ တတ်လမ်း အစ
 လေးပဲပြောထား”ဟု ဆိုသည်။
 လွမ်းအောင်မြင်က တွေးတွေးဆဆ ဖြေသည်။
 “စရရင်တော့ မြတ်စောညီနောင်ဘုရားပွဲက အပြန်မှာဖြစ်တဲ့ ရန်ပွဲက စရာမှာပဲ”

လက်ကိုင်စာအုပ်

ချစ်စရာအိမ်ကလေး ၆

လ ကာ ရည် ကျော်

၆

လှပလွန်းသည့် မိန်းကလေးကို လှရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်ရမှာလည်းခက်သည်။ ၁၅ နှစ် အရွယ် ရှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝ၊ အရွယ် မရောက်ခင်ကတည်းက ထင်းနေအောင် လှတာလည်း သူ့အပြစ် မဟုတ်ပြန်။ တကယ်တမ်း ကျတော့လည်း သူ့ခမျာ ကလေးပီပီ ကလေးလိုပဲ နေနေရှာတာပါ။

□

မြတ်စောညီနောင် ဘုရားပွဲသို့ ရောနှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သား သွားလည်မည် ချိန်းဖြစ် ကြသည်။

သူတို့နေထိုင်ရာ ဗိုလ်မှူးဖိုးကွန်းလမ်းနှင့် သိပ်နီးလှသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း ညနေပိုင်း နေအေးချိန်မို့ စက်ဘီးနှင့် သွားမည်ဟုဆုံးဖြတ်ကြသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က စက်ဘီးစီးသိပ်မကျွမ်းကျင် သေးသည်မို့ ရောကနင်း၍ လွှမ်းအောင်မြင်က နောက်ကထိုင်မည်။ အဲသည့်အချိန်မှာ နဒီကလေးက သူ့ပါ လိုက်ချင်သည်ဟု ပူဆာသည်။

“ညနေပိုင်းကြီး၊ ကောင်လေးတွေကလည်း ဗရုတ်ဗရက်နဲ့ နေခဲ့ပါ နဒီရယ်”
ရောက တားသည်။

“ဦးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း အဲသလိုပွဲတွေ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး၊ ကိုယ့်အစ်ကိုနှစ်ယောက် သွားလို့မှ မလိုက်ရရင် နဒီက ဘယ်တော့မှ ဘုရားပွဲ မသွားရတော့ဘူးပေါ့”

နဒီကခြေဆောင်၍နှုတ်ခမ်းဆူသည်။ ကလေးဟန်ပန်ကလေးနှင့်ပင်လှလွန်းသောမိန်းကလေး၏ ကိုယ့်အစ်ကိုနှစ်ယောက် ဆိုသည့်စကားလုံးက လွှမ်းအောင်မြင်ရင်သို့ လာထိခတ်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ခေါ်ခိုလိုက်ပါ ရောရယ်”

“ဟာ ခေါ်ခိုဆိုတော့ မင်းက စက်ဘီးမကျွမ်း၊ သူက လုံးလုံး မစီးတတ်သေးတာ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ် နှစ်ယောက် တင်နင်းမလဲ”

“ငါ ငါ့ဟာငါ တစ်စီး ကြိုးစားစီးပါ့မယ်။ မင်း နဒီသာ တင်”

“ဟေး ဒါမှ တို့ ကိုအောင်ကွ”

နဒီက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ပျော်ပြတော့ ရောလည်း သက်ပြင်းချ၍ ခေါင်းညိတ်ရသည်။

ဦးနှင့်ခေါ်ခေါ်ကို ခွင့်တောင်းတော့လည်း ခေါ်သွား။ နောက်မကျစေနဲ့တဲ့။ တကယ်ကလည်း နောက်မကျဘဲ ပြန်လာကြမလို့ပါပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ အပြန်မှာ သူတို့ မောင်နမီးလာသည့် စက်ဘီးက ဘီးပေါက်သည်။

“ဘယ်လို လုပ်မလဲ ရော”

“ရတယ်၊ ဘုရားဘက် ပြန်တွန်းသွားလိုက်မယ်။ အဲဒီမှာ စက်ဘီးဟာတဲ့ဆိုင် ငါတွေ့ခဲ့တယ်။ မင်းနဲ့ နဒီနဲ့ ဒီနားက စောင့်နေ”

“အေး၊ ကြာမှာလား”

“သူဌေးသားရယ်၊ စက်ဘီး ဘီးတစ်ခါဟာ ဘာကြာမှာလဲ၊ ခဏပေါ့”

ရော ထွက်ခွာသွားသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်နှင့် နဒီတို့ လမ်းဘေးဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်ကို စက်ဘီး ပိုထောင်၍ ရပ်စောင့်နေကြသည်။

“ကိုအောင်”

“ဘာလဲ နဒီ”

“နဒီကြည့်နေတာ၊ ကိုအောင်က ကိုယ့်ညီအစ်ကို အရင်းတွေထက်တောင် အစ်ကိုကို ချစ်သလို ပဲနော်၊ ဟုတ်လား”

လွှမ်းအောင်မြင် ဖွဖွပြီး၍ ဓာတ်မီးတိုင်အလင်းရောင် ကွက်ကျားထိုးထားသဖြင့် တစ်ဝက် တစ်ပျက်သာ မြင်နေရသည့် မျက်နှာ လှလှကလေးကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

“နဒီရယ်၊ ကိုအောင်က ရောတစ်ယောက်တည်းကို ချစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ နဒီရော၊ ရောရော၊ ယယပုံကိုရော ကိုယ့် ညီအစ်ကိုတွေထက် ချစ်တာပါ”

နဒီ မျက်နှာကလေး ဝင်းပသွားသည်။

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ နဒီရဲ့။ တစ်ခါတလေများဆိုရင် ငါ့ဖေဖေ မေမေတို့ဆီမှာ လှူဖြစ်ရမယ့်အစား အဲဒီ အိမ်ကလေးမှာ လှူဖြစ်လာရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲလို့တောင် တွေးမိပါတယ်”

နဒီက မျက်လုံးကလေးပိတ်အောင် ရယ်သည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

“အဲဒါဆိုရင် ကိုအောင် နှစ်နာသွားမှာပေါ့။ ကိုအောင်တို့က ချမ်းသာတာပဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါသည်။

“ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာရုံနဲ့ စိတ်ချမ်းသာတတ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ နုဒီရယ်။ နုဒီတို့အိမ်မှာ လူတွေအားလုံးက ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် ပြုံးနေကြတာ။ ကိုအောင်တို့အိမ်က သိတဲ့အတိုင်းပဲ”

သွေးသားမတော်သော မောင်နှမနှစ်ဦး စကားကောင်းနေကြရာမှ လမ်းလျှောက်လာသော လူငယ် အုပ်စုတစ်စု မှောင်တစ်ဝက်၊ လင်းတစ်ဝက်ပေါ်မှာ အနားနီးလာတာကို သတိမထားမိကြ။

အဲသည့်အုပ်စု ခြေလှမ်းများ တုံ့သွားပြီး တီးတိုး ပြောဆိုတိုင်ပင်သံများကြားမှ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ရဲထွန်းတို့ အုပ်စုပါလား။

နုဒီကလေး သွားလေရာ တကောက်ကောက် လိုက်ကြည့်တတ်သည့် အုပ်စု၊ ရဲထွန်းက ကိုးတန်းအထိ လွမ်းအောင်မြင်နှင့်အတူ တက်ခဲ့ပြီးမှ စာမေးပွဲ ကျကျနဲ့ခဲ့သူဖို့ သူ့ကို လွမ်းအောင်မြင် သိသည်။

“နုဒီရယ်၊ ရက်စက်လှချေလား ကလေးရဲ့”

ဘုရားရေ လျှာလေးအာလေး အသံကြီးနဲ့၊ ဒီကောင်တွေ သောက်ထားသလားမသိ။

“လာ နုဒီ၊ ဘုရားဘက် ပြန်စီးသွားရအောင်၊ တက်”

နုဒီဘက်လှည့်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ မှောင်ထဲတွင် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းနေအောင် ကြောက်နေသည့် နုဒီက ခေါင်းညိတ်၍

“ကိုအောင် နင်းတတ်ပါ့မလား” ဟု ပြန်မေးသည်။

“ရတယ်၊ နုဒီက ပေါ့ပေါ့လေးဟာ၊ တက်သာတက်”

“ဒါ ဘယ်လဲကွ”

ရဲထွန်းက စက်ဘီးလက်ကိုင်ကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သဖြင့် သူတို့အကြံ မအောင်မြင်တော့ပါ။

“ရဲထွန်း မင်းဖယ်နော်”

လွမ်းအောင်မြင် ပြောရင်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်မိသည်။ လမ်းက လူသူရှင်းနေသည်။ ရဲထွန်းတို့က လေးယောက်။

“မဖယ်ဘူးကွာ၊ မင်း ငါမေးတာ အရင်ဖြေ”

“ဘာလဲ”

“မင်းနဲ့ နုဒီနဲ့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီလား”

နုဒီက အိုခနဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မြည်တမ်း၍ ခေါင်းကလေးငုံ့သွားသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် မမှိုက်ရိုင်းနဲ့၊ ဒါ ရော့ ညီမ၊ ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာ။ ငါ ငါ့ညီမအရင်းလို ထားတာ”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“မဟုတ်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘေးဖယ်၊ ငါ နန္ဒီကို ပြောစရာရှိတယ်”

“မဖယ်ဘူး၊ မင်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးသွား။ တို့ ရော့ကို စောင့်နေတာ။ ဒါ လူလို သိတတ်ရင် သူငယ်ချင်း ညီမဆိုပြီး မင်း စောင့်တောင် စောင့်ရှောက်ရမယ့်ကလေး၊ မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“ဘာကွ”

ရဲထွန်း မျက်လုံးများ မီးဝင်းဝင်း တောက်သွားသည်။

“လူလို သိတတ်ရင်တဲ့၊ ကောက်ရိုးပုံ စောင့်တဲ့ခွေးကများ၊ လူပိုးဝလို့၊ မသိဘူးကွာ၊ ဘာလုပ်ချင် သလဲ မင်း”

ရဲထွန်းက လွှမ်းအောင်မြင် ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆောင့်တွန်းသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က တစ်ချက် ယိုင်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ရှေ့ပြန်တိုး၍ ရဲထွန်းမျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ထိုးချ လိုက်သည်။

“ကိုအောင် မလုပ်နဲ့”

နဒီ အော်သံကလေးသဲ့သဲ့။

ဘယ်ဘက်ဆီမှ ရိပ်ခနဲ မည်းမည်း အရိပ်တစ်ခု ပြေးဝင်လာသည်။ ခွပ်ခနဲ အသံကြားရပြီး ခေါင်း ဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းလုံး ကျင်တက်မတတ် နာကျင်သွားသဖြင့် ခူးညွတ်ကျသွားသည်။

ပြေးထွက်သွားသော ခြေသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

ပြေးဝင်လာသော ခြေသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

□

အိမ်မြတ်က စုတ်သပ်သည်။

“အစ်ကို ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးပေါ်က အမာရွတ်ပေါ့နော်”

လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဥက္ကာက “ဘာနဲ့ ချလိုက်တာလဲ အစ်ကို”ဟု မေးသည်။

“အုတ်ခဲပိုင်းကွ”

“ဒီကောင်တွေ မိရောလား”

နေလင်းက ဝင်မေးတော့ အားလုံးရယ်ကြသည်။ “ပြည်သူ့ပိုင်းကတော့ ရဲချင်နေပြီ”ဟု ဆရာချစ်က စသည်။

“လူအုပ်ကြီး ပြေးလာတော့ ဒီကောင်တွေ အကုန် ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ရဲထွန်းကို ဖော်နိုင်တာကိုး။ ရဲထွန်းက ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်တာကို ဝန်ခံပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ရိုက်တဲ့ကောင်ကို မဖော်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဖေဖေက ကျေအေးပေးလိုက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နေလင်းက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ရဲစခန်းရောက်တာတောင် ရှက်လွန်းလို့တဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆူလိုက်တာ မီးကို ဖွန်ရော။”

လ ကံ ရည် ကျော်

အမူလည်း အရည်မခံနဲ့တဲ့။ အဲဒါ မင်း ဟို ဆင်းရဲသားမောင်နှမနဲ့ သွားလုံးနေလို့ ဖြစ်တာ။ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ်နေရင် မဖြစ်ဘူးတဲ့။ နောက်ကို အဲဒီ အိမ်ကို သွားသွားမနေနဲ့တဲ့”

အိမ်ပြတ်က နှုတ်ခမ်းစု၍

“အစ်ကိုအဖေက တော်တော် အဆင့်အတန်းခွဲခြားတာပဲ။ အဲဒါနဲ့ပဲ အစ်ကိုက အဲသည်အိမ် မသွားတော့ဘူးလား” ဟု မေးသည်။

“ဆေးရုံက ဆင်းတဲ့ညနေပဲ သွားတာပါပဲ”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

□

“မမ”

ရေလုံထဲသို့ နှင်းဆီပန်းများ စိမ်နေသော မမယမုံကို လွှမ်းအောင်မြင်က လှမ်းခေါ်သည်။

“ဘာလဲ မောင်လေး”

မမယမုံက မော့မကြည့်ဘဲ ထူးသည်။ စိမ့်ဝင်းနေသော အသားအရောင်ရှင် မျက်နှာကလေးမှာ ထူထဲလှစွာသော မျက်တောင်တို့ကို ကြည့်ရှုစွာ ချထားသည်မှာ ခရေပန်းကလေးတစ်ပွင့်လို သိမ်မွေ့စွာ ကျက်သရေ ရှိနေသည်။

“ဆူးတွေ ဘာလို့ မချိုးတာလဲဟင်”

မမယမုံက မော့မကြည့်၍ လှပစွာ ရယ်သည်။

“မောင်လေးကလည်း နှင်းဆီ ရောင်းပါတယ်ဆို၊ ဆူးတွေချိုးထားရင် ဘယ်သူက ဝယ်မှာတဲ့လဲ”

“သူတို့ စူးမှာဆိုလို့ ချိုးပေးတာလေ”

“မရဘူးကွဲ့၊ နှင်းဆီဆိုတာ ဆူးနဲ့မှ တင့်တယ်တာတဲ့။ အဲသလိုပဲ သဘောထားကြတာလေ။ တို့ မိန်းကလေးတွေကိုတောင် နှင်းဆီလိုလှရင် နှင်းဆီဆူးလို သူများကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရမယ်လို့ ပြောကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

လွှမ်းအောင်မြင်က သက်ပြင်းချသည်။

“မမကရော အဲသလို ထင်လို့လား”

“မထင်ပါဘူး အောင်ရယ်၊ လက်တွေ့မှာတော့ သူများကို နှင်းဆီဆူးနဲ့ ထိုးသလို လိုက်ရကွ ပေးရင်းက ကိုယ့်ဘဝပါ မလုံမခြုံဖြစ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးတွေပဲ တွေ့နေတာပဲ။ မမတို့ကတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ပီပီ မေတ္တာခြုံရင် လုံတယ်လို့ပဲ သဘောထားတယ်။ အခု နဒီကလေးကိစ္စ ကြည့်ပါလား။ သူ့ခမျာ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးကလေး ဘယ်သူမှမထိခိုက်၊ မနစ်နာစေရဘဲ နေနေတာ။ ဒီကြားထဲ တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်း ထိပါးလာချင်တဲ့ သူနဲ့လည်းတွေ့ရော မောင်အရင်း အနားမှာ မရှိတာတောင် မောင်းအရင်းလိုချစ်တဲ့ စောင့်ရှောက်ချင်တဲ့ အောင်က အနားမှာရှိနေပြီး ကာကွယ်ပေးလိုက်တာလေ”

လွှမ်းအောင်မြင် ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲနေအောင် ကြည့်နူးမိသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“မမက “အောင်”ရန်ဖြစ်တာ မဆူဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

မမယမုံက လွမ်းအောင်မြင်ကို ပြုံးစုစုလေး မော့ကြည့်သည်။

“ဆူချင်တာပေါ့။ အမှန်က အောင်က အတင်း ရှောင်ထွက်သွားရမှာ။ ဒါပေမဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်တာကို ဆူချင်တာ သပ်သပ်။ မမ ညီမလေးကို ကိုယ့်ညီမ အရင်းကလေးလို စောင့်ရှောက်ချင်တာကို ကျေးဇူးတင်တာက သပ်သပ်ပဲ။ ဆူတာကတော့ အောင့်မိဘာတွေကလည်း တော်တော် ဆူထားပြီး ရောပေါ့”

လွမ်းအောင်မြင်က ရှက်ရယ်ရယ်၍ ခေါင်းကုတ်သည်။

“ကျွန်တော် ရှောင်ထွက်သွားရင် ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို သတ္တိမရှိဘူးလို့ ထင်သွားမှာပေါ့”
မမယမုံက ခေါင်းခါသည်။

“ဒီကောင်တွေကတုံး။ မောင်လေးစကား မောင်လေး ပြန်စဉ်းစား ကြည့်စမ်း။ ဒီကောင်တွေက မောင်လေးကို ဘယ်လိုထင်မလဲဆိုတာ ဂရုစိုက်တဲ့လေသံ ပေါက်နေတယ်။ အဲဒါ မှန်လို့လား အောင်ရယ်။ ဒီလို ကောင်စားမျိုးတွေက ဘာထင်ထင်ပေါ့။ သိက္ခာအရ အကျင့်အရ တစ်တန်းတည်း ညှိစကားပြောစရာ မရှိတဲ့ကောင်စားမျိုးတွေက အထင်သေးခံရမှာစိုးလို့ ခေါင်းအကွဲခံတော့ မောင်လေး ပိုက်ရာ မကျဘူးလား”

လွမ်းအောင်မြင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟာ မမပြောတာ မှန်လိုက်တာ။ မမသာ အဲသလိုပြောပြထားဖူးရင် အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ရှောင်ခဲ့မှာ”

မမယမုံကရယ်၍ လွမ်းအောင်မြင် ခေါင်းကို မနာအောင် ဖွဖွထုသည်။

“မောင်လေးက ဘယ်နေ့ လက်သီးစွမ်းတွေ စပြုမယ်လို့ မမကို ချိန်းဆိုထားတာမှ မဟုတ်တာ။

မမက မိအောင် ဘယ်လိုဆုံးမ မလဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ ဦးတို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့က နဒီကို ဆူသေးလားဟု မေးသည်။ မမယမုံက ခေါင်းခါသည်။

“နဒီအများမှ မပါတာကွယ်။ ခါတိုင်းထက်တော့ ပို ဂရုစိုက်ရတာပေါ့။ ကလေးက အရွယ်တောင် မရောက်ချင်သေးဘူး။ ရုပ်ကလေးကလှတာ သိသာလွန်းတာကို။ အခုလည်း စာအုပ်ဆိုင် သွားချင်တယ် ဆိုတာ ခါတိုင်းလို တစ်ယောက်တည်း မလွှတ်ရဲလို့ ရော့ပါ ထည့်ထည့် ပေးလိုက်ရတာ ကြည့်”

လွမ်းအောင်မြင်က ယမုံမျက်နှာကို ငေးကြည့်၍ “မမလည်း လှတာပဲ”ဟု တီးတိုးပြောတော့ ယမုံမျက်နှာ အနည်းငယ် သွေးရောင် လျှမ်းသွားသည်။

“မောင်နမချင်း မြှောက်နေပြန်ပြီ။ မမ အထက်တန်းကျောင်းသူခေတ်တုန်းက ရဲတွန်းလောက် ဆိုးတဲ့လူငယ်တွေမှ မရှိခဲ့တာကွယ်။ အောင့်အစ်ကိုကြီးလောက်ကို အဆိုး ထင်မိတာ”

လွမ်းမြင့်မြတ်ကို သတိရ၍ နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

“ဆုတ်ကပ် မောင်လေးရဲ့ တို့ ဘုရားပွင့်တာ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်သွားပြီ။ အဲဒီတုန်းက လူသက်တမ်းက ၁၀၀ တမ်း။ နှစ် ၁၀၀ မှာ တစ်နှစ်နန်းနဲ့တွက်ရင် အခုက ၇၅ တန်းကွဲ့။ အဲသလို လူသက်တမ်း ဆုတ်ယုတ်လာတာလည်း လူတွေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သီလတရားတွေ တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းလာကြလို့တဲ့။ အဲဒါသာမှန်ရင် တဖြည်းဖြည်း လူဆိုးလေးတွေ များလာမှာပဲ။ အခုပဲ ကြည့်။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် လှမယ်၊ ပွင့်မယ်မှ မကြုံရသေးဘူး။ ရေလောင်း ပေါင်းသင် ပျိုးထောင်ပေးချင်တဲ့ သူက ရှာမှရှား။ ပန်းခြံချင်တဲ့ သူတွေချည်း ပေါ်လာတာ”

လွမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍ “မမက ကဗျာဆရာကြီးတူမ မပြောရဘူး။ ကဗျာဆန်လိုက်တာ” ဟု ပြောသည်။

“ကဗျာဆရာကြီး စကားလုံးတွေပါကွယ်။ မမ စကားလုံး မပါပါဘူး။ ဦး စပ်ထားတဲ့ “ပန်းခြံ သမားနှင့် စကားဆိုခြင်း”ဆိုတဲ့ ကဗျာလေး မောင်လေး မဖတ်ဖူးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း မမ”

“ဒါဖြင့် နားထောင်”

“ပန်းခြံသမားနှင့် စကားဆိုခြင်း”တဲ့။
နှင်းဆီရယ် အသွင်လှပေမင့်
ရဲခလို့ ဆူးခက်ဖြာ။
ခရေနှယ် ရနံ့ဆောင်ပြန်တော့
အရောင်ဗလာ။
မျက်မှောင်မှုံသက်ပြင်းခါလို့
ဆိုလာတဲ့ ကိုအာရာ
ပေးပါရစေဦး။
ဆင်းမပြာ မပွေးရုံအပြင်
ဆွတ်ခြေရုံတစ်သက် မမှန်းပါတဲ့
ဝတ်မှုဝေ လက်သရမ်းကိုရော
ဪ “မဆန်းပါ သဘာဝ”တဲ့။
ဖြေချက်ကတူ။

လွမ်းအောင်မြင် သဘောကျစွာ ပြုံးမိသည်။
“ဦး တွေးတာကလေးတွေက နူးညံ့သလိုလိုနဲ့ သိပ်လက်တွေ့ ဆန်တယ်နော် မမ”
မမယမုံက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“အောင်က ဦးရဲ့အတွေးတွေကို ခံစားတတ်တဲ့၊ နှစ်သက်တတ်တဲ့ သူကို။ ဒါကြောင့် နဒီကလေးကို ကိုယ့် ညီမအရင်းလေးလို စောင့်ရှောက်တာ။ မမပြောတဲ့ လူဆိုးကလေးတွေ များများလာတယ်ဆိုတဲ့ အထဲမှာ အောင် မပါဘူးသိလား။”

“ဘာလို့ မပါရမှာလဲ၊ ကိုအောင်က လူဆိုးလေးတောင် မဟုတ်ဘူး။ လူဆိုးကြီး”

ရုတ်တရက် ရောက်လာသော နဒီက လွှမ်းအောင်မြင်ဘေး ကွပ်ပျစ်ပေါ် စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လွှမ်းအောင်မြင်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တရင်းတနီး ပွေဖက်၍ ကျီစယ်သည်။

“ဘာလဲ၊ နဒီရဲ့ ကိုအောင်က ဘာဆိုးလို့လဲ”

“ဆိုးတာပေါ့၊ ကိုအောင်က စတိုးတာလေး။ နဒီ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လောက် ကြောက်သွားရလဲ သိရဲ့လား။ နောက်ကို ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ ကိုအောင်ရယ် ရောင်ပါ”

ကြည့်နူးစိတ်၊ ကြင်နာစိတ်၊ မွန်းလျှံစွာဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

“သူတို့ မောင်နှမတွေ အခု တောင်ငူမှာ ရှိနေတုန်းပဲလား၊ အစ်ကို”

ဥက္ကာက မေးတော့ လွှမ်းအောင်မြင်ကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ အိမ်ပြတ်က မျက်စောင်းထိုး၍ “ရှိတော့ နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”ဟု မေးသည်။

“ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဟာ။ တွေဖူးအောင် သွားကြည့်ချင်လို့။ မြန်မာ မိန်းကလေး သိမ်သိမ်မွေမွေ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးကလေးတွေ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ သိရတော့ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ နိမ့် အားလုံး အိမ်ပြတ်လို “ဖက်ကြမ်းကြီး”တွေ မှတ်နေမှာ”

ဝိုင်းရယ်ကြတော့ အိမ်ပြတ်က ရှက်ရှက်နှင့် ဥက္ကာလက်မောင်းကို နှာအောင်ရိုက်ပြီး “ဘာ ဖက်ကြမ်းလဲ၊ ဘာ ဖက်ကြမ်းလဲ”ဟု မေးသည်။ ဥက္ကာက

“စကားပုံ ပြောင်းသွားတာလေဟာ။ ဆူးပေါ်ဖက်ကျလည်း ဆူးကျိုး၊ ဖက်ပေါ် ဆူးကျလည်း ဆူးကျိုး၊ ဒီခေတ်ဖက်တွေက ဖက်ကြမ်းကြီးတွေဆိုတာ”

ဟု မခံချင်အောင် စ၍ နေရာမှ ထပြေးသည်။ အိမ်ပြတ်က ထလိုက်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဆရာချစ်က စကား စ သဖြင့် ထိုင်နားထောင်နေသည်။

“ငါကတော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွ”

နေလင်းက “ဘာကိုလဲ ဆရာချစ်”ဟု မေးသည်။

“လွှမ်းအောင်မြင်က သွေးမတော် သားမစပ်ပေမဲ့ သူခင်နေ၊ ချစ်နေတဲ့အိမ်က မိန်းကလေးကို ညီမအရင်းကလေးလို စောင့်ရှောက်တဲ့နေရာမှာ ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက်၊ ဆေးရုံရောက် ဖြစ်လောက် အောင် စောင့်ရှောက်တယ်။ ညီအရင်း လွှမ်းချစ်ခင်ကိုတော့ မိဘနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေတာနဲ့ နောက်ဆုတ် လိုက်တော့ လွှမ်းချစ်ခင်က အရွယ် မရောက်တရောက်မှာပဲ သေရရှာတယ်။ အဲဒါလေးတော့ ဆရာ ဘဝင်မကျဘူး။ လွှမ်းအောင်မြင် ဆရာပြောတာ မင်း စိတ်ဆိုးလား”

လ ကံ ရည် ကျော်

လွှမ်းအောင်မြင်က ဆွေးမြည့်စွာပြီး၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဆရာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုတွေးနေမိတာ။ ဖေဖေက သားသမီး ဆုံးမတာ မမှန်ကန်တာ မှန်ပေမယ့် ဖေဖေ ဘာပြောပြော၊ ကျွန်တော် ဒီထက်ကြမ်းခဲ့ဖူး ကောင်းတာ။ အစ်ကိုကြီး လွှမ်းမြင့်မြတ်က နည်းနည်း အူကြောင်ကြောင်နိုင်ပေမယ့် မိသားစု အပေါ်မှာတော့ ကျွန်တော်ထက် သံယောဇဉ် ကြီးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုမြတ်သာ ရန်ကုန်မှာမဟုတ်ဘဲ တောင်ငူမှာရှိနေခဲ့ရင် ညီလေး သေချင်မှ သေမှာ”

“ညီမကတော့ ကိုလွှမ်းဆီမှာ ညီမအရင်း ရှိနေပြီး ကိုရောဆီမှာ ညီရှိနေတာဆိုရင် တစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ထင်တယ်”

အိမ်ထဲက ဝင်ပြောတော့ ဆရာချစ်က “ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲ” ဟု မေးသည်။

“ဝိကားဆက်ကပ် (Weaker Sex) အယူအဆလေး။ မိန်းကလေးဆိုတာ အားနွဲ့တယ်ပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်လိုပဲ တန်းတူ ထားကြထားကြ မြန်မာတွေကတော့ မိန်းကလေးတွေကို အားနွဲ့ တယ်လို့ ယူဆနေကြတုန်းပဲ။ ချစ်စရာကောင်းတာက မြန်မာလူမျိုး ယောက်ျားကလေးတွေက သူတို့ အားနွဲ့တယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို နှမသားချင်းလို စောင့်ရှောက်ပေးတတ်ပြီး အဲသလို စောင့်ရှောက်စရာ နှမသားချင်းရှိတာကိုလည်း ဂုဏ်ယူတတ်ကြတာပဲ”

ဥက္ကဋ္ဌက မျက်နှုံးပင့်ပြတော့ အိမ်ထဲက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး

“နင်မပါဘူး၊ နင်က ဆူးကျိုးကြီး” ဟု ပြောသည်။

ဆရာချစ်က ရယ်၍ “သမီးပြောမှပဲ သားချည်းပဲရှိတဲ့ လင်မယားတွေ သမီးတစ်ယောက် မရမချင်း စောင့်မွေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောသည်။ ပြီးတော့ လွှမ်းအောင်မြင်ကို လှည့်မေးသည်။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ။ မင်းက သူတို့ညီအစ်မကို ဘယ်လိုပဲ နှမသားချင်းလို သဘောထားထား။ သွေးသားက မတော်စပ်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ အခု မင်းပြောနေတဲ့ နေရာအရောက်မှာ လူပျို၊ အပျိုတွေ ကလည်း ဖြစ်လာကြပြီ။ ကလေးမလေးတွေကလည်း လှလို့ ထင်ရှားကြတယ်။ ရန်ဖြစ်တဲ့ကောင်တွေ ဆိုရင် မင်းကို ကောက်ရိုးပုံစောင့်သလေး၊ ဘာလေး လုပ်လာကြပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဲဒီပြဿနာ ရှုပ်ထွေး လာနိုင်တယ်နော်။ ဆရာပြောတာ ဟုတ်လား”

လွှမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကွက်တိပါတဲ ဆရာချစ်ရယ်”

“ဟာ လုပ်လေဗျာ။ အဲဒါ ဆက်ပြောဦး” ဟု ဥက္ကဋ္ဌက ပွဲတောင်းသည်။ လွှမ်းအောင်မြင်က

“မှောင်စတောင် ပျိုးနေပြီ၊ မင်းတို့ နေနိုင်လို့လား” ဟု မေးသည်။

နေလင်းက

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ငါတော့ ဂျူတီရှိတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌပြီးရင် ငါ ပြန်ပြော”ဟု နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားသည်။
မှန်ပါသည်။
နေရောင်ကစ၍ ညှိုးနေလေပြီ။

လက်ကိုင်စာအုပ်

ချစ်စရာအိမ်ကလေး

၇

မြန်မာ့စာပေအသင်း

လ ကာ ရည် ကျော်

?

လွမ်းအောင်မြင်ရေး၊ ရောပါ ၁၀ တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်သွားကြပါသည်။ လွမ်းအောင်မြင်ကာ မြန်မာစာတစ်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးပါပြီး ရောက ဂုဏ်ထူးနှစ်ခု ပါသည်။ ရော က “ရေဆင်း”ရှိ စိုက်ဖျိုးရေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး လွမ်းအောင်မြင်ကတော့ တောင်ငူ တက္ကသိုလ်တွင်ပင် မြန်မာစာအဓိက တက်နေသည်။

လွမ်းအောင်မြင်၏ ဖေဖေက တော်တော်မကျေနပ်။

“သူ့ခေတ်နဲ့သူ အသုံးတည့်မယ့် ကွန်ပျူတာလေးဘာလေးတော့ တက်တာမဟုတ်ဘူး။ ပဟို ကဗျာဆရာအိမ် သွားသွားနေပြီး စိတ်ကူးယဉ်လွန်းလို့ အဲဒါ ယူတာ”

ဒါနဲ့ပဲ လွမ်းအောင်မြင် ဖေဖေကျေနပ်အောင် အချိန်ပိုင်း ကွန်ပျူတာသင်တန်းများ တက်ပြီး ကွန်ပျူတာစာမေးပွဲ အချိုးလည်း ဖြေရန် တာစုရသည်။

ယမုံကတော့ လွမ်းအောင်မြင်ကို ကျောင်းမှာ လိုတာတွေအားလုံးကို အသေးစိတ်လိုက်လုပ် ပေးသည့်အပြင် ဆရာတွေနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကိုယ့် မောင်လေးအရင်းကိုတော့ တခြားပြို့ ပို့ထားပြီး ဘင်္ဂလားမောင်လေးကိုပဲ ဂရုစိုက်နေ တာလား ယမုံ”

ယမုံ သူငယ်ချင်း အတန်းကြီး အစ်မကြီးများက လွမ်းအောင်မြင်ကို ရှေ့ထားပြီး စကြတော့ လွမ်းအောင်မြင်ပျက်မှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ယမုံက အပြုံးမပျက် ပြန်ဖြေသည်။

“ဘင်္ဂလားလည်း မရှိဘူး။ အိန္ဒိယလည်း မရှိဘူး။ ဒါလည်း မောင်လေးအရင်းပဲ။ နင်တို့ ယောင်းမ

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

တော်ချင်တဲ့လူ ရှိရင်ပြော”

“တကယ်ပြောတာလား၊ မဆိုးဘူးနော်၊ သူ့မောင်ကလေးက ဟီး ဟီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ယုန်ကလေးနဲ့ တူတယ်”

လွမ်းအောင်မြင် စကားပြောလျှင် ရှေ့ဥွားနှစ်ချောင်း ပေါ်ပေါ်လာတတ်သည်ကို မနေတတ်အောင် ဝိုင်းစ ကြပြန်သည်။

ကြာတော့လည်း ရိုးသွားသည်။ ရိုးသွားရုံသာမက ယမုံသုဇယ်ချင်း အစ်မကြီးများနှင့်ပါ လွမ်းအောင်မြင် ခင်သွားသည်။ သူတို့ပါ လွမ်းအောင်မြင်ကို “အောင်”ဟု ခေါ်တတ် လာကြသည်။ မောင်လေးအရင်းလို ဟိုခိုင်းသည်ခိုင်းလည်း လုပ်သည်။ လိုတာလည်း ကူညီကြသည်။

ခြောက်လလောက်ကြာတော့ လွမ်းအောင်မြင်ကို ခင်ချင်သော အစ်ကိုကြီးတွေပါ ပေါ်လာသည်။

“မမယမုံရေ ဟိုအာခေါင်နီနီနဲ့ မမနောက်က လိုက်လိုက်နေတဲ့ ကိုစိုးမင်းဆိုတဲ့ အစ်ကိုကြီး သိလား၊ ပထဝီကလေး”

မမယမုံက မျက်လုံးကလေး နှစ်ဖက်ပိတ်အောင် ရယ်သည်။

“ကိုစိုးမင်းကို မမသိပါတယ် အောင်ရဲ့၊ အာခေါင်နီနီ ဆိုတာတော့ အောင်ပြောမှ သတိထား ပိတာ။ ဟုတ်သားပဲ။ သူက ကွမ်းတွေ ဝါးဝါးနေတာ”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည် အတင်းတိုက်ပြီး မမအကြောင်းတွေ လာမေးနေတယ်။ မမ ပြန်မကြိုက်နဲ့နော်”

“ဟဲ့ ကြိုက်စရာလား၊ အင်း သနားပါတယ်၊ ပြောပေးတဲ့လူကလည်း မကြိုက်နဲ့နော်တဲ့။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးတော့ ရုံးပြီ”

“ဟာ သူ့လက်ဖက်ရည် မသောက်ချင်ပါဘူး။ အတင်းဆွဲခေါ်တိုက်လို့ ရိုင်းမှာစိုးလို့ သောက်ရတာ။ အရက်သောက်ထားတာ အနံ့ရရင် လူရိပ်မိမှာစိုးလို့ အမြဲ ကွမ်းဝါးနေရတဲ့ လူလိုပုံစံကြီးနဲ့ မမအနားမှာ မမြင်ချင်ပါဘူး”

“သူက သောက်လို့လား”

“မသိဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ သောက်လို့ ကွမ်းဝါးတဲ့လူနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းဥစ္စာ။ ကျက်သရေ မရှိပါဘူး။ အဲဒီ ပုံစံမျိုးနဲ့ မမကိုလိုက်တာ၊ သူမို့အားမနာ”

“အင်း တော်တော်အားကိုးရတဲ့ အောင်သွယ်ပဲ”

လွမ်းအောင်မြင်နှင့် ယမုံ အဲသလိုတွေ ပြောကြသည်ဆိုတာ လွမ်းအောင်မြင်ကို ခင်ချင်သော အစ်ကိုကြီးများ မရိပ်မိကြရပါ။

“မမရေ၊ ဒီတစ်ခါက ဟိုကွမ်းသီးပွဲရုံပိုင်ရှင်သား ကိုဇော်လင်းတဲ့”

“ကိုဇော်လင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ မမကို စိတ်ဝင်စားလို့တဲ့။ အဲဒါ ပြန်မကြိုက်နဲ့”

လ ကံ ရည် ကျော်

မယယမုံက ရယ်ပြန်သည်။

“မကြိုက်ပါဘူးဟယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မောင် သဘောမတူရတဲ့အကြောင်း ဒီတစ်ခါ ပြောမပြတော့ဘူးလား”

လွမ်းအောင်မြင် စဉ်းစားရ ကျပ်သွားသည်။ ကိုဇော်လင်းက ဘာမှားသလဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဘာမှ အပြစ်ရှာမတွေ့။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ပါပဲ။

“မှားတာကတော့ မမကိုကြိုက်တာပဲ”

“ဟောတော့”

“ဟုတ်တယ်။ မမလောက်လှပြီး မမလောက် အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့လူ ဒီမြို့မှာ မရှိနိုင်ပါဘူး မမရယ်”

မယယမုံက ရယ်ပြန်သည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး။ ဒါဆို ဘယ်မြို့ သွားရမှာတုလဲ”

“မရှာနဲ့၊ ဘယ်မြို့မှာမှလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့၊ ဧရာတို့၊ နဒီတို့ရဲ့ မမပဲ တစ်သက်လုံး လုပ်တော့”

ယမုံက ရယ်၍ သူ့ထမင်းဘူးထဲမှ ဟင်းတစ်တုံးကို လွမ်းအောင်မြင်၏ ထမင်းဘူးထဲမှ ထမင်းပုံပေါ်လှမ်းတင်ပေးရင်း ပြောသည်။

“လုပ်နိုင်ပါတယ် မောင်လေးရယ်။ မမက အခုလည်း ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက တစ်သက်လုံး မမရဲ့မောင်လေး လုပ်မှာမို့လို့လား။ အခုတောင် ကောင်မလေး ချောချောလေးတွေ ဖြတ်လျှောက်သွားရင် ဇက်က လည်လည် သွားတတ်နေပြီ”

လွမ်းအောင်မြင်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် “ယောင်တာပါ မမရဲ့”ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ယောင်ပါ ယောက်ျားလေးပဲ။ မိန်းကလေးတွေ စိတ်ဝင်စားတာ မမ အဆိုး မဆိုပါဘူး။ အခုက မင်း တကယ်စိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ မိန်းကလေး မတွေ့သေးလို့ မင်းက မမမောင်လေး လာလုပ်နေတာ တွေ့ပြီးရင် မမကို ဘီလူးသရဲလောက် ရုပ်ဆိုးတဲ့လူကြီး လိုက်လည်း သိမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“မဟုတ်တာ မမရယ်”

သည်လိုနှင့်ပင် မွှေးလေးဆေးတက္ကသိုလ် သွားတက်နေသော မယယမုံ၏ သူငယ်ချင်း“မလေး” တစ်ယောက် ကျောင်းပိတ်၍ တောင်ပြန်လာချိန် ရောက်ခဲ့ပါတော့သည်။

လွမ်းအောင်မြင်နှင့် ယမုံက နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်တွေမှာ အမြဲချိန်း၍ အတူတူစားတာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတလေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ရှာ၍ တွေ့လျှင်လည်း အတူတူ စားတတ်သည်။ ယမုံနှင့် အတူစားနေသည်မှာ လွမ်းအောင်မြင်နှင့်ပါ ခင်နေသော အစ်မကြီးများ ဖြစ်နေလျှင် လွမ်းအောင်မြင်လည်း အဲသည်အထဲမှာ အတူ ဝင်စားတတ်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

အဲသည့်နေ့က မမယုမုံကို ကန်တင်းမှာတွေ့တော့ လွမ်းအောင်မြင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အစ်မတစ်ယောက်နှင့် အတူတူပါ။

ဆံပင်က တိုသဖြင့် ယောက်ျားလေးဆန်သလို ရှိသော်လည်း အုပ်လုံးကောင်းကောင်း ဖြစ်သည်။ အဲသည်ခေတ်ကတော့ ဗြိတိသျှတော်ဝင် ဝေလမင်းသမီး ခိုင်ယာနာ၏ ဆံပင်ပုံစံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်မို့ “ခိုင်ယာနာဆံပင်” ဟု ခေါ်ကြသည့် ပုံစံမျိုး။ သို့သော် အသားက ခိုင်ယာနာလို မဖြူပါ။ အသားလတ်သော မမယုမုံထက် အနည်းငယ် ပို၍ညိုသည်။ အရပ်က တော်တော် ရှည်ပါသည်။

“ဟယ် အောင် လာလာ။ မလေး ဒါ ငါပြောပြောနေတဲ့ ငါ့မောင်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်း။ အခု ငါ့မောင်လေးပဲ ဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့ လွမ်းအောင်မြင်ပေါ့။ အောင် ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ လာ မမတို့လည်း အခုမှ စားမလို့”

လှည့်ကြည့်သော မလေးမျက်နှာကလေးက ညှိစိမ့်စိမ့်ကလေးနှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ တော်တော် ရှည်သော မျက်တောင်များအောက်မှာ ကြည်လင်၍ ကရုဏာရိပ် သန်းနေသော မျက်ဝန်းညိုများရှိသည်။ ထိုမျက်ဝန်းညိုများက လွမ်းအောင်မြင်ကို မှင်တက်သွားစေခဲ့သည်။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ သူ့ မမယုမုံတစ်ဦးတည်းမှာသာ ရှိသည်ဟု သူ့အမြင်ထင်ထားခဲ့သော မျက်ဝန်းမျိုး ပါလား။

“မောင်လေး။ လာထိုင်လေ”

မလေးက ရင်းရင်းနှီးနှီး လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် မှင်တက်နေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး လွမ်းအောင်မြင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အောင် ဒါ မလေးတဲ့။ မမသူငယ်ချင်း စာ သိပ်တော်တယ်။ မန္တလေးဆေးမှာ တက်နေတာ။ ဆရာဝန်လောင်းပေါ့။ ကျောင်းရက်တိုကလေးပိတ်လို့ ခဏပြန်လာရင်း မမဆီ လာလည်တာလေ။ မလေးကတော့ အောင်ကို ကြားဖူးပြီးသားပါ”

မလေးကပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကြားဖူးလို့ လာလည်တာပေါ့။ ယမုံမှာ မောင်လေးချောချောလေးတစ်ယောက် ရထားတယ် ဆိုလို့လေ”

လွမ်းအောင်မြင်မျက်နှာ ရဲ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ယမုံက ရယ်သည်။

“ဟုတ်လား။ ဟိုအဖွဲ့ကတော့ ငါ့ မောင်ကို ယုန်ကလေးနဲ့ တူလို့တဲ့”

“မတူပါဘူးဟယ်။ ရှင့်မောင်က ချောပါတယ်။ အင်း”

မလေးက စဉ်းစားယောင်ပြုသည်။ အဲသည့်ခေတ်က မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ရှင်နှင့်ကျွန်မ ပြောကြတာ ခေတ်စားနေသည့် အချိန်ပေါ့။ မလေးက ယမုံမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အမှန်က ယမုံနဲ့တူတာ သိလား။ ရှင်တို့ မောင်နမအရင်းဆို ယုံလောက်တယ်”

လွမ်းအောင်မြင်ရင်ထဲ နွေးခနဲ။

လ ကံ ရည် ကျော်

အံ့သြဖို့တော့ ကောင်းသည်။

မလေး၏ရှေ့ပိုင်း လွှမ်းအောင်မြင်ကို ရုပ်ချောသည်ဟု ဘယ်သူမှ မပြောစဖူး။ လွှမ်းအောင်မြင်က တော်တော်ရုပ်ဆိုးသည်ဟု ထင်ပြီး ဧရာက “လိမ္မော်သီး မီးဖုတ်”ဟု နောက် ပြောင်ဖူးသည့် အစ်ကိုကြီး လွှမ်းမြင်မြတ်ကဆိုလျှင် လွှမ်းအောင်မြင်ကို ရုပ်ဆိုးသည်ဟုပင် မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။ ညီလေး လွှမ်းချစ်ခင်ကိုတော့ အိမ်လာသမျှ ဧည့်သည်အားလုံးက ရုပ်ချောကြောင်း ခဏခဏ ပြောကြသည်။

သည်တော့ လွှမ်းအောင်မြင်က သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ဆိုးသည်ဟု သတ်မှတ် ထားခဲ့မိသည်။ မလေးနှင့် တွေ့သည့် အချိန်အထိပေါ့။

ယခုတော့မလေးကလွှမ်းအောင်မြင်ကိုမောင်လေးချောချောလေးဟုပြောရုံသာမကသိပ်လှသည့် မမယမုံနှင့် တော်တော်တူသည်ဟု ပြောလာသဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင် မလေးကို တော်တော်လေး ခင်သွားသည်။

ယောက်ျားလေးဖို့ ကိုယ့် ရုပ်ချောသည်။ မချောသည်ကို လွှမ်းအောင်မြင်စိတ်ထဲတွင် တခုတရ မရှိလှပါ။ သို့သော် ယမုံတို့ မိသားစုဝင် ငါးဦးကလွဲလျှင် လွှမ်းအောင်မြင်၏ ဘဝတွင် သူ့ကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ နွေးနွေးထွေးထွေး စကားပြောဖူးသူ မရှိသလောက်ဖြစ်နေ၍ တွေ့တွေ့ချင်း အဲသလို ဆက်ဆံသည့် မလေးက သူ့အတွက် ထူးခြားနေတာကတော့ အမှန်ပါပေ။

မလေး မုန္တလေး မပြန်မီအတွင်း ယမုံတို့ခြံတွင် မလေးနှင့် နှစ်ခါလောက် ထပ်ဆုံတော့လည်း မလေးက တရင်းတနီး၊ ပေါ်တော်မူဘုရား လိုက်ပို့ပေးပါပြော၍ပင် မမယမုံ၊ နဒီတို့နှင့်အတူ လိုက်ပို့ပေး လိုက်ရသေးသည်။ နောက်တော့ မလေးက ကျောင်းမှာ လွှမ်းအောင်မြင်ကို တစ်ယောက်တည်း လာရှာသည်။ ပြန်တော့မလို လာနှုတ်ဆက်တာတဲ့။

“စာမှန်မှန်ရေးနော် မမ”

လွှမ်းအောင်မြင်က ဘာရယ်မဟုတ်၊ ရယ်စရာလုပ် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုမှ သုံး လေးခါ တွေဖူးသည့်လူချင်း စာရေးစရာ အကြောင်းမှမရှိဘဲ။ သို့သော် မလေးက မရယ်ပါ။

“မန္တလေးမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေရတော့ စာလာရင် သိပ်ပျော်တာ။ မမက စာရေးရင် အောင်က ပြန်မှာလား”

လွှမ်းအောင်မြင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် သူ့လို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို မိန်းကလေး တစ်ဦး၊ အထူးသဖြင့် ဆေးကျောင်းသူ လှလှကလေးတစ်ဦးက စာရေးဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးခဲ့ပါ။ ဘုရားနှစ်ကျော်ကာစ ရင်ကို တမိန်းမိန်း ခုန်စေပါသည်။

“ပြန်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရေးမှာပေါ့ မလေးရဲ့”

မလေးက မထိတထိ ပြုံးသည်။

“ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဘယ်သူ့စာက အရင်ရောက်မလဲလို့”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

လွမ်းအောင်မြင် အံ့အားသင့်ရ ပြန်ပါသည်။

မလေး မွန္တလေးပြန်သွားပြီး လွမ်းအောင်မြင် မလေးဆီ စာရေးဖို့ စိတ်ပင် မကူးရသေးခင် အချိန်မှာ မလေးဆီက စာရောက်လာပါသည်။

ရိုးရိုးစာမဟုတ်။ စာမျက်နှာ ၁၀ မျက်နှာကျော်သော စာအထူကြီးပါ။

ထွေထွေထူးထူးတော့လည်း ဘာမှမပါ။ မွန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းတက်ရင်း နေ့စဉ် သူ့ကြိုတွေ့ရသမျှကိစ္စတွေကိုခိုင်ယာရီရေးသလိုလွမ်းအောင်မြင်ကိုတိုင်တည်၍ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ရေးထားတာပါ။

ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မဟုတ်သော်လည်း မိမိထက် အနည်းငယ်သာကြီးသည့် ဆေးကျောင်းသူ လှလှကလေးတစ်ဦးက မိမိကို သည်မျှ တရင်းတနီး အချိန်ကုန်ခံ ရေးထားသဖြင့် သူ့ ငါ့ကိုတစ်ချိန်လုံး သတိရနေတာပါလားဆိုသည့် အတွေးက လှပျိုပေါက်ကလေး၏ ရင်ကို တလုပ်လုပ် ခုန်စေသည်။

ချက်ချင်းပင် စာရှည်ရှည် ပြန်ရေးမိသည်။ သူ့လိုပင် သည်ကတစ်နေ့ နိစ္စဝူဝူကြီးသော ကိစ္စ တွေချည်းပါပဲ။ ဒါနှင့်ပင် အပြန်အလှန် စာအစောင် တော်တော်များများ ရေးနေဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု မသိ။ လွမ်းအောင်မြင် ယခုကိုလည်း ပြောမပြရဲ။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတွေမှာ ပြန်ပြန် လာတတ်သော ရော့ကိုတော့ စာထုပ်ကြီး တစ်ခါပြမိသည်။ ရောက ရယ်သည်။

“မွန္တလေးမှာ ဘောလ်ပင်နဲ့ စာရေးစက္ကူ သွားရောင်းစားဦးမှပဲ”

လှလေးဟုလည်း မေးသည်။ လှတယ်ဟု ဖြေတော့ “ဆေးကျောင်းသူက မင်းကို ကျောရရုံတော့ ကြိုမှာမဟုတ်ပါဘူး”ဟု စ၍ ရယ်ပြန်သည်။

“ဟကောင်၊ နောက်မနေနဲ့။ ငါက မင်းကို အကြံတောင်းနေတာ”

ရောက ပန်းတွန့်ပြသည်။

“ပေးတတ်ဘူးလေကွာ။ ဘယ် ဆေးကျောင်းသူ လှလှကလေးကမှ ငါ့ လာမကြိုက်ဖူးတာ”

“မင်းက မလေးက ငါ့ကြိုက်နေပြီလို့ တွက်တာလား”

ရောက သူ့နှုတ်ခွံကိုလှည့် လက်ဖဝါးနှင့် ရိုက်သည်။

“တစ်ပြိုင်နက်ရရင် မင်းကိုမကြိုက်ဘဲ အဲသလို စာအရှည်ကြီး ရေးနိုင်လောက်တဲ့သူဆိုလို့ ငါ့အစ်မနဲ့ ငါ့အစ်မပဲရိတယ် ဟေ့ကောင်။ ကျန်တဲ့မိန်းကလေး ဘယ်သူရေးရေး အဲဒါ ကြိုက်နေလို့ပေါ့ကွ”

လွမ်းအောင်မြင် တွေဝေစဉ်းစားသည်။

“ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲဟ၊ မင်း သူ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ဆက်လုပ်၊ မချစ်ရင် စောစောစီးစီးဖြတ်၊ လှလှကလေးမို့ ဆေးကျောင်းသူကလေးမို့ ကိုယ့်ကို ပထမဦးဆုံး စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးမို့လို့တော့ သာယာပြီး မျောမနေနဲ့နော်။ မင်းမှာ အစ်မရင်း၊ နမရင်း၊ မရှိပေမဲ့ မမ ယခုနဲ့ နဒီကို မင်းအစ်မရင်း၊ နမရင်းလို့ ချစ်တာ ငါသိပြီးသားပဲ။ မလေးကို မမယခုနေရာထားပြီး ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်လုပ်၊ အားနာလိုလည်း မချစ်နဲ့၊ အားနာပြီး မချစ်ရင် ဒုက္ခမပေးဘဲ နေတတ်ရတယ်၊ ဟေ့ကောင်”

လ ကံ့ ရည် ကျော်

လွမ်းအောင်မြင် ပို၍ တွေဝေသွားသည်။ များမကြာမီ အဲသည့်ကိစ္စ ယခု သိသွားပါသည်။

ရောက ယခုကို ပြောမပြီ။ နှုတ်လုပ်ရာပါသည်။ ပြဿနာရှာတာက စာပိုသမား။

မလေးပိုသော စာအိတ်အထူကြီးကို အိမ်မှား၍ နောက်ဖေးအိမ်ကို သွားပို့သည်။ ဖေါ်လေးက လွမ်းအောင်မြင်နာမည်တွေတော့ ပေး ပေးရန် ယခုကို အပ်သည်။

ပေးပို့သူ အမည်ရယ်၊ စာအိတ်အထူရယ်၊ စောင်ရေကို နံပါတ်တပ်ထားသော ဂဏန်းရယ်ကို ပေါင်းစပ်စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို ယခု နားလည်သွားဖို့က တစ်နင့်တစ်ပေါင်း ရသလောက် မခက်ခဲပါ။

“မောင်လေးတို့က ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြတာလား။”

ယခုက အေးအေးလေးပင် မေးပါသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က အနေရခက်စွာ ခေါင်းခါပြုရပါသည်။

“သူကတော့ အောင့်ကိုချစ်နေတာ သေချာတယ်။ အောင့်ပြဿနာက သူ့ကို ခင်တော့ခင်တယ်။ ချစ်တာ ဟုတ်လား။ မဟုတ်လား။ မသေချာတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

လွမ်းအောင်မြင် ယခုကို အံ့သြစွာ မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မမ”

“သူ့စာတွေရောက်ရင်တော့ ပျော်တယ်။ သူ့စာတွေဖတ်ရတာ ပျော်တယ်။ သူ့အကြောင်း စဉ်းစား ရတာ ပျော်တယ်။ အဲဒါ သူ့ကို ချစ်နေမိတာလား။ အဲသလို တွေးနေတာ မဟုတ်လား။”

လွမ်းအောင်မြင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“မမ ဘယ်လိုလုပ်”

ယခုက ပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။

“သာယာတာပါကွယ်။ မလေးက လှလည်း လှတယ်၊ ထက်လည်း ထက်မြက်တယ်။ အောင့်ကို လည်း သိပ်အရေးတယူ ရှိတယ်။ အောင့်ဘဝမှာ အဲသလို ခင်စရာကောင်းတဲ့ သူ့စိမ်း မိန်းကလေးက မမနဲ့ နဒီပဲ ရှိခဲ့ဖူးတာ။ မမနဲ့ နဒီက အောင့် အစ်မအရင်း။ နမအရင်းလို ဖြစ်နေခဲ့တော့ သူ့စိမ်းထဲမှာ ဒါ ပထမဆုံးဆိုတော့ အောင် သာယာမိတာပေါ့။ ချစ်မိသွားရအောင်က အောင်က အခုမှ ၁၇ နှစ် ပြည့်ပြီးရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ တစ်သက်လုံး ချစ်ရမယ့်အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ဖို့ အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု ဘယ်လောက်ရှိနေပြီ ပိုလို့လဲ”

လွမ်းအောင်မြင် အကြာကြီး ဝိုင်သွားပါသည်။ ယခုက အေးအေးဆေးဆေးပင် ထမင်းဘူးထဲမှ ထမင်းကို ဆက်စားနေပါသည်။

“မမ၊ ကျွန်တော် အခု ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

ယခုက ရယ်သည်။

“ဟဲ့ အဲဒါ မမပြောရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

မမ ဝင်ပြောလို အောင်တို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရင် မမတရားခံ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ မလေးက မမကို ဘယ်လိုထင်မလဲ”

လွမ်းအောင်မြင် ခေါင်းကုတ်သည်။

“မမပြောတာတွေက စဉ်းစားကြည့်တော့ အားလုံး ဟုတ်နေတယ်။ ခက်တာက အခု ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

ယခု သက်ပြင်းချသည်။

“မလွယ်တော့ဘူးဆိုတာ မမသိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်မပြောချင်တာပေါ့။ ဒီအဆင့်ထိ ရောက်ခဲ့ရ လားလို့လည်း အောင့်ကို အပြစ် မတင်ချင်ပါဘူး။ မလေးက အသက် ၂၀၊ အတွေးအခေါ်ကလည်း ရင့်ကျက်နေပြီသား။ သူ့အောင့်ကို စိတ်ကစားတာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ချစ်သွားတာဖြစ်မှာ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်ကို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်က လာချစ်တာ ဘာမှ ထူးခြားတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးဖြစ်လာရင် ကြုံမှာပဲဆိုတာ အရွယ်မရောက်ခင် ကတည်းကကို တွေးထားမိ ပြီးသား။ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အတွက်ကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုချစ်တယ် ဆိုတာ တုန်လှုပ်တတ်ကြတဲ့ အမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အောင်သိထားရမှာက အောင်တစ်သက်မှာ ကိုယ့်ကို ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မကတော့ တွေ့မှာပဲ။ ကိုယ်ကလည်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်သွားနိုင်သေးတာပဲ။ အောင် ချစ်မိသွားတဲ့ မိန်းကလေးက မလေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားနိုင် သေးတယ်။ အင်းလေ အဲသလိုဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့”

လွမ်းအောင်မြင် စကားမပြန်နိုင်သေးပါ။

□

“နောက်တော့ ဘာဖြစ်သွားလဲဟင် အစ်ကို”

ဥက္ကာက စိတ်လောကြီး၍ ဖြတ်မေးလိုက်သည်ကို အံ့မြတ်က သည်တစ်ခါ မဟန်ပါ။ သူလည်း သိချင်စိတ် စောနေပုံ ပေါက်နေပါသည်။

လွမ်းအောင်မြင်က ပြုံးသည်။

“မိန်းကလေးဆိုတော့ မာနတော့ ရှိတာပေါ့ကွာ။ တစ်စောင်နှစ်စောင် စာမပြန်ဘဲနေတော့ သုံး လေးစောင်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲမေး။ မဖြေတော့ လေး၊ ငါးစောင်အထိ ဘယ်သူ ရေးတော့မှာလဲ။ အဲဒီကတည်းက မတွေ့တော့တာပါပဲ”

ဆရာချစ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဝင်မေးသည်။

“မင်း အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့မိတာ မင်း အခု နောင်တ ရသေးလား”

လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“အားနာတာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်လိုကောင်ကများ ဒီလိုအဖိုးတန် မိန်းကလေးကို အင်တင်တင် လုပ်ရတယ်ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ခုနေ ပြန် စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့လည်း သူက သူ့ဟာသူ ရှိနေတဲ့

လ ကာ ရည် ကျော်

အဖိုးတန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်ဘဝအတွက် တစ်ခုခု အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ လူလိုတော့ မခံစားမိတာ အမှန်ပဲ”

“အစ်ကို အခုလည်း ချစ်သူမှ မရှိတာမဟုတ်လား။ အဲဒီမမ မလေးကို တကယ်ချစ်ခဲ့ ပီတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

အိမ်မြတ်က ဝင်ပြောတော့ လွှမ်းအောင်မြင်ကပြုံး၍ တကယ်က လူတွေအများကြီးကို ချစ်လို ရလားဟု ပြန်မေးသည်။ အိမ်မြတ်က နှုတ်ခမ်းစုသည်။

“အစ်ကိုက မိန်းကလေးတွေ အများကြီးကို ချစ်နေပြီလား။”

လွှမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ ခေါင်းခါသည်။

“ဘယ်သူမှ မချစ်ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တွေးကြည့်တာလေး။ ယောက်ျားလေးနဲ့ မိန်းကလေး ချစ်ကြတယ်ဆိုတာ နှစ်မျိုးတော့ ရှိမှာပဲပေါ့။ တစ်မျိုးက ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်တို့ရဲ့ သဘာဝ ဆွဲငင် ကြတာ၊ လူတာကို မက်တာလား။ အမူအရာကလေးကို မက်တာလား။ ဂရုစိုက်တတ်တာကို မက်တာလား။ မက်လုံး တစ်ခုခုကတော့ ရှိမှာပေါ့။ ပြဿနာက အဲဒီ မက်စရာရှိနေတုန်းတော့ အရူးအမူး ချစ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီ မက်စရာလေးလည်း မရှိတော့ရော သွေးအေးသွားပြန်ရော။ နောက်တစ်မျိုးက အဖော်မွန် ဆိုတာမျိုးပေါ့။ ဘဝကို သူနဲ့ အတူတူသာ ကျော်ဖြတ်ခွင့်ရရင် ရင်ထဲမှာ နွေးထွေး လှုံ့ခြုံနေမှာပဲဆိုတာမျိုး။ မက်လုံး မပါဘဲ သံယောဇဉ်ဖြစ်တာ၊ မြတ်နိုးတာ၊ ဂရုစိုက်ချင်တာ၊ ဂရုစိုက် ခံချင်တာ”

“အဲဒါ အချစ်စစ်ပေါ့ အစ်ကိုရဲ့”

လွှမ်းအောင်မြင်က ခေါင်းခါသည်။

“အချစ်စစ်ဆိုတာ လောကကြီးမှာ တကယ်ရှိသလား။ မရှိသလား အစ်ကိုတော့ မသိဘူး။ အဲသလို စိတ်မျိုးကတော့ လူတွေအများကြီးအပေါ် ဖြစ်နိုင်တာတော့ သေချာတယ်။ အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာ ပေးရရင် မိဘအပေါ်လည်း ရှိနိုင်တာပဲ။ သားသမီးအပေါ်လည်း ရှိလာနိုင်တာပဲ။ သူငယ်ချင်းတောင် သိပ်ရင်းနှီးရင် ရှိတတ်တာပဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်မြတ်လိုပေါ့”

ဥက္ကာက ဝင်စသဖြင့် အိမ်မြတ်ကလှည့်၍ ပခုံးကို ထုသည်။

“ခက်တာက စာအုပ်တွေထဲမှာ ပြောတဲ့အချစ်စစ် ဆိုတာမျိုးသာ အပြင်မှာ တကယ်ရှိရင် တစ်သက်မှာသည် တစ်ချစ်၊ တစ်ချစ်မှာ တစ်ယောက်တည်းတို့ ဘာတို့ ဖြစ်ရမှာမဟုတ်လား။ အစ်ကိုမှာ အဲသည့်စိတ်မျိုးတော့ မပေါ်ဖူးဘူး”

“နှစ်ယောက်တော့ ပေါ်တယ် မဟုတ်လား”

ဆရာချစ်က ဝင်ထောက်လိုက်သဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ အတော်ကြာ ဝိုင်၍ စဉ်းစားနေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ယောက်၊ မမယမုံနဲ့ နဒီ၊ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအချစ်ကို လူတွေပြောပြော နေကြတဲ့အချစ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမထင်ဘူး။ ဖြူဖြူစင်စင် မောင်နမ အရင်းတွေကြားထဲမှာ ရှိတတ်တဲ့ သံယောဇဉ်ပဲလို့ ကျွန်တော် သတ်မှတ်တယ်”

အိမ်ပြတ်က သိချင်စိတ်စောဟန်ဖြင့် ဝင်မေးသည်။

“မမယမုံနဲ့ အစ်ကို အဲဒီကိစ္စ ပြောဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ မလေး သိသွားသေးလား”

လွမ်းအောင်မြင် မျက်နှာအိုသွားသည်။

“နိပ်မိတယ်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့အတန်းက အ · ထ · က ကျောင်းသား ကျောင်းသူဟောင်းများ အာစရိယပူဇော်ပွဲမှာ ပြန်ဆုံတော့ မမယမုံကို စကားမပြောဘူးတဲ့”

ဥက္ကာက “အခုရော အစ်ကိုရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေတော့ဘူးလား”ဟု မေးသည်။ လွမ်းအောင်မြင်က ရေပြန်ကြည်သွားပါပြီကွာဟု ရယ်၍ ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကိုရ”

“ဦးရေးတဲ့ ကဗျာပဲလေ။ တိုတိုလေး။ နာမည်က ဘဝဧည့်သည်တဲ့”

ဘဝဧည့်သည်

ခြေရာမထင်

ကန်ရေပြင်တွင်

ရေလျင်ခေတ္တ နောက်ရစ်သည်။

တဲ့။ ခြေရာကတော့ အစကတည်းက မထင်ပါဘူး။ ရေလေးတော့ ခဏ နောက်သွားတာပေါ့။ အခုတော့ ပြန်ကြည်သွားပါပြီ”

အိမ်ပြတ် နှုတ်ခမ်းစု၍ “ယောက်ျားတွေများ”ဟု ရေရွတ်သည်။

□

“ဆရာ ချမ်းလား”

လွမ်းအောင်မြင်က ဆရာချစ်ကို လှည့်မေးတော့ ဆရာချစ်က ရေခွေးကြမ်း သောက်နေရင်းက ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော် ချမ်းလာသလိုပဲ။ ဖျားဖျား ဖျားချင်လား မသိဘူး”

အိမ်ပြတ်က ကဲကဲ မနက်ဖြန် ကျောင်းဖွင့်ရက်ဆိုတော့ ညနေကျမှ ဆုံရအောင်၊ ဒီနေ့ ချမ်းနေရင် ဆေးသောက်နားလိုက်။ ဒီနားမှာ ဆရာဝန်မလေး “မလေး”လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးဟု ပြောသည်။

ဥက္ကာက မျက်မှောင် ကြွတ်သည်။

“အစ်ကို မလေးနာမည်အရည် ပြောပြလို့ ရမလား”

လွမ်းအောင်မြင်က ပြုံးသည်။

“ရပါတယ်။ ဆုံရင်သာ သွားမပြောနဲ့ပေါ့။ လှိုင်လှိုင်လေးတဲ့”

လ ကာ ရည် ကျော်

ဥက္ကာရော၊ အိမြတ်ပါ မျက်လုံးပြူး၍ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။
“ဘာလဲ မင်းတို့က”

ဥက္ကာက စုတ်သပ်သည်။

“ဟိုတစ်ခါ အိမြတ် ဆိုင်ကယ်လဲတုန်းက ကျွန်တော် မကွေးဆေးရုံကြီး လိုက်ဖို့ ရတယ်လေ။
အဲဒီနေ့က ကြည့်ပေးတဲ့ ပမနာမည်က ဖေါက်တာ လှိုင်လှိုင်လေးတဲ့။ အစ်ကို့ အရွယ်သာသာပဲ။ ဒီ
နာမည်မျိုးတော့ နာမည်တူ မရှိလောက်ဘူး ထင်တယ်”

စကားရိုင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။

အိန္ဒိယ

ချစ်စရာအိမ်ကလေး ၈

လ ကာ ရည် ကျော်

ဘုရား ဘုရား။
 မီးခဲတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်နေရတာလဲ။
 ဖျိုချလိုက်တိုင်း ခိုးလိုးခလု၊ ကျွက်ကျက်ဆူသော ရေခွေးအိုးကဲ့သို့လည်း ပူလောင်လှသေးသည်။
 လည်ပင်းတစ်ခုလုံး ကွဲထွက်တော့မလို။
 လည်ပင်းချည်းသာမဟုတ်။ ခေါင်းကလည်း တဒိန်းဒိန်း ထိုးကိုက်နေသည်။ ထို ခေါင်းကိုက်
 လွန်းသော ဝေဒနာကြောင့်ပင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထ၍ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်
 မည်ဟု ကြံစည်မိသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ မရ။ လက်တွေ့ခြေတွေက ခဲဆွဲထားသလို လေးလံနေသည်။
 ပြန်အိပ်တော့လည်း အိပ်မပျော်။ လည်ချောင်းက ပူလောင်စပ်ရှ လွန်းသည်။
 မဟုတ်သေးဘူးလေ။
 တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း ပူလောင်နေသည် မဟုတ်ဘူးလား။ ရေခွေးကန်ထဲမှာ စိမ်းထားရသလို။
 သေချာပါပြီ။ ငါ ဖျားနေပြီ။ ဒုက္ခပဲ။ ဖျတ်ခနဲ မမယမုံကို သတိရသည်။
 တောင်ငူမှာတုန်းက သည်လိုပဲ သူ အပြင်းဖျားပြီး ဆေးရုံတက်ရတုန်းက မမယမုံ ဆေးရုံ
 လိုက်လာဖူးသည်။ အဲသည်တုန်းက မမယမုံတို့အိမ်နှင့် သူတို့အိမ် အကြီးအကျယ် ပြဿနာတွေ
 တက်နေကြချိန်။
 “ဒီ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေကြောင့် ငါ့သားဘဝ နှစ်မွန်းတော့မှာပဲ”
 ဖေဖေက ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်ခဲ့သည်။ အနားမှာ မမယမုံတို့ မရှိပေမဲ့ ဖေဖေက

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

အသံကုန်အော်နေတာမို့ အနောက်ခြံက ကြားနိုင်သည်။ သူတို့ကို ဆိုလိုမှန်း သိသာသည်။ စကားလုံး ကလည်း ရင့်သီးသည်။

လွမ်းအောင်မြင် နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေခဲ့သည်။ ပထမတော့ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ ထွက်လာတော့လည်း စကားလုံးတို့က မိုးသီးမိုးပေါက်လို ပြင်းထန်သည်။ သားတစ်ယောက်က အဖေ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ မပြောသင့်သော စကားများ၊ ဘာတွေပါလိမ့်။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ဘာမှ မမှတ်မိတော့။

မှတ်မိတာက ဖေဖေမျက်နှာကြီး နီလာသည်။ လွမ်းအောင်မြင်ကို ခြေထောက်နှင့် လှမ်းကန်သည်။ လွမ်းအောင်မြင် လွင့်စဉ် လဲကျသွားသည်။

တစ်စုံတစ်ဦးက လာပွေ့သည်။ နူးညံ့နွေးထွေးသော အထိအတွေ့ကြောင့် ပထမ မမယမုံဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် မော့ကြည့်လိုက်တော့ မေမေ ဖြစ်နေသည်။ မေမေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မျက်ရည်တို့ ဒလဟော စီးကျနေသည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ၊ ရှင့်သား မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင့်သွေးသား အစစ်၊ ကလေးက နေလည်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

ဘုရားရေ မေမေ ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို အဲသလောက် ချစ်သွားခဲ့ရတာလဲ၊ ဖေဖေရော၊ ဖေဖေလည်း ကော်ကျိုး သွားခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှာ ခူးထောက်ထိုင်ချသည်။

“သားရယ် ဆောရီးကျွား၊ နာသွားလားဟင်”

ဖေဖေက သူခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်မည်လုပ်တော့ သူ အလန့်တကြား ရုန်းထွက်သည်။ ဖေဖေက နောက်တစ်ကြိမ် ပွေ့ဖက်ရန် ပြင်သည်။ သူက ထိုင်ရက်က နောက်ကိုရုန်းတော့ မေမေက ဖေဖေကို လက်ကာပြသည်။

ဘာတွေလဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာတဲ့လဲ။

ခေါင်းက တစ်စစ်စစ် ကိုက်လာသည်။ ဘုရားရေ ဘယ်လိုမှလည်း စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါလား။ မှတ်မိတာ နှစ်ခုသာရှိသည်။ တစ်ခုက အဲသည်တုန်းက သူ အခုလိုပဲ ကိုယ်ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခုက ဖေဖေနှင့် မေမေ အဲသည်ညက သူ့ကို သိပ် ဂရုစိုက်ခဲ့ကြသည်။ ညဉ့်နက်ရိုင်းကျတော့ သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ပြောပြတာတော့ သူ အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်သွားသည်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက် သူ ဆေးရုံမှာ နီးလာသည်။ ညရိုင်းကျတော့ မမယမုံ သတင်းလာမေးသည်။ မနော့ကပဲ မမယမုံတို့ မိသားစုကို အကြီးအကျယ်ရန်လိုခဲ့သော ဖေဖေ မမယမုံလာတာကို အဲသည်ညက ရန်မလုပ်။ ငြိမ်သက်စွာ ထထွက်သွားပေးခဲ့သည်။

နေပါဦး။ အဲဒါတွေ မှတ်မိပါတယ်။ မမှတ်မိတာက အဲဒီရှေ့က ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ။ စဉ်းစားရင်း ခေါင်းက တစ်စစ်စစ် ကိုက်လာပြန်သည်။

လ ကာ ရည် ကျော်

အဲသည်အချိန်မှာ အိပ်ရာဘေး စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်ဖုန်းက မြည်လာသည်။ အချိန်ကို ကြည့်တော့ ည ၁၀ နာရီ။ ဆရာချစ်တို့နှင့် လမ်းခွဲခဲ့တာက ရှစ်နာရီ။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါ အိပ်ပျော်သွားတာ တစ်နာရီပဲ ရှိသေးတာပဲ။ အားတင်း၍ ရုန်းထပြီး ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ အစိမ်းခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

“လွမ်းအောင်မြင်ပါ”

“ကိုအောင်”

ယောက်ျားတစ်ဦးအသံ ထွက်လာသည်။

မြတ်စွာဘုရား လွမ်းချစ်ခင်ပါလား။

“လွမ်း လွမ်းချစ်ခင်၊ ဖိုးချစ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်ရဲ့၊ ဖိုးချစ်ပါ။ ကိုအောင် နေကောင်းရဲ့လားလို့ ဆက်တာ”

လွမ်းအောင်မြင် သတိပြန်ဝင်လာသည်။

“ဖိုးချစ် မဟုတ်ဘူး၊ ဖိုးချစ်မှ မရှိတော့တာ။ မင်း ဘယ်သူလဲ။ ဘာလို့ ငါ့ဖုန်းကို ဆက်ပြီး နှောင့်ယှက်တာလဲ”

စုတ်သပ်သပ် ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်ရဲ့၊ ဖိုးချစ်ပါ။ ကိုအောင် နေကောင်းရဲ့လား”

“တော်”

ဖုန်းကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချလိုက်သည်။ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်တော့မှ။ ငါ အဖျားကြီးပြီး အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေတာလား။ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာလား။ တစ်ခုခုပဲ။

ကိုနေလင်းက ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူး။ ဥက္ကာလည်း မရဘူး။ ဆရာချစ်ကတော့ ဖုန်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီး။ အိမ်ထောင်သည်။ ညကြီးဆက်ရမှာ အားနာစရာ။ ဟိုဘက်ခန်းက ဆေးကျောင်းသား ကလေးတွေကို နှိုးရကောင်းမလား။

တွေ့နေရင်း အမှောင်တိုက်က ပိတ်ဖုံးသွားသည်။

“နဒီက ဘာတက်မှာလဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်နေရင်းက လှမ်းမေးသည်။ နဒီက ကွပ်ပျစ်ဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ရေပုံးကလေးနှင့် နင်းဆီပန်းများ ရေဆေးနေရာက အေးအေးပင် ဖြေသည်။

“ရရာပေါ့၊ ကိုအောင်ရယ်၊ တောင်ငူမှာပဲ တက်မှာပါ”

ရှစ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက ဖြူဝင်းသောအသားအရေ ထင်ရှားသော မျက်နှာအလှ

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

တို့ကြောင့် ယောက်ျားကလေးများ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရလောက်အောင် ကျော်ကြားခဲ့သော်လည်း ကုမ္ပဏီဆင်ခြင်တုံတရားတို့ကြောင့် လူရောနာမည်ပါ မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည့် မိန်းကလေး။

ယခုတော့ အသက် ၁၇ နှစ်ထဲ ဝင်လာပြီမို့ အရွယ်ရောက်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ဦးတွင် ရှိနိုင်သမျှ အလှတရားတို့အားလုံး ဖူးပွင့်လျက်ရှိနေလေပြီ။

နဒီက သူ့ကို လွှမ်းအောင်မြင် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ရိပ်မိဟန်ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။
“ဘာလဲ ကိုအောင်ရ”

လွှမ်းအောင်မြင်က ရှက်ရယ် ရယ်သည်။
“တောင်ငူတက္ကသိုလ်က ယောက်ျားကလေးတွေ အားလုံး ရူးကြဦးတော့မှာလို့ တွေးနေတာ”

လှသော မျက်နှာကလေး ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။
“မကြောက်ပါဘူး။ စောင့်ရှောက်မယ့် ကိုယ့်အစ်ကို ကိုအောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲဟာ။

မမယမုံတုန်းကလည်း ကိုအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ် ယောက်ျားကလေးမှ အနားမကပ်နိုင်ဘဲ အခု ကျောင်းတောင် ပြီးသွားပြီ”

“အမလေး ညည်းအစ်ကိုကို မမက စောင့်ရှောက်ရတာပါကွယ်”
မမယမုံက လင်ဗန်းအလွတ်ကလေးကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်ချ၍ ဝင်ထိုင်ရင်းက ပြောသည်။ ထွန်းသစ်စ

နေခြင်း၊ ညီညာသောပါးပြင်ကို ဟပ်နေသဖြင့် နားသယ်ဆဲစတို့ လဲလဲပြေးနေသည့် မမယမုံ၏ အနီးကပ်မျက်နှာကလေးကို မော့ကြည့်ပြီးမှ လွှမ်းအောင်မြင် မျက်နှာ လွှဲလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ကိုအောင်က ကဲလို့လား”
နဒီက ရယ်၍မေးသည်။

“သူက ကဲလာတာမဟုတ်ဘူး။ နဒီရေ စွဲလာတာ”
နဒီကရယ်၍ လက်ထဲက ပန်းများကို မမယမုံထံ လှမ်းပေးသည်။

“ဟုတ်မှာ၊ တို့ကိုအောင်က တက္ကသိုလ် ရောက်ပြီးကတည်းက ချောချောလာတာ”
ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိသဖြင့် ရယ်၍သာနေရသည်။

“လွှမ်းချစ်ခင် ကျောင်းပြန်တက်နေပြီလား”
ယမုံက လှမ်းမေးတော့ လွှမ်းအောင်မြင် သက်ပြင်းချရသည်။

“စာမေးပွဲ ကျထားတာလည်း စိတ်ညစ်ပုံမရပါဘူး မမရယ်။ လည်ပတ် ပျော်ပါးနေတာပါပဲ။
အခုလည်း မနက်ကတည်းက ဆေးအောင်မိုးတို့နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ”

“ဆေးအောင်မိုး ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်။ ဆေးအောင်မိုး ဆိုတာက ဖိုးချစ်သူငယ်ချင်း အကောင်းစားကလေးတွေထဲက

တစ်ယောက်ပေါ့။ မိဘချမ်းသာပြီး စာလည်းတော်တော့ သူနဲ့ပေါင်းတာကို ဖေဖေတို့ကလည်း ဘာမှ

လ ကာ ရည် ကျော်

မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကျင့်စာရိတ္တတော့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဆေးစွဲနေသလိုလို နာမည်ကြီးနေလို့ ဆေးအောင်မိုးလို ခေါ်ကြတာ။ အခုကျတော့ ၁၀ တန်း သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်လို့ ဆေးကျောင်း တက်မလို့တဲ့လေ။ တကယ် ဆေးအောင်မိုး ဖြစ်ပြီပေါ့”

နဒီက မျက်လုံးကလေး ပိတ်အောင် ရယ်ပါသည်။

မှောင်သည်အထိ လွှမ်းချစ်ခင် ပြန်မလာ။

ညီငယ်ကို စိတ်ပူစိတ် မသိမသာဖြစ်လာ၍ လွှမ်းအောင်မြင် အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ ထွက်ထွက် ကြည့်မိသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကတော့ ဘာမှ မမေ။ ခါတိုင်းလည်း လွှမ်းချစ်ခင် နောက်ကျနေကျပဲမို့ ထူး၍ သတိမထားမိ။

တစ်ခါထွက် အကြည့်မှာ ဓာတ်မီးတိုင်အောက်တွင် ယောင်ချာချာရပ်နေသော “ဆေးအောင်မိုး” ကို တွေ့ရသည်။ အထဲလည်း ဝင်မလာ။ ကျီးကန်းတောင်မှောက် အမှုအရာနှင့် ခြံတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေသည်။

နေပါဦး။ ဒီကောင် လွှမ်းချစ်ခင်နဲ့ အတူထွက်သွားတာ မဟုတ်လား။

စိတ်ပူစိတ်ဖြင့် လွှမ်းအောင်မြင် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။ ခြံတံခါး အပြင်ထွက်လိုက်တော့ တစ္ဆေတစ်ကောင်လို တစ်မျက်နှာလုံး သွေးစုပ်နေသော အနေအထားနှင့် “ဆေးအောင်မိုး” က အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်မိုး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ညီရော”

“ဟို ဟို”

“ပြောစမ်းပါကွာ၊ မြန်မြန်၊ ငါ့ညီ ဘယ်မှာလဲ”

ဆေးအောင်မိုးက အထစ်အထစ်နှင့် ဖြေသည်။

“ကျွန် ကျွန်တော်တို့ ပသီချောင်းကို ပျော်ပွဲစားထွက်ကြတာ အစ်ကို”

“ဘာကွ၊ ပသီချောင်း၊ အဝေးကြီးဟာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဖေဖေကားကို မောင်းယူသွားတာ။ ဟိုမှာ စမ်းချောင်းမှာ ရေကူးကြတာ”

လွှမ်းအောင်မြင် မျက်လုံးများ ပြာဝေလာသည်။

“ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ညီ ရေနစ်သလား၊ ဟုတ်လား အောင်မိုး”

ဆေးအောင်မိုး အရူးတစ်ယောက်လို ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် မသိဘူး အစ်ကို။ ရေထဲ ဆင်းကြတုန်းက အတူတူပဲ။ နောက်တော့ ပျောက်သွားတာ။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့ဘူး”

လွှမ်းအောင်မြင် ဇူးများ ညွတ်ခွေကျသွားသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

အမှောင်တိုက်က လွှမ်းမိုးလို့ လာပြန်သည်။

ဘေးက စကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကြောင့် လွှမ်းအောင်မြင်၏ အာရုံများ ပြန်လည်နိုးကြားစပြု လာသည်။

ဖိုးချစ်လား၊ ဖိုးချစ် ပြန်လာတာလား။

မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဖိုးချစ်က ပြန်မလာဘူးလေ။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့လို့ နောက်ဆုံး သေပြီဆိုပြီး ဆွမ်းတောင် သွပ်ခဲ့ကြပြီပဲလေ။ ဖေဖေလည်း စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ သွေးပျက်သလိုတောင် ဖြစ်သွားခဲ့ကြသေးတာပဲ။

ကြာလှပြီပဲ။

အဲဒီတုန်းက ငါလည်း စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ နောက်ဖေးအိမ်မှာ သွားသွားငို။ တစ်ညတော့ ဖေဖေ လိုက်လာ၊ ဦးနဲ့ ပြဿနာတက်။

ငါနဲ့ ဖေဖေနဲ့ ထပ်ပြဿနာတက်။ ငါ အိမ်ကဆင်းလား။

ဟာ မဟုတ်သေးဘူး။ ပထမ ငါ အပြင်းဖျားပြီး ဆေးရုံတက်ရသေးတာပဲ။ မမယဉ် သတင်း လာမေးတယ်။ ငါ့ကို မိဘနဲ့ အဆင်ပြေပြေနေဖို့ ဖျောင်းဖျတ်တယ်။ နောက် ငါ ကျောင်းဆက်တက် သေးတယ်။ ကျောင်းပြီးမှ ထွက်လာတာ။ မကွေးမှာ အင်တာနက်ဆိုင် လာဖွင့်တာ။

ဘုရား ဘုရား ကြာလှပါပကောလား။

လွှမ်းချစ်ခင် ပျောက်သွားတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ မဟုတ်တာ။ ငါ မကွေးမှာ နေနေတာပဲ ကြာလှပေါ့။ ဒါဆို မနေ့ညက သူ ဘယ်လိုလုပ် ငါ့ကို ဖုန်းဆက်တာတဲ့လဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ အဖျား ကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာနေမှာ။

ဘေးက အသံတွေက တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျယ်လာတယ်။

မျက်လုံးကို အားစိုက်တွန်းဖွင့်ပြီး ဘေးကိုလှည့်ကြည့်တော့ သူ့ခုတင်ဘေးတွင် ကုလားထိုင် ကလေးတစ်လုံးစီနှင့် ထိုင်နေကြသော ဥက္ကာနှင့် အိမ်ပြတ်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟာ ဥက္ကာ၊ ဟိုမှာ အစ်ကို သတိရလာပြီ။ သွားသွား မလေးကို သွားခေါ်ချေ”

မလေး ဘုရားရေ မလေးက ရိုနေသတဲ့။

“အိမ်ပြတ် အစ်ကို ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ကိုယ့်အသံပင် ကိုယ်မမှတ်မိ။ အသံက ခြောက်ကပ် ကွဲအက်နေသည်။ လူနာအိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်၊ ရင်ဘတ်အထိ စောင်ခြုံထားသည်။ လက်တစ်ဖက်မှာလည်း အကြောဆေးသွင်းလျက် တန်းလန်း။

“အစ်ကို ညက အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်ဟစ်ရုန်းကန်နေတာ အစ်ကို့ ပဟိုဘက်ခန်းက ဆေးကျောင်းသားလေးတွေ ကြားလို့တဲ့။ အဲဒါ အိမ်သာဘက်ထွက်တဲ့ အပေါက်

လ ကံ ရည် ကျော်

ကနေဝင်ပြီး အစ်ကိုကို ဆေးရုံသယ်လာကြတာ”

□

တာဝန်ကျ လက်ထောက်ဆရာဝန်မလေး ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးမှာ မျက်နှာချင်း တန်းမိနေသော ဆေးကျောင်းသားအုပ်ကြီး ဝင်လာသဖြင့် ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ယောက် တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီဟု ထင်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ဆိုင်ကယ် မှောက်ကြပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး မမ။ အင်တာနက်ဆိုင်ပိုင်ရှင် အစ်ကို အဖျားကြီးပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေတာ။ သူက တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ ကျွန်တော်တို့က လိုက်ဖို့တာ”

အင်း အနည်းဆုံးတော့ ပါမောက္ခချုပ် သတင်းပို့ရတော့ သက်သာတာပေါ့ဟု တွေးမိပြီး ဆရာမကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ကဲ အဖျားတိုင်း၊ ပရက်ရှာတိုင်းကြာ မောင်လေးတစ်ယောက် လာပြောပြ လူနာ နာမည်သိသလား”

“သိတယ် မမ။ ကိုလွမ်းအောင်မြင်တဲ့”

မလေးတစ်ကိုယ်လုံး သွေးများ ရုတ်တရက် အေးခဲသွားသည်။ လက်ထဲက ဘောလ်ပင် ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားမိသည်။

ခုတင်ပေါ် နေရာချခံနေရသော လူနာရိရာသို့ လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝင်၍ ကမူးရှူးထိုး ဝင်သွားမိသည်။ လူနာကိုမြင်တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အောင်”

ဆေးကျောင်းသားများက ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးကို နားမလည်သလို လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။

□

“သူက ဆေးကျောင်းသားတွေကို သူနဲ့အစ်ကိုနဲ့ တစ်မြို့တည်းသားတွေ၊ မောင်နှမလို ခင်နေတာလို ပြောပြသတဲ့။ ညက လိုအပ်တဲ့ဆေးတွေလည်း သူပဲ စိုက်ဝယ်ပေးထားတာတဲ့။ မနက်ကျတော့ ဆေးကျောင်းသားတွေက ဥက္ကာကို လာခေါ်၊ ဥက္ကာက ညီမကို လာခေါ်တာပဲ။ ဆရာချစ်ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ အဲဒီ မမကတော့ ဂျူတီထွက်တာ မပြန်ဘဲ အစ်ကိုဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံးစောင့်နေတာတဲ့။ အခုမှ ပါမောက္ခကြီးရောက်လို့ အစီရင်ခံစာ သွားတင်တယ်ဆိုလားပဲ”

အိမ်ခြံက ရှင်းပြပြီးတော့ လွမ်းအောင်မြင် သက်ပြင်းချစ်သည်။

“အစ်ကိုက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ညီမရောက်တော့ သူမရှိတော့ဘူး။ ဥက္ကာပြောတော့ ဦးနှောက်ထဲ ငှက်ဖျားပိုး ဝင်တယ်ဆိုလားပဲ။ အခု ငှက်ဖျားဆေးတွေ သွင်းထားတာတဲ့။ သတိ မကြာခင် ပြန်ရလာမယ်လို့ ပြောသွားတယ်တဲ့။ ဟုတ်သားပဲ။ အစ်ကို သတိရလာပြီ ခုမှပဲ စိတ်အေးရတော့တယ်”

ခုတင်တစ်ဖက်ဆီက ခြေသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဥက္ကာနှင့်အတူ ပါလာသော

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

မလေး။ လွမ်းအောင်မြင်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော အိမ်ခြံကိုတွေ့တော့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

အကင်းပါးသော ဥက္ကဏ္ဍက ချက်ချင်း ဝင်ပြောသည်။

“ဒါက အိမ်ခြံတုဲ ကျွန်တော်နဲ့ အိမ်ခြံက ဂျီတီစီကပါ။ အစ်ကိုဆိုင် သွားသွားထိုင်ရင်း အစ်ကိုနဲ့ ခင်နေကြတာ”

မလေးမျက်နှာ အနည်းငယ် ပြေလျော့သွားသည်။

လွမ်းအောင်မြင်ဘက်လှည့်၍ ကြင်နာစွာ ပြုံးပြသည်။ မယယနှင့် သိပ်တူသော မျက်ဝန်းညှိ ကလေးများက အရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးနေသည်။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ အောင်ရယ်၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို ဖြစ်ပြန်ပြီဆိုပြီး”

ဥက္ကဏ္ဍနှင့် အိမ်ခြံက နားမလည်စွာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြသည်။ ဒါကို ရိပ်မိသောမလေးက သူတို့ဘက်လှည့်၍ ပြုံးပြသည်။

“အောင်က တောင်ငူမှာ ဒီလိုပဲ အဖျားကြီးပြီး ဆေးရုံတက်ရဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဆေးရုံမှာ နှစ်ပတ်လောက် ကြာတာ။ မမက မန္တလေးမှာ ဆေးကျောင်းတက်နေတာ။ သတင်းကြားရတော့ မမတောင် လိုက်သွားသေးတယ်”

ဒါက မပြောပြရသေးသော အပိုင်းဖြစ်မည်။

မလေးက လွမ်းအောင်မြင်ကို အနည်းငယ် စစ်ဆေးစမ်းသပ်ပြီး “မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ခဏ နေပေးရင် မမ အဆောင်ပြန် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ သူ့အိမ်လည်း မမပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့မယ်။ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေးများ ကျောင်းပျက်နေကြမလား မသိဘူး” ဟု ပြောသည်။

“ရတယ် မမ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ မတက်တော့ဘူး။ ခဏနေရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးနဲ့ ခင်နေတဲ့ ဆရာချစ်ဆိုတဲ့ဆရာလည်း လာမှာ။ ဒီကပဲ စောင့်တော့မယ်”

“ကျေးဇူး”

ဘယ်သူက ဘယ်သူကို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း မသိချိန်မှာ မလေးက သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆို၍ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ဟင် ဒါဆို မလေးက ကိုလွမ်းမိဘတွေ ဖုန်းနံပါတ်ကို သိနေတာပေါ့။ ပြီးတော့ အဆောင်မှာတဲ့။ အိမ်ထောင်လည်း ကျသေးဟန်မတူ။

ဥက္ကဏ္ဍနှင့် အိမ်ခြံ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြပြန်သည်။

ဆရာချစ်ကတော့ ရောက်သည်နှင့် “မနေ့က ဒီကောင်ချမ်းနေတယ် ပြောကတည်းက စမ်းကြည့် ရမှာကွာ၊ ငါ့ကိုက လူကြီးလုပ်ပြီးပေါ့တာ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်စကား ဆိုသည်။ လွမ်းအောင်မြင် ကတော့ အားဖျော့စွာ ရယ်သည်။

“ထားပါတော့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်လည်း သက်သာလာပြီဟာ။ ဒီမှာ စဉ်းစားမရတာ တစ်ခု

လ ကံ ရည် ကျော်

ဖြစ်နေလို့ ဆရာနဲ့ တိုင်ပင်မလို့”

“ဘာလဲ”

လွမ်းအောင်မြင်က မနေ့က သူ့ကို လွမ်းချစ်ခင်ဖုန်းဆက်ပုံကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။
ဆရာချစ်သာမက ဥက္ကာရော၊ အိမ်ပြတ်ပါ မျက်လုံးအပိုင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒါကတော့ကွာ မင်းက ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာပဲဟာ။ ဖုန်းတကယ် မလာဘဲနဲ့
လာတယ်ထင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သတိရခါစကတော့ ကျွန်တော်လည်း အဲသလို ထင်တာပါ။ စောစောက ဆေးကျောင်းသား
ကလေးတွေ ကျွန်တော်ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖုန်းလာပေးလို့ နိပ်ကြည့်တော့ ည ၁၀ နာရီလောက်မှာ တကယ်
ဖုန်းဝင်ထားတာ ရှိနေတယ်။ ၀၅၄ နဲ့ စတာ။ တောင်ငူနဲ့ပိတ်ပဲ။ ကျွန်တော်အိမ်နဲ့ပိတ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

ဆရာချစ် မျက်လုံးပြူးသွားပြန်သည်။

“ဟ မင်း ပြန်မခေါ် ကြည့်ဘူးလား”

“ခေါ်တယ်။ ဈေးနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က ထူးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့မသိဘူး။
ဖိုးချစ်ကတော့ ဝေးရော။ တစ်ယောက်ယောက် အဲသည်ကနေ ပိုက်ဆံပေး ဆက်သွားတာ”

ဆရာချစ် ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဦးနောက်ထဲ ငှက်ဖျားဖိုးဝင်တာ ဒီကောင်မလူ့ဘဲ ငါတို့ရူးတော့မယ်နဲ့ တူတယ်ဟေ့။ ပဟေဠိက
မသေးပါလား”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်သည်။

“ဦးနောက်ထဲ ငှက်ဖျားဖိုးဝင်တာ မလူးပါဘူး ဆရာချစ်ရဲ့ ခဏ သတိလစ် တတ်တာသာ ရှိတာ။
ကျွန်တော် ကောင်းနေပါပြီ”

“နဲ့ စောစောက မပပြောတော့ အစ်ကို ဒါမျိုး တစ်ခါဖြစ်ပြီးသားဆို”

လွမ်းအောင်မြင် ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“တတိယနှစ် ကျောင်းသားဘဝ၊ လွမ်းချစ်ခင် ဆုံးခါစကပေါ့”

“အဲဒီအကြောင်း ပြန်ပြောပြပါလား။ ညီမတို့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးလို့ ရတာပေါ့”

သည်တစ်ခါတော့ ဥက္ကာက အိမ်ပြတ်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“စပ်စုမ၊ အစ်ကိုက နေကောင်းသေးတာမဟုတ်ဘူး။ နားပါစေလား”

လွမ်းအောင်မြင်က ရယ်၍ လက်ကာပြသည်။

“ကောင်းနေပါပြီကွာ။ ပြီးတော့ အဲသည်နားမှာ ငါလည်း မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေတဲ့ အပိုင်းအစ
ကလေးတချို့ ရှိနေတယ်။ ပြန်ပေါ်အောင် စဉ်းစားကြည့်ချင်တယ်။ လောလောဆယ်တော့ ခုတင်ဖို့ပြီး
ခဏ ထိုင်ချင်တယ်။ ဥက္ကာ တွဲပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ထိုသည့်ဖြစ်အင်း၊ မြင်ရစဉ်ဝယ်
 နာကျင်အသည်း၊ မျက်ရည်ဝဲမိ
 မြေလည်းမြေရှင်၊ မြေလည်းရှင်ငြား
 မဝင်ဇွဲကွက်၊ လူရက်စက်၏။
 မြေကွက်ကိုလျှင်၊ လုပ်အားရှင်နှင့်
 မြေလျှင်မြေပဲ၊ လဲလှယ်လွှဲသော်
 ပင်လည်းမသေ၊ မြေလည်းပြေလိမ့်
 တစေခုမှ၊ ကံမတူ၍
 ပိုင်သူမြေကွက်မှား၏တည်း။

လွှမ်းချစ်ခင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦး ရေးခဲ့သည့် “ပိုင်သူမြေကွက်” ကဗျာကလေး၏ အဆုံးပိုဒ်က လွှမ်းအောင်မြင်၏ အသည်းကို ကျင်စက်နှင့်တို့တမျှ နာကျင်ခံစားစေခဲ့သည်။

မေမေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်၍ မျက်ရည်တွေ တတွေတွေ့ကျ၊ အစ်ကိုကြီး လွှမ်းမြင့်မြတ်က မေမေဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျိုး။ ဖေဖေက အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် မနားတမ်းလည်း လျှောက်နေချိန်။

လွှမ်းအောင်မြင်တစ်ယောက် ရပ်တည်စရာမြေသား ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

ဒါ ဖေဖေနဲ့မေမေ အပြစ်ပဲ။ ဖိုးချစ် အပေါင်းအသင်းတွေ စမှားကတည်းက ငါတိုင်ခဲ့တာပဲ။ အတန်တန် သတိပေးခဲ့တာပဲ။ ဘယ်တော့မှ နားမထောင်ကြဘူး။ သူ့သားကို မထိနဲ့။ ငါ့ သားကို မထိနဲ့ဘဲ လုပ်နေကြ။ အခုတော့ ထိပြီမဟုတ်လား။ ငါ့သားလေး ဖေဖေပြောပြောနေတဲ့ ငါ့သား အခုတော့ ရေထဲပါသွားပြီ မဟုတ်လား။

တွေးရင်းတွေးရင်းက ရင်ဘတ်ကစူးနေအောင် အောင့်သည်။ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာသည်။

ဦးနဲ့ ဒေါ်ခေါ်သာ ငါတို့မိဘတွေဆိုရင် ငါတို့ဆင်းရဲချင်သာ ဆင်းရဲမယ်။ ဒီလို အဖြစ်ဆိုကြီးနဲ့တော့ ဘယ်တော့မှ ကြုံရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာရော ဘာအရေးကြီးလို့လဲ။ အခုလည်း စိတ်မှမချမ်းသာရတာ။ ငါ့ကိုပယ်ထား။ ငါ့စကားကို အလေးမထားကြတာ အစက ငါပဲ စိတ်ဆင်းရဲ ရတယ်။ အခုတော့ တစ်အိမ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရပြီ။

ကောင်းတယ်။ ဖြစ်ချင်ကြဦးလေ ရန်၊ ရိုက်ချင်ကြဦးလေ ပဲ။ ရွေးချင်ကြဦးလေ ငါ့သား သူ့သား။

တွေးရင်းက မျက်ရည်တွေ ထပ်ကျလာပြန်သည်။ ငါ့မှားနေပြီ။ ငါ့စိတ်တွေ ရိုင်းနေပြီ။ အမှန်က ကိုမြတ် မေမေအနားမှာ နေပေးသလို ငါက အဖေအနားမှာ နေပေးရမှာ။ မိဘတွေ မိဘတာဝန် မကျေဘူးလို့ ငါက အပြစ်တင်နေတာ။ ငါကရော သားကောင်း ဟုတ်လို့လား။ အရွယ်ရောက်ပြီးသား သားတစ်ယောက်က ဒီအချိန်မှာ မိဘရဲသောကကို မျှဝေခံစားပေးနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား။

လ ကံ ရည် ကျော်

ခံစားတယ်လေ၊ ခံစားနေတာပဲ။ ဒီထက်ခံစားရရင် သေတော့မယ်။ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ထပ်ကျလာပြန်သည်။

မခံစားနိုင်တော့သည့်အခါ၊ နေရာမှထ၍ အောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှာလည်း လွှမ်းအောင်မြင်ကို တားမယ့်သူ၊ စကားပြောမယ့်သူ မရှိ၊ အိမ်ဖော် ကရင်မကြီး မပြုံးလည်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ထိုင်၍ ငိုနေသည်။

လွှမ်းအောင်မြင် နောက်ဖေးကနေ လှစ်ခနဲထွက်ခဲ့ပြီး နောက်ဖေးနင်းဆီခြံသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ တစ်ခြံလုံး တစ်အိမ်လုံးက မှောင်မည်းနေသည်။ ည ၁၀ နာရီလောက်ရှိပြီဆိုတော့ အားလုံး အိပ်သွားကြပြီ ထင်သည်။

ခြံတံခါးကလည်း သံကြိုးပတ်၍ သော့ခတ်ထားသည်။

အနီရောင်သုတ်ဆေးတွေ ပြယ်လွင့်နေသော သစ်သားခြံ တံခါး၏ ရှေးဘေးညာဘက်တွင် ခုံတန်းရှည် ကလေးတစ်ခု ခနော်နီခနော်နဲ့ ရိုက်ထားသည်။ အဲသည့် ခုံကလေးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်၍ လွှမ်းအောင်မြင် ဆက်ငိုသည်။

ငိုနေလိုက်တာ ဘယ်လောက် ကြာသွားသည်မသိ။ သတိရ၍ ဘေးဘယ်ညာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နင်းဆီခြံဘက်သာမက သူ့အိမ်ဘက်က မီးများပါ ငြိမ်းနေပြီ။ သူမရှိတာလည်း ဘယ်သူမှ သိပုံမပေါ်။ လကွယ်ညဆို လပင်မရှိ။ ယခုတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ငိုနေသည့်သူရယ်၊ ခေါင်းပေါ်က ကြယ်ကလေးတွေရယ်ပဲ ရှိနေသလိုလို။

မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့ဘေးမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရှိနေသည်။ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်တော့ မှောင်ထဲမှာ သူ့နံ့ဘေးမှာ ထိုင်နေသူက သက်ပြင်းချ၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဖွင့်ပြသည်။

“ကိုအောင် နဒီပါ။ ကိုအောင် ငိုနေတာတွေတော့ နဒီဝမ်းနည်းပြီး အားပေးချင်လို့ ဆင်းလာတာ။ ဘယ်လိုအားပေးရမလဲ မသိဘူး။ အဲဒါနဲ့ ဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေတာ”

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်အောက်မှာ လှပသော မျက်နှာကလေးကလည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေသည်။

“နဒီရယ်၊ ကိုအောင်မှာ ညီလေး မရှိတော့ဘူး”

“ကိုအောင်မှာ ညီမလေး ရှိပါသေးတယ် ကိုအောင်ရယ်။ အဲဒီညီမလေးက ကိုအောင်ငိုနေတာကို မြင်ရရင် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရတတ်တယ် ဆိုတာလေးလည်း သတိရပေးပါဦး”

“နဒီလေးရယ်”

လွှမ်းအောင်မြင် နဒီပန်းလေးကို ညင်သာစွာ ပွေဖက်မိသည်။ နဒီက လွှမ်းအောင်မြင်၏ နီးရာ ပန်းတစ်ဖက်ကို မှီ၍ တိုးတိတ်စွာ ငိုကြွေးနေပါသည်။

e

အဲသည်နောက်တော့ မီးတွေလင်းလာတာကို သူ မှတ်မိသည်။
 သူ့ ငြိနောက်ဖေးကမ်းလည်း လင်းလာသည်။ နဖီတို့ နင်းဆီခြံထဲက မီးတိုင်မီးတွေလည်း
 လင်းလာသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့် နဖီမျက်နှာပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များလည်း ကျလာသည်။
 နဖီကလေးက အလန့်တကြား သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပို၍တိုးဝင်လိုက်သည်။ သူကလည်း ယောင်
 အမ်းအမ်းနှင့် နဖီ ပခုံးကလေးကို တိုး၍ ဖက်ထားမိသည်။
 “ဖိုးအောင် မင်း ဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များ နောက်ကွယ်မှ ဖေဖေအသံမာကြီး ထွက်လာသည်။ ဖေဖေ မေမေ
 ကိုမြတ်၊ ဒေါ်ပြုံး၊ အလုပ်သမားတချို့လည်း ပါသည်။
 “ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လို့ ဒီမှာလာထိုင်နေတာ။ နဖီက ကျွန်တော့်ကိုသနားလို့ လာအားပေး
 နေတာ”
 ဖေဖေမျက်နှာကြီး တွန့်လိမ်သွားသည်။ ထိုင်နေသော သူ့လက်ကို ဆောင်ဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ
 မတ်တတ်ရပ်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ နဖီက ထိုင်လျက်သားကလေး ကျန်နေခဲ့သည်။
 “ဘာနဖီလဲ၊ ဘာစိတ်ညစ်တာလဲ၊ မင်းကို နည်းနည်းဖျားနေလို့ မင်းအမေက အိမ်ထဲမှာပဲ
 နေရမယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ နာရီလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်အချိန် ရှိနေပြီလဲ”
 “နဖီက ကျွန်တော့်တူမ အငယ်ဆုံးပါ ဦးလွမ်းမိုးသူ”
 အေးဆေးတည်ငြိမ်သော ဦးအသံ ထွက်လာသဖြင့် လွမ်းအောင်မြင် လှည့်ကြည့်မိသည်။ နဖီက

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

မတ်တတ်ရပ်လျက်သား။ နဒီကို မမယမုံက ဖက်ထားသည်။ ဒေါ်လေးလည်း ဘေးမှာ ရပ်လျက်သား။

ဦးလွမ်းမိုးသူက တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြော။

“ဦးလွမ်းမိုးသူတို့ဘာသိဘာသာ နေခဲ့ကြပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုကလေးက ဦးလွမ်းမိုးသူတို့ အိမ်နောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ကြတာပဲ ဦးလွမ်းမိုးသူ။ ကျွန်တော်တို့က မိဘတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေပါ။ ငွေကြေးလည်း မချမ်းသာကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီ မိဘမဲ့ တူ၊ တူမကလေးတွေကို သူတို့မိဘတွေရှိနေရင် ပေးနိုင်မယ့်မေတ္တာနဲ့ နွေးထွေးမှု အမြဲပေးနေခဲ့တာပါ။ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူတို့ သုံးယောက်တင် မကတော့ဘူး။ အမြဲတမ်း ဆူညံပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဦးလွမ်းမိုးသူတို့ အိမ်က သားတစ်ယောက်ပါ ရောက်လာတယ်။ မေတ္တာငတ်လို့ မေတ္တာ လာရာနေတာပါပဲ။ ယမုံဆီက သူ့မှာ မရှိတဲ့ အစ်မတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို ရတယ်။ နဒီဆီက သူ့မှာမရှိတဲ့ ညီမတစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာကို ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကလေး ဒီမှာ တစ်ချိန်လုံးပျော်နေတာ ဦးလွမ်းမိုးသူတို့လည်း သိမှာပါ။ အခုလည်း သူ ညီကလေး သေသွားလို့ သူ့စိတ်နှလုံး ကြေကွဲနေရာတယ်။ အဲဒီကလေး သေရတဲ့ကိစ္စမှာလည်း အဲဒီကလေးကို တစ်ဖက်စောင်းနင်း အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ ဦးလွမ်းမိုးသူတို့ရဲ့ အပြစ်တွေ ပါသင့်သလောက် ပါတာပဲ မဟုတ်လား။ နဒီက လွမ်းချစ်ခင်ကို မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လွမ်းအောင်မြင်ကို အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လို တွယ်တာနေတော့ သူ့အစ်ကိုငိုနေတာ သူမကြည့်ရက်လို့ ဆင်းသွားတာပဲ။ ဦးလွမ်းမိုးသူတို့ပေးဖို့ ပျက်ကွက်နေတဲ့မေတ္တာကို ကျွန်တော်တို့မိသားစုက ဖြည့်ပေးနေတာပါ။ ကျေးဇူး မတင်ရင်နေပါ။ အပျိုပေါက် သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရှက်ရစေမယ့် အမူအရာ တွေတော့ လုပ်ပြုမနေပါနဲ့။ အားနာတတ်စမ်းပါ”

ဦးအသံက အေးဆေးသော်လည်း စကားလုံးတို့က ပြတ်သားလွန်းသည်။ ဦးလွမ်းမိုးသူက ဘာမှ ပြန်မပြော။ နဒီကလေးကလည်း ယမုံပန်းကို ခေါင်းဖို၍ တသိမ်သိမ် ငိုကြွေးနေသည်။ လွမ်းအောင်မြင် မနေနိုင်တော့။

“မမယမုံ၊ နဒီကလေးကို အထဲခေါ်သွားလိုက်ပါ။ ဦးကိုလည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေက သားတစ်ယောက် သေထားလို့ သိပ်စိတ်ညစ်နေလို့ပါ”

“ဖိုးအောင် လာစမ်း၊ ဝင် အိမ်ထဲကို အခုဝင်”

ဦးလွမ်းမိုးသူက လွမ်းအောင်မြင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ အိမ်ဘက်သို့ တွန်းလွှတ်သည်။ ခေါ်ခင်ခင်မြင့်က မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် လှမ်းတာသည်။

“အရမ်းမလုပ်နဲ့လေ၊ ကလေး ဖျားနေတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ဦးလွမ်းမိုးသူက ခေါ်ခင်ခင်မြင့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်သည်။

“မင်းသား ဆေးမိနေပြီ”

အံ့ကြိတ်ထားသော လေသံနှင့် ပြောသည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

“အိမ်ထဲ ရောက်တော့လည်း ဖေဖေ ဒေါသထွက်နေတုန်းပဲ။ အဲဒီ ဆေးမိနေပြီဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တော့ သိပ်ရှက်တာပဲ။ ဒီစကားက မယယပုံ၊ ညီမလေး နဒီနဲ့ ကျွန်တော့် ကြားမှာရှိတဲ့ ဖြူစင်တဲ့ မေတ္တာကိုလည်း ဖော်ကားရာကျတယ်။ မယယပုံတို့၊ ညီမလေး နဒီတို့ မိသားစုကလေးကိုလည်း နှိပ်ရာကျတယ်။ ငွေကြေးမချမ်းသာရင်နေမယ်၊ အမြဲတမ်းစိတ်ချမ်းသာ နေကြတဲ့ ဒီလို အိမ်ကလေးထဲကို အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဝင်ရောက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အင်မတန် ကံကောင်းတယ်လို့တောင် ယူဆရမယ့် ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးကို သူတို့ကပဲ ဆေးပြန်ခတ် စရာတဲ့လား။”

ပြောရင်းက ချွေးတွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာသော လှမ်းအောင်မြင်၏နဖူးကို အိမ်ပြတ်က စက္ကူစလေးနှင့် တိုသုတ်ပေးသည်။

“နောက်မှပဲ ဆက်ပြောပါလား အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို နားပါဦး။”

လှမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍ ခေါင်းခါပြသည်။

“အဲဒီည အကြောင်းကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ခေါင်းထဲမှာ အပေါက်ဖြစ်နေတဲ့ ဟာကွက်တွေ အများကြီးပဲ။ အခု ဖျားပြီး အဖျား ကျခါစ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ တစ်ဆက်တစပ်တည်း ပေါ်လာတာ။ သတိရတုန်း ပြောချင်တယ်။”

ဆရာချစ်က “ဘယ်လို ဟာကွက်တွေလဲ”ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘာတွေပြန်ပြောထည့်လိုက်သလဲ ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့။ အရင်တုန်းက ကျွန်တော် ဘာတွေပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိဘူး။ ဖေဖေ အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတယ် ဆိုတာပဲ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို”

“ဘာတွေလဲ”

“ဦး ပြောခဲ့တာမျိုးတွေပဲ။ ဦး ထက်တော့ နည်းနည်းပိုပြင်းထန်တယ်။ သားသမီး ဘယ်လို ခံစားရမယ်ဆိုတာမတွေးဘဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်ချိန်လုံး စွပ်စွဲ အပြစ်တင်နေကြတာ။ သားသမီးပညာရေး အရေးကြီးတဲ့အချိန် ပဲရိုင်းမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာ။ သားသုံးယောက်ကို သူ့သား ကိုယ့်သား ခွဲခြားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘေးဖယ်ထားတာ။ အကုန်လုံး အကုန်လုံးပဲ။”

ဆရာချစ် သက်ပြင်းချသည်။

“မိတော့ မပြောသင့်ဘူးလေကွာ”

လှမ်းအောင်မြင် ကွဲအက်သောအသံနှင့် ရယ်သည်။

“ခုနေခါ ပြန်စဉ်းစားတော့လည်း ကျွန်တော် နောင်တရပါတယ်။ အဲဒီ ညကတော့ ကျွန်တော် တကယ်ပဲ ဖျားနေတယ်။ ပြောရင်း ပြောရင်းကလည်း အဖျားက ထပ်တက်လာသလိုပဲ။”

“ငါ့ကိုသာ ငါ့သားသမီးက အဲသလိုလာပြောနေရင် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။”

ဆရာချစ် ညည်းတော့ လှမ်းအောင်မြင်က ရယ်ပြန်သည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ဖေဖေကတော့ သိပါတယ်။ ဘာလုပ်ရမုန်း”
“ဘာလုပ်လို့လဲ”
“ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်ကန် ထည့်လိုက်တယ်လေ”

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ၊ ရှင်သား မဟုတ်ဘူးလား၊ ရှင် သွေးသားအစစ်၊ ကလေးက နေလည်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

မေမေအသံတို့ တုန်ယင် အက်ကွဲနေသည်။ မေမေ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မျက်ရည်တို့ ဧလဟော စီးကျနေသည်။

မေမေက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ လွှမ်းအောင်မြင်၏ ခေါင်းကို ထွေးပွေထားသည်။ မေမေ၏ အထိအတွေ့က လွှမ်းအောင်မြင်၏ နှလုံးသား အရည်ပျော်ကျလောက်အောင် နူးညံ့ နွေးထွေးနေသည်။

မေမေ ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို အဲသလောက် ချစ်သွားခဲ့ရတာလဲ။

ဖေဖေလည်း မျက်နှာပျက်သွားပါလား။

ဦးလွမ်းမိုးသူ ဇက်ကျိုးသွားသည်။ လွှမ်းအောင်မြင် ရှေ့မှာ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“သားရယ်၊ ဆောရီးကွာ နာသွားလားဟင်”

ချက်ချင်း အမူအရာ ပြောင်းသွားသော ဖေဖေကို လွှမ်းအောင်မြင် မယုံနိုင်ပါ။ ဖေဖေက သူ့ခေါင်းဆီ လက်လှမ်းတော့ သူ အလန့်တကြား ရုန်းထွက်သည်။ ဖေဖေက နောက်တစ်ကြိမ်လက်လှမ်း ပြန်သည်။ သူက ထိုင်လျက်ကပင် နောက်ဘက်သို့ ငွတ်ရုန်းသည်။ မေမေက ဖေဖေကို လက်ကာ ပြသည်။

သူ့ကိုယ်ပူရိုန်က တစ်ရိပ်ရိပ် တက်လာသည်။

“နောက်ပိုင်းကျတော့ ခေါင်းက မထောင်နိုင်တော့ဘူး။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲချလိုက်တော့လည်း တစ်ခါတစ်ရံနဲ့ ထိုးကိုက်တာ မခံနိုင်တော့ဘူး။ မေမေက ခေါင်းရင်းမှာထိုင်ပြီး ပွေထားရတယ်။ မေမေ အဲဒီညက စကားသိပ်မပြောဘူး။ အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်ရည်တွေပဲ ကျနေတယ်။ ဖေဖေကလည်း ဘယ်မှ မသွားဘူး။ အခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်တော့်ဘုရားအိမ်မှာ ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ဆရာဝန်လည်း လာတယ်။ အဲဒီကတည်းက ဆရာဝန်က ငှက်ဖျားဖိုးဦးနောက်ထဲဝင်တယ် ထင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သတိမလစ်သေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲသလို ပြောရလဲလို့တောင် အံ့ဩနေ သေးတယ်။ ဆရာဝန်က ဆေးရုံ တက်စေချင်တယ်။ ဖေဖေတို့ကလည်း သဘောတူတယ်။ ပစ္စည်းတွေ ထည့်နေကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နီးလာတော့ ဆေးရုံမှာ မနက် လင်းနေပြီ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်ပျော်တယ်ပဲ ထင်တာပဲ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ကျွန်တော် သတိလစ်သွားတာလို့ ပြောတာပဲ”

လ ကံ ရည် ကျော်

ဆရာချစ်က သက်ပြင်းချသည်။

“ကံ ဦးနှောက်ထဲ ငှက်ဖျားပိုးနှစ်ခါ ပြန်ဝင်တဲ့ကောင်၊ နားတော့ နားဦးဟ။ ဒီတစ်ခါ မင်းပြန် သတိလစ်သွားရင် တို့ပါ အပြစ်ဖြစ်တော့မယ်”

လွှမ်းအောင်မြင်က ပြုံး၍ ခုတင်ပေါ်၌ ဆန့်ဆန့် လှဲချလိုက်သည်။ ဖိမြတ်က ခေါင်းအုံးကို အနေတော်ပြင်ပေးပြီး စောင့်ကို ရင်ဘတ်အထိ လွှမ်းပေးသည်။

“ဆရာချစ် နားခိုင်းတော့ မမယမုံ ဆေးရုံလိုက်လာတဲ့အကြောင်း မပြောရတော့ဘူးပေါ့”

ဥက္ကာကဝင်၍ “မလေး လိုက်လာတဲ့ အကြောင်းပါပေါ့”ဟု ထောက်တော့ လွှမ်းအောင်မြင် မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ အဲဒါလည်း ခေါင်းထဲမှာ အပေါက်ပဲ၊ မလေး လိုက်လာတာ ကျွန်တော် လုံးဝမမှတ်မိဘူး”

“မမှတ်မိလည်း နောက်မှစဉ်းစား ငါ့လူ။ ခု နားတော့”

ဆရာချစ်က ဟန့်လိုက်သည်။

ခေါင်းထဲမှာ သွေးက တဒိန်းဒိန်း ဆောင့်နေသည်။ မျက်စိမိတ်၍ နားနေချင်သော်လည်း မျက်စိ မိတ်လိုက်သည်နှင့် မေမေက “သားသား”ဟု လာ ခေါ်တတ်သည်။ ညကလို သတိပြန်လစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ဟန် တူသည်။

သည်တစ်ခါတော့ တော်တော်ကြာကြာ မျက်စိမိတ်ပြီး မိန်းနေသည်အထိ မေမေခေါ်သံ မကြားရ။ အတော်ကြာမှ

“အောင်”

မျက်လုံးကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှည်လျားနွဲ့ပျောင်းသော ဆံနွယ်တွေဘေးက ညှိလဲ့၍ ကြင်နာရိပ် လွှမ်းနေသော မျက်ဝန်း ကလေးများ။

“မမယမုံ”

လွှမ်းအောင်မြင်အသံက တော်တော်ကျယ်သွားသည်။ မမယမုံက ဘေးကို လှည့်ကြည့်သည်။ ဖေဖေက ထိုင်နေရာမှထ၍ သူတို့ဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး အခန်းအပြင် ထွက်သွားသည်။ မေမေကိုတော့ မတွေ့။

“မောင်လေး နေသာရဲ့လား”

လွှမ်းအောင်မြင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“တော်တော် သက်သာသွားပါပြီ မမ။ နဒီလေးရောဟင်၊ နဒီများ၊ အရမ်း စိတ်ညစ်နေသေးလား”

မမယမုံက ပြုံးသည်။

“နဒီက လိုက်ချင်တယ်တောင် ပြောတာ။ မမက မနေကတင် အထင်လွဲစရာတွေ ဖြစ်ထားတာ

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ခဏနေပါဦးလို့ ထားခဲ့တာ”

လွမ်းအောင်မြင်က သက်ပြင်းချသည်။

“နမိ သနားပါတယ်။ ဦးကိုလည်း အားနာလိုက်တာ”

မမယမုံက ရယ်သည်။

“မနာနဲ့ ဦးက အောင်ဖေဖေကို ရန်ဖြစ်လိုက်မိလို့ ဆိုပြီး သူကတောင် ပြန်အားနာနေတာ”

“ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်သေးတယ်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရန်ဖြစ်တာလေ၊ ဖေဖေနဲ့ပေါ့။ ညက ထပ်ဖြစ်တယ်”

လွမ်းအောင်မြင်က ညက ဖြစ်ပျက်ပုံများကို ယမုံကို ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ ယမုံ မျက်နှာကလေး ပိုင်းငေးသွားသည်။

“မပြောသင့်ပါဘူး အောင်ရယ်၊ မိဘကို”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဖေဖေက မမတို့ကို ထိပါးပြောဆိုသလိုဖြစ်လို့ မခံချင်လို့ ပေါက်ကွဲ သွားတာပါ”

ယမုံက ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါပါသည်။

“မိဘတွေ၊ လူကြီးတွေဆိုတာ အလုပ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်တွေမှာ မျက်နှာမူလိုက် တိုင်း၊ ဦးတည်လိုက်တိုင်း ပေါက်ကွဲမှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးမှ အိမ်ပြန်လာပြီး အပန်းဖြေရတဲ့ သူတွေပါ အောင်ရယ်။ သားသမီးက အိမ်မှာ ထပ်ပေါက်ကွဲပြနေရင် သူတို့ဘဝ ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းသလဲ။

“သားသမီးတွေရဲ့ ခံစားချက်ကျတော့ မိဘကိုပြောမပြရင် ဘယ်သူ့ကို သွားပြောပြရမလဲ မမရဲ့။ မမယမုံက ပြုံးသည်။

“စာအုပ်တွေကို သွားပြောရမှာပေါ့ အောင်ရဲ့”

လွမ်းအောင်မြင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“စာအုပ်တွေ ဟုတ်လား မမ”

“ဟုတ်တယ်။ လောကကြီးအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားသမီးနဲ့ မိဘကြားက နားလည်မှု လွဲတာတွေ၊ ခံစားရတာတွေ၊ ပေါက်ကွဲရတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ချစ်သူတွေ၊ အိမ်ထောင်ဖက်တွေနဲ့ ဆက် ဆံရေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အစာမကြေတာတွေ၊ မေးခွန်းမေးချင်လာတာတွေရဲ့ အဖြေဟာ ဘယ်စာအုပ်မှာမှ မပါဘူးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။ စာဖတ်ရင်း အပန်းဖြေတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ခံစားရသမျှ ပေါက်ကွဲချင်သမျှတွေရဲ့အဖြေဟာ စာအုပ်တွေထဲမှာ အမြဲ ရှာတွေ့မှာပဲ။ မိဘကို သွားအပြစ်ဖွဲ့နေဖို့ မလိုဘူး။ အောင် ဖေဖေနဲ့မမမဟာ ဘယ်လိုပဲ သူတို့အချင်း ချင်း အသွင်မတူဘဲ အိမ်သူဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်နေကြပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ပုံစံတည်း

လ ကံ ရည် ကျော်

ထပ်တူကျနေတဲ့အချက် ရှိတယ်။ အောင် သတိထားမိလား။”

လွမ်းအောင်မြင် မျက်မှောင်ကြွတ်သည်။

“စာမဖတ်တာလား။”

“ဟုတ်တယ်။”

လွမ်းအောင်မြင်က ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။

“မပြောမှ သတိထားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ စာမဖတ်ရုံတင်မကဘူး။ ကျွန်တော် စာဖတ်တာကိုလည်း ကဲ့ရဲ့တယ်။ ဝတ္ထုတွေဟာ လူတွေကို မှိုင်းတိုက်တဲ့အဆိပ်တွေတဲ့။ စိတ်လေ အောင် လုပ်တာတဲ့။”

“ဒါကြောင့် သူတို့ဘဝမှာ ခံစားချက်တွေရှိနေတိုင်း ထွက်ပေါက်ရှာမတွေ့ခဲ့တာလေ။ အဲဒါကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပေါက်ကွဲနေကြလို့ အောင်တို့ ကလေးတွေပါ ရောခံစားခဲ့ကြရတာ မဟုတ်လား။”

“ဒါဆို သူတို့ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြောပြရမှာလဲ မမ”

ယမုံက လှပစွာ ရယ်သည်။

“အောင်က သားလေ၊ ဘယ်လိုပြောပြလို့ရမှာလဲ။ အရေးကြီးတာက သူတို့အများကို သင်ခန်းစာယူ၊ သူတို့မှာတဲ့အများမျိုး ကိုယ်မများနဲ့။ ပြီးတော့ မိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ သားသမီးအပေါ် ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ လိုအပ်ချက်တွေ ရှိခဲ့ရုံနဲ့ သူတို့က မိဘတွေလေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိ သမျှ တခြား တခြားသောလူတွေအားလုံးထက် အောင်အပေါ်မှာ ကောင်းနေတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့။ ဒါဆို အောင် မိဘကို အပြစ်မမြင်တော့ဘူး။ မိဘကို အပြစ်မြင်ရင် မိဘကလည်း စိတ်ဆင်းရဲရ ကိုယ်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရ အကုသိုလ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်အောင်ရယ်။”

စကားအရှည်ကြီးပြောပြီး မောသွားဟန်ဖြင့် ယမုံက လွမ်းအောင်မြင်ကို ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့် နေသည်။

လွမ်းအောင်မြင်က ပြတင်းဝမှ ထိုးနေသောနေရောင်ကြောင့် ယမုံ ဆံနုအနားသတ်မျှင်ကလေး များ ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသည်ကို ငေးကြည့်နေရင်းက မအောင်နိုင်ဘဲ ပြောမိသည်။

“မိဘဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ လူတွေအားလုံးထက်တော့ ကျွန်တော်အပေါ်မှာ ကောင်း တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ မမက လူမဟုတ်ဘဲ နတ်သမီးကလေးပဲ ဖြစ်မှာပဲ။ မမ လောက် ကျွန်တော် စိတ်ထားတတ်အောင် ဆုံးမခဲ့တာ ရှိမှမရှိဘဲ”

ယမုံက လှပစွာရယ်သည်။

“ဖြစ်ချင်ပါတယ် ငါ့မောင်ရယ်။ ဂါးဒီးယန်းအိန်ဂျယ်လို့ခေါ်တဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်သမီးလိုမျိုးပေါ့။ လိုအပ်တာလည်း ဘာမှမရှိ၊ ဖြစ်ချင်တာလည်း ဘာမှမရှိ၊ သူများကိုပဲ လိုက်ဖြည့်ဆည်း စောင့် ရောက်ပေးနေရတဲ့ ဘဝမျိုး။ မမသာဆို သိပ်ပျော်မှာပဲ”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ခြေသံများ တရုတ်ရုပ် ပေါ်လာသည်။
 ယခုက လှည့်ကြည့်သည်။
 “ကဲ အောင့် ဖေဖေနဲ့မေမေ ဖြစ်မယ်။ သူတို့က အောင်နေမကောင်းနေလို့ မမကို ကြည့်ဖြူ
 နေတာ။ အခုလောက် နေကောင်းနေတာတွေရင် မောင်းထုတ်ချင် ထုတ်မှာ။ မမသွားမယ်နော်”
 “ဟုတ်ကဲ့ မမ”
 လှမ်းအောင်မြင်ရင်ထဲတွင် ဟာခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။
 ပြည်တော်သာလမ်းနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းထောင့်တွင် ဆိုင်ကယ်စီးလာသော ဓုရဲကြပ်ကလေး
 နေလင်းနှင့် ဆရာချစ် ဆုံသည်။ နေလင်းက ဆေးရုံလိုက်သွားမလို့ဟု ဆိုသည်။
 “ဆေးရုံ နောက်မှလိုက်။ တို့ကောင်က အဖျားလည်း စကျပြီး သတိလည်း ကောင်းကောင်းရနေပြီ။
 မင်း ငါ့ကို သစ္စာလမ်းဘက် လိုက်ပို့”
 “ရတယ်လေ ဆရာချစ်။ သစ္စာလမ်း ဘာရှိလို့လဲ”
 “ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေး ဆေးခန်းရှိတယ်။ ဒီအချိန်ဆို သူ ဆေးခန်းမှာရှိမှာပဲ”
 နေလင်းက လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်သည်။ ည ၇ နာရီ။
 “ဆရာချစ်က လူနာရှင် ဖြစ်ချင်နေတဲ့လူကို လူနာပြန်အပ်မလို့လား”
 ဆရာချစ်က ရယ်သည်။
 “မိဘတွေ ဖုန်းဆက်တာရလား မေးမလို့ပါကွာ”
 “ကဲ လာ”

ဆေးခန်းကလေးက ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် အိမ်တစ်လုံးနှင့် ကားဂိုဒေါင်လို အဖီကလေးမှာ ဖွင့်ထားခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်နှင့် လူနာ ဆတူလောက်ရှိသော ဗြိတိသိယ လူနာမရှိဘဲ ရှင်းနေသည်။
 ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက ဆေးခန်းလူနာစောင့်သော ခုံတန်းရှည်ကလေးမှာ အသိအကျွမ်း
 ဖြစ်ဟန်တူသော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ထိုင်စကားပြောနေသည်။
 “ဟာ ဆရာချစ်၊ လာ ဆရာ”
 ဆရာချစ်က လူငယ်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတန်းရှည်မှာ ဝင်ထိုင်
 လိုက်သည်။
 လူငယ်မှာ သိသိသာသာ ရုပ်ရည်ချောမောသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မကွေးတွင် တစ်ခါမှ မဆုံဖူးသူ
 ဖြစ်သည်။
 ဆရာချစ်က ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးကို နေလင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး မိဘတွေနဲ့ အဆက်
 အသွယ်ရလား ဒေါက်တာဟု မေးလိုက်ပါသည်။
 “ရောက်နေပြီ ဆရာရဲ့ အခုပဲ ဆေးရုံမှာ “အောင့်”ဘေးမှာထားခဲ့ပြီး ခဏထွက်လာတာ။

လ ကံာ ရည် ကျော်

အဖျားလည်း ကျပါတယ်။ အိပ်ပျော်နေတယ်”

ဆရာချစ်က ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြောသည်။

“ဟိုဟာလေ၊ ဒေါက်တာသူငယ်ချင်း၊ ယခုတိုအိမ်ရော အကြောင်းကြားရ ကောင်းမလားလို့ပါ”

ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးရော၊ လူငယ်ပါ သိသိသာသာ မျက်နှာမျက်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးမှ လှိုင်လှိုင်လေးက ပြန်မေးသည်။

“ဆရာချစ်က ယခုကို သိနေတာလား”

ဆရာချစ်က သက်ပြင်းချ၍ သူတို့ကို လွှမ်းအောင်မြင်ပြောပြခဲ့သော ဦးလက်စိုး၊ ဒေါ်နွယ်နီစိုး၊
ယု၊ ရောနှင့် နဒီတို့အကြောင်းများကို ခရေစတုန်းကျ ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက ဝင်ရောက်ဟန့်တားခြင်းမပြုဘဲ ဆရာချစ်ပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်
နေသည်။

ဆရာချစ်လည်း မထူးတော့ပြီဟု သဘောထားပြီး ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးကိုလည်း “မလေး”
အဖြစ် သူတို့သိထားပြီးကြောင်းပါ ပြောပြသည်။ မလေးက ရှက်ပြီးပြီးသော်လည်း ဝင်မဟန့်ပါ။

အားလုံး နားထောင်ပြီးမှ သက်ပြင်းချသည်။

“အောင် ကလေးဘဝမှာ မိဘတွေကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာဖြစ်စရာတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ
အမှန်ပါပဲဆရာ။ ဦးနဲ့ အန်တီလည်း အဲဒီကိစ္စတွေကို အကြီးအကျယ် နောင်တရခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆက်
တွဲ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေကလည်း တနှင့်တပိုး ခံစားခဲ့ရတာကို”

ဆရာချစ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“လွမ်းချစ်ခင် ရေနစ်သေခဲ့ရပြီး နောက်ပိုင်းမှာမဟုတ်လား”

မလေးနှင့် ညှဉ်သည်လူငယ်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးတော့
လူငယ်က မေးဆတ်ပြတော့ မလေးက ဆရာချစ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“အဲဒီကိစ္စကလေးက စရှင်းပြမုနဲ့ တူတယ်။ မရှင်းပြခင် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး။ ဟောဒါ
လွှမ်းအောင်မြင်ရဲ့ညီ လွှမ်းချစ်ခင်ပါ”

ဆရာချစ်ရော၊ နေလင်းပါ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြပါသည်။

လ ကာ ရည် ကျော်

၁၀

“လွှမ်းချစ်ခင်”

ဆရာချစ်ရော၊ နေလင်းပါ ပြိုင်တူ လှမ်းမတတ် ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့မှ ဆရာချစ်က ကသောကမျော ဆက်မေးသည်။

“ဒါဆိုရင် မောင်ရင်က မသေဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

လွှမ်းချစ်ခင်က ဖြည်းညင်းစွာ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဆို မောင်ရင်က၊ မောင်ရင်က ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ”

မေက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက ဝင်ပြောသည်။

“ဖိုးချစ်က ဘယ်မှမရောက်ပါဘူး ဆရာ။ အဲဒီအိမ်မှာပဲ အမြဲတမ်း ရှိနေခဲ့တာပါပဲ။ မနေ့ကလည်း သူ့အစ်ကိုကို စိတ်ပူလို့ ဖုန်းဆက်ပါသေးတယ်။ အိမ်ဖုန်းပျက်နေလို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သွားခေါ်တာပါ”

ဆရာချစ်ရော၊ နေလင်းပါ နားမလည်နိုင်ကြတော့။

“နို့ ပသိချောင်းမှာ ရေနစ်သွားတယ်ဆို”

လွှမ်းချစ်ခင်က ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ပသိချောင်းမှာ ရေနစ်ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စက အမှန်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မဟုတ် ပါဘူး။ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း “ဆေးအောင်မိုး”ပါ”

ဆရာချစ်နှင့် နေလင်းတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြပြန်သည်။ နေလင်းက စိတ်မထိန်း

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

နိုင်ဘဲ ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို သူက ဘာလို့ မင်းလို့ ပြောခဲ့တာလဲ”

လွမ်းချစ်ခင် မျက်လုံးများက ဆွေးမြည့်ရီဝေသွားသည်။

“ကိုအောင်က သိပ်လိမ္မာတယ် အစ်ကို။ ကျွန်တော်က သိပ်ဆိုတာ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော် တို့ ဆိုးတာတွေကို ကိုအောင်က ဖေဖေနဲ့မေမေကို အသိပေးတိုင်း ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ကာဆီး ကာဆီးလုပ်ပြီး ကိုအောင်ကိုပဲ ရန်လုပ်တယ်။ ကိုအောင်ရင်ထဲမှာ အဲဒါတွေ နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက် ခံစားခဲ့ရတော့ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော့်ကို မရှိစေချင်တော့ဘူး ဖြစ်လာမှာပေါ့။ သူ့အတွင်းစိတ်ထဲမှာ သူပြောဆိုဆုံးမလို့မရတဲ့အပြင် ပြောတိုင်း မိဘကပါ သူ့ကို ရန်လုပ်တာ ခံရတဲ့ညီကို မပြောတော့ဘူး။ သေသွားပြီလို့ပဲ သဘောထားဟန်တူပါတယ်။ အမှန်တော့ ဆေးအောင်မိုး သေတဲ့နေ့က တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ပြန်လာပြောတာ ဆေးအောင်မိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပါ။ ဆေးအောင်မိုး ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ရေထဲဆင်းပြီး ပျောက်သွားတာ မျက်မြင်ကြည့်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော်လည်း တော်တော်သွေးပျက် သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းလည်း အဲဒီ မကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းအုပ်စုနဲ့ လက်တွဲဖြတ်ပြီး ကျောင်း သေသေချာချာ ပြန်တက်ခဲ့ပါတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော် တောင်ငူတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်တောင် ရောက်နေပါပြီ။ ကိုအောင်ကတော့ အဲဒီနေ့ကတည်းကစပြီး ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း စကား မပြောတော့ဘူး။”

ဆရာချစ် ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒါနဲ့ပဲ သူက မင်းကိုသေပြီလို့ ဘာလို့ တို့ကို ပြောခဲ့တာလဲ”

လွမ်းချစ်ခင်က မဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“ပထမတော့ သူ ကျွန်တော့်ကို သူ့ရင်ထဲမှာ ကန့်လန့်ကာ ချပစ်လိုက်ရုံပါပဲ။ အဲဒီဖျား တဲ့နေ့မှာ တော့ ကယောင်ချောက်ချားနဲ့ ကျွန်တော်သေသွားပြီလို့ တကယ်ယူဆသွားဟန် တူတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သားသမီးဆုံးမတာ မမှန်ကန်လို့ ဆိုတာမျိုးတွေ ပြောတယ်။ ဖေဖေက နည်းနည်းလည်း သောက်ထားတော့ ပထမတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ကိုအောင်ကို ကန့်ထည့်လိုက်သေးတယ်။ နောက် မေမေ ငိုယိုတောင်းပန်တော့မှ ကိုအောင် အဖျားကြောင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိ သွားတာ။ ဆရာဝန်ကလည်း ဒါကြောင့် ကိုအောင် ငှက်ဖျားပိုး ဦးနှောက်ထဲဝင်တယ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့ တာ။ တကယ်တော့ အဲဒီအချိန်တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကျွန်တော် ဘေးမှာရှိနေခဲ့တာပဲ။ ဖေဖေကိုတောင် ကျွန်တော်ငိုပြီး ဝင်ဆွဲပါသေးတယ်”

ဆရာချစ် မကျေနပ်နိုင်သေး။

“အဲဒါက ထားပါတော့။ ဒါဆိုရင် ခုထိ မောင်ရင်သေသွားပြီလို့ သူက ဘာကြောင့်ပြောနေရတာ လဲ။ သူ နေကောင်းသွားပြီး ကျောင်းပြန်တက်၊ ဘွဲ့တောင်ရခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

လွမ်းချစ်ခင်က ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

လ ကာ ရည် ကျော်

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဆေးရုံဆင်းပြီးနောက်ပိုင်း ကိုအောင်က အကောင်းပဲ။ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက် စကားမပြောပေမဲ့ ကျွန်တော် မသေဘူးဆိုတာတော့ လက်ခံသွားတယ်။ ဖေဖေ အရက်ပြတ်သွားတာ ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်လိုဆိုပြီး ဆရာတို့ကို သူပြောတယ်နော်။ အမှန်က သူကြောင့်။ သူ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး လျှောက်ပြောနေတာ ပိတ်ကန်လိုက်မိတာ အရက်သောက် ထားလို့။ ဒီအရက်တွေ သောက်သောက်နေလို့ သားသမီးခံစားချက်ကို အမြဲမမြင် ဖြစ်နေခဲ့တာ။ သူ သိပ်ခိုက်တဲ့အဖေ ဖြစ်နေပြီလို့ ညည်းတွားပြီး ဖေဖေက အရက်ကို သစ္စာဆိုပြီး ဖြတ်လိုက်တာ။ အဲသည့်နောက်ပိုင်းလည်း ကျွန်တော်တို့တစ်အိမ်လုံး ကိုအောင်ကို ပိုင်းဂရုစိုက်ကြပါတယ်။ ကိုမြတ်က ဆိုရင် ရန်ကုန်မှာမနေတော့ဘဲ တောင်ငူမှာ လာနေတာ။ သူ့ညီကို သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့်ပဲ။ ကိုအောင်လည်း ပုံမှန်ပါပဲ။ စာလည်း လိုက်နိုင်ပြီး ဘွဲ့လည်း ရသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသားစုနဲ့တော့ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေတယ်။ ဘွဲ့ရပြီး ဒီမှာ အင်တာနက်ဆိုင်ဖွင့်ချင်တယ်ပြောတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေက ပထမ စိတ်မချဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ထည့်ချင်တာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျောင်းမပြီးသေးဘူး။ ကို အောင်ကိုလည်း တားလို့မရဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ သွားလိုက်ပြန်လိုက် လုပ်နေကြတာ”

လွမ်းချစ်ခင်က စကားပြောခဏာရပ်၍ ပင့်သက်ရှိက်သည်။

“သွေးက စကားပြောတယ် ပြောရမလားမသိဘူး။ ဒီရက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် စိတ်လေးနေတယ်။ ကိုအောင်ကိုလည်း ညတိုင်း အိပ်မက်မက်တယ်။ မေမေကိုပြောပြတော့ မေမေလည်း အတူတူပဲ။ ညတိုင်း ထထိုင်နေရသတဲ့။ တကယ်တော့ မေမေက ကိုအောင်နေမကောင်းတုန်းက ပြောတဲ့စကား တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး နှစ်ကြာလာတဲ့အထိ တပြည့်ပြည့် ခံစားနေရတာ။ ခဏခဏလည်း ငိုတယ်။ သား ကိုအောင်ကို မေမေ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ ယုံတဲ့အထိ ပြောပြချင်လိုက်တာ သားငယ်ရယ်” လို့ ခဏခဏ ညည်းညည်းနေတာ။ မနေ့က ကျွန်တော်လည်းပြောရော မေမေက ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာပဲ။ ထင်တဲ့အတိုင်း ကိုအောင်က စိတ်တွေကယောင် ချောက်ချား ပြန်ဖြစ်နေတာကိုး”

နေလင်းက “ဒါပေမဲ့ မဖျားခင်ကတည်းက သူ အဲဒီလိုတွေ ပြောနေခဲ့တာပဲ” ဟု ဝင်ပြောသည်။ ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက ဝင်ဖြေသည်။

“အောင့်ဝေဒနာက ငှက်ဖျားချည်းသက်သက်ကြောင့် ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်သိပ်ထိခိုက်ခံစား ခဲ့ရလို့ဖြစ်တာ။ ပထမတစ်ခေါက် ဖြစ်ခဲ့တော့ ကျွန်မလိုက်သွားတုန်းက တောင်ငူဆေးရုံက သမား တော်ကြီးက ရှင်းပြတယ်။ စိတ်ရောဂါအပြင်းစားတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ Obsession လို့ ခေါ်တယ်။ စွဲလမ်းလွန်တာ။ ငှက်ဖျားကောင်းသွားလည်း စိတ်ဝေဒနာ ပြန်ပိစီးရင် ပြန်ပေါ်နိုင်တယ်တဲ့။ ကုစရာ ဆေးဆိုလို့ တစ်ဖျိုးပဲရှိသတဲ့”

“ဘာဆေးလဲ”

“မေတ္တာတဲ့”

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

အားလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေကြပြီးမှ ဆရာချစ်က တိုးတိုးပြောသည်။

“သူ ရနေသားပဲ”

ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက မျက်နှာပင့်သည်။

“ဘာကိုလဲ ဆရာ”

“မေတ္တာလေး သူ အနောက်ဘက်နင်းဆီခြံထဲက မိသားစုအိမ်က ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ အလုံ အလောက်ရနေသားပဲ။ သူ ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး”

ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးနှင့် လွမ်းချစ်ခင်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့် ကြည့်နေသည်။

နောက်တော့ ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တော့ လွမ်းချစ်ခင်က သူ့လက် ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုထုတ်၍ ဆရာချစ်ကို လှမ်းပေးသည်။

“ဒါက ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်နောက်က နင်းဆီခြံဓာတ်ပုံပါ ဆရာ။ ကိုအောင် ငေးငေးကြည့်နေကျ ပြတင်း ပေါက်လေးကနေ ကျွန်တော် လှမ်းရိုက်ထားတာပါ”

ဆရာချစ်ရော၊ နေလင်းပါ ဓာတ်ပုံကို အလှအယက် ပူးကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

နင်းဆီခြံမှာ နင်းဆီခြံမြစ်ခဲပူးသည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိသော်လည်း ဓာတ်ပုံထဲက အနေအထား တွင်တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ့်သူမရှိဘဲ မစ်ထားသည့် ခြံတစ်ခြံသာ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခြံလုံးလည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာ ပိတ်ဆို့နေပြီး မည်သည့်လယ်ကွင်းမှလည်း မရှိ၊ မည်သည့်မျှင်းငှက်ကလေးတွေမှလည်း မရှိ။ သည်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလုံးတွင် လွမ်းအောင်မြင်ပြောခဲ့သည့် ဓာတ်လမ်းထဲမှ ဓာတ်ကောင်ဆို၍ ခြံဝင်းတံခါး ခနောနီခနောနဲ့ ခြံထဲက ကွပ်ပျစ်အဟောင်းကလေးနှင့် ခြံရှေ့က ခုံတန်းရှည်အပျက်ကလေးသာ ရှိသည်။

အဆိုဆုံးကတော့ ခြံထဲတွင် မည်သည့်အိမ်မှ မရှိပါ။ ချစ်စရာအိမ်ကလေး ဘယ်ရောက်သွား ပြီလဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဒီလိုဖြစ်သွားတာလဲ။ သူတို့မိသားစု ကလေး က ဘယ်ကို ရောက်သွားတာလဲ”

လွမ်းချစ်ခင်က ခေါင်းကို ဖြည့်ညှင်းစွာ ခါသည်။

“အဲသည့်ခြံကလေးက ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဲသည့်အတိုင်းပါပဲ ဆရာ။ ဘယ်တုန်းကမှ ပြောင်းလဲမသွားပါဘူး။ ယခုတို့ နဒီတို့အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ စကြားဖူးတာကတော့

လ ကံ ရည် ကျော်

အဲဒီ ကိုအောင် အဖျားကြီးတဲ့ညက ကိုအောင်ကို လိုက်ရှာကြရင်း အဲဒီအိမ်ရှေ့ ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာတွေတာက စတာပါပဲ”

“နဒီနဲ့လား”

“တစ်ယောက်တည်းပါ ဆရာ”

“ဖိုးအောင် မင်း ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဖေဖေက အသံညွှန်ပြီးနဲ့ မေးသည်။ လက်နှိပ်စာတိမ်းရောင်အောက်တွင် ခုံတန်းရှည် အပျက်ကလေးအပေါ် တစ်ယောက်တည်း ကြောင်တက်တက် ထိုင်နေသော လွမ်းအောင်မြင်က ကိုယ့်ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ညစ်လို့ ဒီမှာလာထိုင်နေတာ။ နဒီက ကျွန်တော့်ကို သနားလို့ လာအားပေးနေတာ”

လွမ်းမြင့်မြတ်က နဒီဟု ကြောင်တက်တက်ရေရွတ်၍ လွမ်းချစ်ခင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ လွမ်းချစ်ခင်က လွမ်းအောင်မြင်၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို မျက်စိကစားကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှ မရှိ။ မောင်နှင့် မည်းမည်း။

လွမ်းချစ်ခင် ကျောထဲက စိန်တက်သွားသည်။

ဦးလွမ်းမိုးသူက လွမ်းအောင်မြင် လက်ကိုဆွဲ၍ လွမ်းအောင်မြင် မတ်မတ်ရပ်လျက်သားဖြစ်သည် အထိ ထူလိုက်ပါသည်။

“ဘာနဒီလဲ၊ ဘာစိတ်ညစ်တာလဲ၊ မင်းကို နည်းနည်းဖျားနေလို့ မင်းအမေက အိမ်ထဲမှာပဲ နေရမယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ နာရီလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ”

လွမ်းအောင်မြင် အကြာကြီး ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် ဘေးက အမှောင်ထုထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ လေသံတိုးတိုးနှင့် ပြောသည်။

“မမယမဲ့၊ နဒီကလေးကို အထဲခေါ်သွားလိုက်ပါ။ ဦးကိုလည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဖေဖေက သားတစ်ယောက်သေထားလို့ သိပ်စိတ်ညစ်နေလို့ပါ။”

သားတစ်ယောက်သေထားလို့ ဆိုသည့်စကားကြောင့် လွမ်းမြင့်မြတ်နှင့် လွမ်းချစ်ခင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိပြန်သည်။ လွမ်းအောင်မြင် လှမ်းစကားပြောနေသည့်နေရာတွင် လူမပြောနှင့် ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင် မရှိ။ အမှောင်ထု ပကတိ။

ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုချလိုက်သည်။

“ဖိုးအောင် လာစမ်း၊ ဝင် အိမ်ထဲကို အခုဝင်”

ဦးလွမ်းမိုးသူက လွမ်းအောင်မြင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲ၍ အိမ်ဘက်သို့ တွန်းလွှတ်သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က မျက်လုံးအပိုင်းသားနှင့် လှမ်းတားသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“အရမ်းမလုပ်နဲ့လေး၊ ကလေး ဖျားနေတယ်လို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”
ဦးလွမ်းမိုးသူက ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်ကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်သည်။
“မင့်သား ဆေးမိနေပြီ” အံ့ကြိတ်ထားသော လေသံနှင့် ပြောသည်။

ဆရာချစ်နှင့် နေလင်းတို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဆက်
နားထောင်နေကြသည်။ လွမ်းချစ်ခင်က တိုးတိုး ဆက်ပြောပါသည်။

“အဲသည့်ညက ဆရာတို့သိထားသလိုပဲ ကိုအောင်က ဖေဖေနဲ့ မေမေက သားသမီးတွေရဲ့ ခံစား
ချက်ကို လျစ်လျူရှုပြီး တစ်ချိန်လုံး ပြဿနာတွေဖြစ်၊ ပေါက်ကွဲနေကြတာတွေ၊ ဖဲပိုင်းမှာ အချိန်ကုန်
နေတာတွေ၊ သူ့သားကိုယ့်သား ခွဲခြားနေတာတွေကို တော်တော်ကြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်တယ်။
ဆရာတို့ မသိထားသေးတာ တစ်ခုပဲ”

“ဘာလဲ”

ဆရာချစ်က အခုမှ အသက်ဝင်လာဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဦးလင်္ကာစိုး၊ ဒေါ်နွယ်နီစိုး သူတို့တု၊ တူမ ယမုံ၊ ရောနဲ့ နဒီတို့ မိသားစုကလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့
မိသားစု ယှဉ်ပြောတာလေး၊ အဲဒီနေ့မတိုင်ခင်က အဲဒီနာမည်တွေ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါမှ မကြား
ဖူးခဲ့ပါဘူး”

နေလင်းက အတန်ကြာ မှတ်တက်နေရာမှ ဝင်မေးသည်။

“ညီလေးပြောတာက အဲဒီချစ်စရာအိမ်ကလေးရော၊ အဲဒီမိသားစုကလေးကရော တကယ်
ရှိတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတာလား”

လွမ်းချစ်ခင်က ဖြည့်ညင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မေတ္တာသိပ်ငတ်နေတဲ့ ကိုအောင်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖန်တီးယူထားတဲ့ မေတ္တာသိပ်ပြည့်ဝတဲ့
အိမ်ကလေးတစ်လုံးပါ။ တကယ်တော့ အဲဒီ ချစ်စရာအိမ်ကလေးရော၊ ဦးလင်္ကာစိုးရော၊ ဒေါ်နွယ်နီစိုး
ရော၊ ယမုံရော၊ ရောရော၊ နဒီရော တစ်ခုမှ တစ်ယောက်မှ အပြင်လောကမှာ တကယ်မရှိကြပါဘူး”

ဆရာချစ်က နေလင်းကို လှည့်ကြည့်သည်။

“နေလင်း၊ မင်း ဥက္ကာနဲ့ အိမ်ပြတ်ကို သွားခေါ်၊ ဆေးရုံ မသွားနဲ့ဦး၊ ဒီကိုအရင်လာခဲ့လို့ ဟုတ်လား”
နေလင်း ကြောင်တက်တက်နှင့် ထရပ်သည်။

ဥက္ကာနှင့် အိမ်ပြတ်တို့က လူငယ်များပီပီ စိတ်လောကြီးစွာဖြင့် သိချင်သော မေးခွန်းများကို
တရစပ် မေးကြတော့လေသည်။

“ကဗျာဆရာ လင်္ကာစိုးဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ဆို၊ ဆရာပဲ ပြောပြီး”

လွမ်းချစ်ခင်က ဝင်ရှင်းပြသည်။

လ ကံ ရည် ကျော်

“ဇာတ်လမ်းက အဲသည့်ကဗျာစာအုပ်က စတာပါ။ ကိုအောင်က အိမ်မှာစိတ်ညစ်စရာ တွေတိုင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ အဲသည့်နှင်းဆီခြံဟောင်းကလေးကို သွားငေးချင် ငေးနေ၊ ဒါမှမဟုတ် ခြံရှေ့က နံတန်းရှည်ကလေးမှာ သွားထိုင်နေတတ်တာ။ အဲဒီလိုသွားထိုင်ရင်း ခြံထဲက ကွပ်ပျစ်အဟောင်း ကလေးပေါ်မှာ စာအုပ်အဟောင်းလေးတစ်ခု တင်နေတာတွေလို ခြံထဲကျော်ခွင့်ပြီး ကောက်ခဲ့သတဲ့။ တော်တော်ဟောင်းနေတဲ့ စာအုပ်ကလေးပါ။ ကဗျာဆရာ လင်္ကာစိုးရေတဲ့ “ညဦးအိပ်မက်” ကဗျာ များဆိုတဲ့ ကဗျာပေါင်းချုပ်စာအုပ်။ ၁၉၇၇ ခုနှစ်က ထုတ်တာ။ အဲဒီထဲက “စံပယ်ဆို ဖြူမှ” ဆိုတဲ့ ကဗျာလေးကို သူ ကူးရေးနေတာတွေလို မေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သိတာ။ အဲဒီတုန်းက သူ ငါးတန်းပဲ ရှိသေးတာ။ ဒါပေမဲ့ စာတွေ၊ ကဗျာတွေ သိပ်ဝါသနာပါတာ တစ်အိမ်လုံးသိကြတော့ အမှတ်တပဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ မသိလိုက်တာက အဲဒီကတည်းက သူ အဲဒီကဗျာဆရာလင်္ကာစိုးဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခုထိ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး နင်းဆီခြံထဲမှာ ဖန်ဆင်း၊ မိသားစုကလေး တစ်ခု တည်ဆောက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲမှာ အဲဒီမိသားစုနဲ့ သွားပျော်ရွှင်နေတာပါ။ စာသိပ် ဖတ်တဲ့သူ စိတ်ကူးယဉ်တော့လည်း စနစ်ကျတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မပျားခင်အထိကတော့ သူ့အာရုံထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဘဝနဲ့ လက်တွေ့ဘဝ ကွဲပြားဟန်တူတယ်။ အဖျားကြီးတဲ့နေ့မှာ အာရုံထွေပြားပြီး စိတ်ကူးယဉ်ဘဝထဲက လူတွေကို အပြင်မှာရှိတယ်လို့ ထင်လာတော့တာပါ။”

အိမ်မြတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါကြောင့် ဦးလင်္ကာစိုးရေ၊ ဒေါ်နွယ်နီစိုးရေ၊ ယမုံရေ၊ ဧရာရေ၊ နဒီပါ ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် မေတ္တာရှင်တွေ၊ မေတ္တာရှင်ကလေးတွေ ဖြစ်နေကြတာကိုး။ လက်တွေ့မှာတော့ ဒီလိုလူမျိုး တွေ ဘယ်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ”

ဆရာချစ်က ခေါင်းခါသည်။

“ဒီလောက်မဟုတ်တောင် အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်အောင်တော့ ကြိုးစားရမှာပဲ။ ဒါ လွှမ်းအောင်မြင်ရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်ဆိုပေမဲ့ နားထောင်ရတဲ့ တို့တစ်တွေကို ပေးသွားလိုက်တဲ့ ပညာတွေ အများကြီး ပဲ။ လွှမ်းအောင်မြင် စာဖတ် နာတာလည်းပါတယ်။ သူ့မိသားစုကို သူ့အလိုမကျတာတွေလည်း ပါ တယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းလေးက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုပေမဲ့ လူတိုင်းကြားဖူးသင့်၊ သင်ခန်း စာယူသင့်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကွ”

“နို့ လွှမ်းမြင့်မြတ်က ယမုံကို လိုက်သေးတယ်ဆို”

ဥက္ကာက ဖြတ်မေးတော့ လွှမ်းချစ်ခင်က တိုးတိုးရယ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကိုမြတ်က တစ်ကျောင်းလုံး လှသမျှမိန်းကလေးတွေကို နည်းနည်းစီ လိုက်ကြောင် တတ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ အဲဒါ ကိုအောင်က သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ သိပ်လှနေတဲ့ ယမုံနဲ့ ရောထွေးသွား ဟန် တူပါတယ်။ ကိုမြတ်လည်း ယမုံဆိုတာ အဲဒီညကမှ စကြားဖူးတာပါ”

အိမ်မြတ်ကလည်း မနေနိုင်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“မြတ်စောညီနောင် ဘုရားပွဲမှာ ရန်ဖြစ်တာကရော၊ သူ ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးပေါ်မှာတောင် အမာ ရွတ်ရှိသေးတယ်”

လွမ်းချစ်ခင်က သက်ပြင်းချသည်။

“ရန်ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ သူ သွားကြတာ။ ကျွန်တော် ကျောင်းမှာ ရန်စလုပ်ထားမိတဲ့ ကောင်တွေနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဝင်ကာရင်း ထိတာ”

နေလင်းက လက်ထောင်သည်။

“တော်တော်များများ ရှင်းသွားပါပြီ။ အရေးကြီးတာ တစ်ခုပဲကျန်နေတာ”

“ဘာလဲ အစ်ကို”

“ယခုဆိုတာ တကယ်မရှိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ယခုသူငယ်ချင်း မလေးက အပြင်မှာ တကယ်ရှိနေ ရတာလဲ”

အားလုံး ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးကို ဝိုင်းကြည့်ကြပါသည်။

“ကျွန်မနဲ့ အောင်နဲ့ဆိုတာ တကယ်တော့ ယခုသူငယ်ချင်းအနေနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မအဖေနဲ့ အောင်မေမေက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပို့ ဆုံတာပါ။ အင်းလေ ငယ်သူငယ်ချင်းတောင် မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူဟောင်းတွေ ဖြစ်ဖူးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အောင်ဖေဖေက အဲသည့်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင် သဝန်ကြောင်တတ်တော့ ခဏခဏ လင်မယား စကားများကြရပြီး အောင်တို့လည်း ကြားထဲက တော်တော်စိတ်ထိခိုက်ရတတ်ပါတယ်”

ဥက္ကာနှင့် အိမြတ် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ခေါင်းညှိတ်မိပါသည်။

“အောင် သူ့စိတ်ကူးထဲမှာ သူဖန်တီးထားတဲ့ မယယခုဆိုတာ မျက်လုံးအညှိကလေးနဲ့ဆိုတာ သူဟာသူ ကလေးဘဝကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ပြီးသား ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မနဲ့ အောင် ပထမဦးဆုံး စဆုံတာက တောင်ငူဈေးထဲက ဖေဖေဆိုင်ခန်းမှာပါ။ သူတို့သားအမိ ဖြတ်လျှောက်လာတုန်း ဖေဖေ က နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခေါ်တော့ ဆိုင်ထဲ ခဏလာထိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ရင်းက သူ ကြက်သေ သေသွားခဲ့ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ကျွန်မ အဲဒီတုန်းကတော့ မသိခဲ့ပါဘူး။”

အားလုံးက ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေး၏ အညှိရောင်မျက်ဝန်းများကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ကြ သည်။ ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ကလေးသာသာ မောင်လေးအရွယ်ဆိုပေမယ့် သူ အဲသလိုကြည့်တာကို စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုး ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ပေါ်တော်မူဘုရား လိုက်ပို့ပေးခိုင်းမိတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ စာတွေရေးမိ တာလည်း အမှန်ပါပဲ။ မိဘချင်း ရင်းနှီးခဲ့ပုံကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ မကောင်းတဲ့ သတိရစရာတွေနဲ့

လ ကံ ရည် ကျော်

ရောနေလို့ ထုတ်ပစ်ခဲ့ဟန်တူပါရဲ့။ နောက်တော့ အကျိုးအကြောင်းမသိရဘဲ စာမလာတော့ဘဲ ဖြစ် သွားတာပါ။

ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးက သက်ပြင်းချ၍ “မရှိတဲ့ယမုံက ဆုံးမသတဲ့လေ။ နောက်မှ သိရတာ ပါ” ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

“သူ ဆေးရုံတက်ရတော့ ကျွန်မလိုက်သွားတယ်။ သူ တော်တော်နေကောင်းနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက မမယမုံလည်း လာသေးတယ်လို့ပြောတော့ ကျွန်မ အံ့ဩသွားတယ်။ ယမုံဆိုတဲ့ နာမည်ကို အဲဒါ ပထမဦးဆုံး ကြားဖူးတာပဲ။ နောက်မှ အန်တီရင်းပြလို အကြောင်းစုံသိရတာပါ။ ဆေးရုံက ဆင်းပြီးတော့ သူ စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်နဲ့လည်း တော်တော်ကြာကြာ ဆက်ပြနေရသေးတယ်။ နောက်ပိုင်း တစ်ခေါက်ထပ်တွေ့တော့ သူ ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီ။ ယမုံတို့ နှစ်တို့ မပြောတော့ဘူး။ ကျောင်း လည်း ပြန်တက်တယ်။ ကိုယ်ကလည်း မိန်းကလေးဖြစ်နေ သူကလည်း ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံတာ နဲ့ ကူညီပေးပြီး ရှောင်လိုက်တာ ခုမှပြန်တွေ့ရတော့တာပါပဲ”

အားလုံး ဒေါက်တာလှိုင်လှိုင်လေးအတွက် စိတ်မကောင်းစွာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဒေါက်တာ လှိုင်လှိုင်လေးက ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သည်။

“စောစောက သူမိဘတွေကို ပို့ပေးရင်း ဆေးရုံရောက်သွားတော့ အောင်က လန်းလန်းဆန်း ဆန်းပါပဲ။ ကျွန်မကိုမြင်တော့လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ရာပါတယ်။ မမယမုံပါ လိုက်လာ တာလားတဲ့”

အားလုံး ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိကြတော့။

နေလုံးနီနီကြီးက ရောဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးကို မေးတင်လာသည်ကို ကြည့်၍ ဥက္ကာနှင့် အိမ်ပြတ် ရောဝတီမြစ်ကူးတံတားကြီးပေါ် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ ဥက္ကာက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော စက်ဘီးကလေး၏လက်ကိုင်ကို မသိမသာ ဝှေ့ယမ်းဆော့ကစားရင်း ညည်းတွားသည်။

“ငါ စိတ်မကောင်းဘူးဟာ”

အိမ်ပြတ်က ကိုလွမ်းအတွက်လားဟု မေးတော့ ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုလွမ်းက နေမကောင်းတာရော၊ အရင်စိတ်ထိခိုက်ခဲ့တာတွေရော ပေါင်းပြီးဖြစ်တာ။ စိတ် ရောဂါအပြင်းစားမှ မဟုတ်တာ။ ကုသခံလိုက်ရင် မကြာခင် ပြန်ကောင်းသွားမှာပေါ့။ မလေးလို ဆေးပညာလည်း နားလည် သူခံစားမှုတွေကိုလည်း နားလည် သူ့အပေါ်မှာလည်း မေတ္တာထားနိုင်တဲ့ မမတစ်ယောက်လည်း ရှိနေတာပဲ။ ငါ စိတ်မကောင်းတာက သူ့ပြောပြတာတွေနားထောင်ပြီး ငါ မမြင်ဖူး။ မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့တောင် ချစ်နေမိခဲ့တဲ့ ချစ်စရာအိမ်ကလေးနဲ့ ချစ်စရာမိသားစုလေးဟာ အပြင်မှာ တာကယ်မရှိဘူးဆိုတာပါ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဟာလိုက်တာဟာ”

အိမ်ပြတ်က ခေါင်းခါသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

“ငါကတော့ ကျေနပ်တယ်၊ သိလား။”

“ဘာကိုလဲ”

အိမ်ခြံမြေက ခဏစဉ်းစားနေပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းပြောသည်။

“ဆရာချစ်ပြောတာ မှန်တယ်ဟ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းလေးက တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ တောင်မှ ကိုလွမ်းက အဲဒီဇာတ်လမ်းလေးကတစ်ဆင့် တို့ကိုပေးသွားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီးပဲ။ နင် အင်္ဂလိပ်စကားတစ်ခု ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ 'A happy family is but an earlier heaven.' ဆိုတာလေး။ ‘ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းတဲ့ မိသားစုလေးနဲ့ နေရတာ ကောင်းကင်ဘုံကို စောရောက်သွားသလိုပဲ’ တဲ့။ တကယ်တော့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုကလေးဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ငွေလည်းမလိုဘူး၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေလည်း မလိုဘူး။ အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်တဲ့တရားရှိဖို့နဲ့ မေတ္တာထားနိုင်ဖို့ပဲ လိုတယ်ဆိုတာကို ကိုလွမ်းက မိဘနဲ့ သားသမီးတောင်မဟုတ်တဲ့ ဦးလင်္ကာစိုးတို့ မောင်နှမနဲ့ ယခုတို့ မောင်နှမတွေကို တကယ်မရှိဘဲ ဖန်ဆင်းပြုပြီး တို့ကို ပညာပေးသွားခဲ့တာပဲ။ အဲဒီဇာတ်လမ်းကလေးကို ကြားခွင့်ရလိုက်တာ ငါ သိပ်ပြီးတော့ ကျေနပ်တယ်သိလား။”

ဥက္ကာက ပြုံးသည်။

“နင် ပြောတာမှန်ပါတယ်။ ငါတို့ကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ မိသားစုကလေးတွေက ကိုလွမ်းတို့ မိသားစုလောက် စိတ်ညစ်စရာမကောင်းပေမဲ့ ယခုတို့မိသားစုလောက်လည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ မှကောင်းတာတော့အမှန်ပဲ။ တို့လူကြီးဖြစ်လာလို့ ကိုယ်တိုင်မိသားစုတစ်ခု တည်ဆောက်ကျတဲ့အခါကျရင်တော့ ယခုတို့မိသားစုကို မမီရင်တောင်မှ ကိုလွမ်းတို့ မိသားစုပုံစံနဲ့စာရင် ယခုတို့မိသားစုပုံစံနဲ့ ပိုနီးစပ်အောင် ကြိုးစားကြရမှာပဲ။”

ဥက္ကာက ပြောရင်းရယ်သည်။

“ငါ့ဘက်ကတော့ အဲဒီအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ နင်ရော”

အိမ်ခြံမြေကယောင်၍ ငါ့ရောပဲဟုပြောပြီးမှ သတိရပြီး ဥက္ကာလက်မောင်းကို လက်သီးနှင့် ထုသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာ နင်ရောလဲ။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

ဥက္ကာက လက်သီးဆုပ်များကို ရှောင်ရင်း ရယ်သည်။

“ဟ ကိုလွမ်းပဲ ပြောသွားတာပဲလေ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တပ်မက်စိတ်မပါဘဲနဲ့ သံယောဇဉ်ရှိသွားတာ၊ ဂရုစိုက်တာ၊ ဂရုစိုက်ခံချင်တာဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးက သူငယ်ချင်းတောင် သိပ်ရင်းနီးရင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားတတ်တာတဲ့။ ငါက ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ မတော်တဆများဖြစ်ခဲ့ကြရင် အဲဒီအတိုင်း ကြိုသဘောတူထားရအောင်လို့ ပြောတာ”

အိမ်ခြံမြေက ယှက်စောင်းထိုးသည်။

“ချစ်စရာအိမ်ကလေး တစ်လုံးတော့ ငါ တကယ်တည်ဆောက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။ နင်နဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဝေးသေး။”

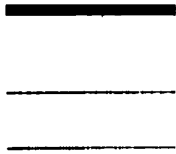
လ ကာ ရည် ကျော်

ဥက္ကာကရယ်၍ အပြောမစောနဲ့နော်ဟု ထပ်စသည်။
 ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သာ မြစ်ကမ်းနဖူးက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထွက်လာသော
 နေလုံးကြီးကို ဆက်ငေးကြည့်နေမိကြပါသည်။
 “ချစ်စရာအိမ်ကလေးများ တည်ဆောက် ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြပါစေ”

ပြီးပါပြီ။
 ဆန္ဒပွန်ဖြင့်
 လကာရည်ကျော်

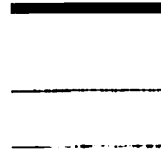
လ ကံ ရည် ကျော်

လက်မှတ်ရေး

ချစ်စရာအိမ်ကလေးတွင်

ပါဝင်သောကဗျာများ

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

‘စံပယ်ဆို မြူမှ’

အဖွေးထည်
အသွေးရယ် စံပယ်ပန်းကိုဖြင့်
ခြယ်ဆန်းမှာစိုး။
အခါကြို
စံပယ်ရယ် ပညာစုံပြန်တော့
ဖြူခဲပုံ တစ်ခါကြိုက်ကိုလ
လွမ်းရိုက်တိတ်ခိုး...
(၁၄-၁၂-၇၇)

‘မဝံ့သေး’

သိစေမိတ်ရည်
ရက်ကြာရည်၍
နာရီရက်ပေါင်း
လသို့ပြောင်းပြီ
ချစ်ကြောင်းတင်ရေး မဝံ့သေး။
(- ၇-၇၉)

လ ကာ ရည် ကျော်

‘အချစ်နဲ့မီး မိတ်ဆက်ခြင်း’

သညာမရှိ၊ သိတော့သိသည်
တွေ့ထိလောင်ညီ။ အမှသည်မှ
ဖွဲ့မီးမငြိမ်းတတ်ပါကြောင်း။

သညာမရှိ၊ သိတော့သိသည်
ထွန်းညှိမသာ၊ မီးမဖြာမှ
မီးစာအရေးကြီးပါကြောင်း။

ဖွဲ့မီးတစ်ဖက်၊ ကျွမ်းလောင်လျက်က
တစ်ဖက်မီးတိုင်၊ မညှိနိုင်မို့
ချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ဖြာ၊ ဆင်းရဲလာခဲ့
သညာမရှိ၊ သိတော့သိသည်
သတိမရှိ၊ ပညာလိုက
မီးကိုမဆော့သင့်ပါကြောင်း။
(၂၀-၁၂-၇၉)

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

‘နားဆင်ပျံ့ သက်ဝေ’

ဆယ်ချီရံတစ်ခါ အခွင့်ကလေးသာတုန်း
မယုံရင်လှောင်ရယ်ရင်း အပျင်းပြေကလေးပေါ့ သက်ဝေ။

ပုံပြင်လို့ ထင်ချင်ထင် အရင်တော့ ပြောပါရစေဦး
ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားသရွေ့ ငြီးငွေ့ရင်တော့ ဟန့်လိုက်နော် သက်ဝေ။

ဟောဟိုက မိုးပေါ်မှာ လကလေးကလည်း သာနေသားပဲ
မကြားစေမသိစေ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဝေးနေသားပဲ။

အပြောမှားရင်တစ်ဆိတ် စိတ်တော့မဆိုးနဲ့ကွာ။
ငါ့အထင်ဆို နင် ဒီလိုပဲ မြင်မှာပါ။

.....
.....
.....
.....

မယုံရင်လှောင်ရယ်ရင်း အပျင်းပြေကလေးပေါ့ သက်ဝေ။
ပုံပြင်လို့ ထင်ချင်ထင် အရင်တော့ ပြောပါရစေကွာ။

မျက်ကလဲဆန်ပျာ ဘာကိုရှာနေသလဲ သက်ဝေ။
စံပယ်ရုံတောင်မှ လန့်မနိုး ငါ့အသံတိုးတိုးလေးရယ်ပါ။
နောက်တစ်ခါ ပိုတစ်ကွေ့ . . .

ဪ... . . .

ငြီးငွေ့လို့သွားပြီလားကွာ။
(၁၅-၁၀-၈၀)

လ ကံ ရည် ကျော်

‘ခရီးတစ်ထောက်နားခြင်း’

ကောင်းကင်ထက်ယံ၊	ရွာ၏ဈေးတွင်း၊
အရုဏ်ပြန်၏	ဆိုင်သွားခင်းရန်
အသံပလာ၊	အလျဉ်းမဆောင်ရွက်တော့ပါ။
သမုဒ္ဒရာ၌	
သရကာဖန်ဆင်း၊	စကားမပြော၊ မရယ်မောပါ...။
တေးသီချင်းဖြင့်	
ထန်ပြင်းလှိုင်းထနေပါသည်။	ဝဲယာကိုတောင်၊ မကြည့်ယောင်ပါ
	ပွားများနေရက်၊ ကိုးကာတက်သို့ သွက်သွက်ခြေချလိုက်ပါသည်။
လမ်းနှစ်ဖက်ခြမ်း၊	
ပုံးကွယ်လွှမ်းသော	နောက်ဆုံးတွင်
ပန်းတို့ပွင့်အာကြပါပြီ။ ။	ကောင်းကင်နေဝါ၊
	တက်လာရာဝယ် တောမှာ ချိုးကူနေပါသည်။
သို့လင့်တထူး၊	
ငါတစ်ဦးမူ	မွန်းတည့်နေအောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်တို့
တွေးမူးပုံးလွှမ်း၊	ခုန်ပေါက်သည့်ကြား၊ ဖြတ်၍သွားပြီး
နှစ်၍ရမ်းပြီး	နွားကျောင်းသားလည်း ညောင်ရိပ်ထဲတွင်
လမ်းစဖွေရာနေပါသည်။ ။	မက်ဆဲ အိပ်မက်နေပါသည်။
ဝမ်းမြောက်ကဲပိုး	ထိုအခါ ငါသည်
တေးမဆိုပါ...။	ရေစပ်အနား၊
	စိမ်းစိုထွားသော
မြူးတူးပေါ့ပါး၊	မြက်သားပေါ်မှာ
မကစားပါ...။	အိပ်ပါသည်။

ချစ် စရာ အိမ် က လေး

ငါ့အိမ်ကပ်ပါး၊
 အဖေများမူ
 ငါ့အားကြည့်ရယ်၊
 မဲ့မထီနှင့်
 တည်လျက်မော့မှု၊
 ရှေ့တူရူသည်
 ဘယ်သူတစ်ယောက်၊
 တစ်ဦးလောက်ပင်
 နောက်မလှည့်ကြ၊
 မနားကြဘဲ
 ဝေးပြီတော့အောက်၊
 ပျောက်ကွယ်ရောက်၍
 ဘယ်လောက်ကျယ်ပြန့်၊
 ကွင်းပြင်ဖြတ်ပြီး
 ဘယ်ရပ်ဝေးစွာ၊
 သွားကြမှာကို
 ငါလည်း မမှန်းဆနိုင်ပါ။ ။
 အို
 အနန္တများ၊
 ခရီးသွားတို့
 အားလုံး ကံကောင်းကြပါစေ။

ပြက်ရယ်ရှက်ပွား၊
 ထချင်ပြားမင့်
 ငါကားမကြွ၊
 စိတ်ဆန္ဒတွင်
 ဘာမျှ ကပ်ငြိမရှိပါ။

 ငါကားနက်နဲ၊
 ဤဆင်းရဲကို
 မက်စွဲနှစ်သက်၊
 နစ်မြုပ်လျက်သာ
 ဆက်လက်နေလိုက်ပါဦးမည်။
 (၂၅-၁၂-၇၉)

လ ကာ ရည် ကျော်

‘ပိုင်သူမြေကွက် မှား၏တည်း’

နေရာကွဲတွင်၊ မိုးမင်းရွှင်၍
သစ်ပင်နှစ်ပင် ပေါက်လာ၏။
တစ်ဦးမြေရှင်၊ သူ့သစ်ပင်ကို
ပြုပြင်အားထုတ်၊ ပေါင်းမြက်နှုတ်၍
ကြီးကုတ်စိုက်ပျိုး ပြုပါးလည်း
နေမိုးမမှန်၊ မြေမသန်၍
ညွှန်လန်ခက်ကချိုး၊ မာန်ငုံလျှိုးခဲ့
ပျိုးပင်ကလေး သေရှာပြီ။

နေမိုးလည်းမှန်၊ မြေလည်းသန်သည်
လက်ကုန်သစ်ပင်၊ သူ့မြေရှင်က
စဉ်စဉ်ကရ၊ လျဉ်းမပြု၍
နွယ်ထုရစ်ပတ်၊ ပေါင်းမြက်သတ်ခဲ့
တော်ပြတ်ညှိုးရော်၊ ညည်းတွားအော်ပြီး
မမော်ရဘဲ သေပြန်ပြီ။

ထိုသည်ဖြစ်အင် မြင်ရစဉ်၌
နာကျင်အသည်း၊ မျက်ရည်ဝဲမိ
မြေလည်းမြေရှင်၊ မြေလည်းရွှင်ငြား
မဝင်ခွဲကွက်၊ လူရက်စက်၏။
မြေကွက်ကိုလျှင်၊ လုပ်အားရှင်နှင့်
မြေလျှင်မြေပဲ၊ လဲလှယ်လှဲသော်
ပင်လည်းမသေ၊ မြေလည်းပြေသိမ်
တစ်စေ့မှ၊ ကံမကု၍
ပိုင်သူမြေကွက် မှား၏တည်း။
(၂၃-၇-၇၈)

ချစ် စရာ ဖိမ် က လေး

‘ပန်းခြံသမားနဲ့ စကားဆိုခြင်း’

“နှင်းဆီရယ် အသွင်လှပေမယ့်
 ရံခလို ဆူးခက်ဖြာ။
 ခရေနှယ် ရနံ့ဆောင်ပြန်တော့
 အရောင်ဗလာ”
 မျက်မှောင်ပုံသက်ပြင်းခါလို
 ဆိုလာတဲ့ ကိုအာရာ
 မေးပါရစေဦး။
 ဆင်းမဖြာ မပွေးရုံအပြင်
 ဆွတ်ခြေရုံတစ်သက်မမှန်းပါတဲ့
 ဝတ်မှုဝေလက်သရမ်းကိုရော
 ဪ “မဆန်းပါ သဘာဝ” တဲ့။
 ပြေချက်ကထူး။
 (၁၇-၄-၈၁)

‘ဘဝဇဉ်းသည်’

ခြေရာမထင်
ကန်ရေပြင်တွင်
ရေလျှင်ခေတ္တနောက်ရစ်သည်။
(၇၇)

သားသမီးဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာ
 မတွေ့ဘဲတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
 တစ်ချိန်လုံးစွပ်စွဲအပြစ်တင်နေကြတာ။
 သားသမီးပညာရေးအရေးကြီးတဲ့အချိန်
 ဖဲစိုင်းမှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာ။
 သားသုံးယောက်ကို သူ့သားကိုယ့်သား
 ခွဲခြားပြီး ကျွန်တော်ကို သားပယ်ထားတာ။
 အကုန်လုံးအကုန်လုံးပဲ

မိမိကျွန်ုပ်တို့
ချစ်စရာအိမ်ကလေး

